

СТИЦАЊЕ ПРИЈАТЕЉА ЗА БОГА

Радост учествовања у Његовој мисији

Јул, август, септембар 2020.

Садржај:

1. Зашто да сведочимо?	5
2. Сведочење које задобија: моћ личног искуства	13
3. Гледање на људе Исусовим очима	21
4. Сила молитве: посредовање за друге	29
5. Сведочење у сили Духа	37
6. Неограничене могућности	45
7. Објављивање Речи	53
8. Служење по угледу на Исуса	61
9. Изграђивање става који осваја	69
10. Узбудљив начин да се укључимо	77
11. Ширење вести о Исусу	85
12. Порука коју вреди објавити	93
13. Корак у вери	101

КАКО ТУМАЧИТИ СВЕТО ПИСМО

Аутор: Марк Финли

Број 3/2020.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2750

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2020] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД

Има тренутака кад једна једина мисао покрене дубоку промену у нашем животу. Пре пар година, седео сам на проповедничком сас-танку са неким својим колегама. Разговор се повео о томе како говорити другима о нашој вери, о сведочењу и евангелизму. Један од мојих пријатеља изнео је следећу мисао: „Мисија је првенствено Божје дело. Он ангажује све ресурсе неба да би спасао нашу планету, а наш посао је да радосно сарађујемо с Њим у Његовом делу спасавања изгубљених.“ Одједном ми се учинило да је тежак терет спао с мојих плећа. Дакле, није мој посао да спасавам изгубљени свет! Бог то ради. Моја одговорност је само да сарађујем с Њим у ономе што Он већ предузима.

Та идеја – да је мисија Божје дело – јасно се провлачи кроз цело Писмо. Соломон то изражава на следећи начин: „Мисао о вјечно-сти метнуо им је у срце“ (Проповедник 3,11). Кад се особа роди на овом свету, Бог ту чежњу за вечношћу усађује у само ткиво њеног бића. Као што је Августин једном приликом рекао: „Господе, створени смо за Тебе, и наша срца никад неће наћи починак уколико га не нађу у Теби.“ Према Јовановом еванђељу, Исус је светлост која обасјава свакога ко се роди на овом свету (Јован 1,9). Бог не само што је у свакога од нас усадио чежњу за Њим, већ шаље и свог Светог Духа да нас привлачи к Њему.

Свака жеља да чинимо добро, свако осведочење о грех, подстакнути су Светим Духом. Свака жудња за добротом, као и склоност ка љубазности и несебичности представљају пре свега подстицај Светог Духа. Иако то можда не разумемо и не увиђамо у

потпуности, Свети Дух делује у нашем животу да би нас привукао Исусу (Јован 16,7-15). А сам Исус је највећи од свих дарова.

Када је људски род био безнадежно изгубљен због греха, осуђен на вечну смрт, Божја љубав је преузела иницијативу. Лука пише: „Јер је Син Човјечиј дошао да нађе и спасе што је изгубљено“ (Лука 19,10). Апостол Павле додаје: „Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас“ (Римљанима 5,8). Бог је преузео иницијативу у нашем спасавању. Христос је напустио славу и сјај небеса и дошао на овај грехом помрачени свет, у искупитељску мисију.

Пре него што смо ми предузели и најситнији корак ка Њему, Бог је направио један циновски скок ка нама. Пре него што смо Му уопште предали свој живот, Он је сопственом смрћу обезбедио спасење за нас. Ми смо били Његови непријатељи, али Он је био наш пријатељ. Окренули смо Му леђа, али Он је окренуо своје лице ка нама. Слабо смо марили за Њега, али Њему је било неизмерно стало до нас.

У 15. поглављу Еванђеља по Луки, Он је описан као добри пас-тир који неуморно трага за својом изгубљеном овцом, као жена која очајнички тражи изгубљени сребрни новчић од свог мираза, и као остарели отац који беспштедно трчи у сусрет свом изгубљеном сину. Елен Г. Вајт износи ово сјајно запажање које заслужује да о њему размислимо: „Велики план спасења донет је пре оснивања света. Христос није стајао сам у том чудесном подухвату за искупљење човека. На небеском савету, још пре него што је свет створен, Отац и Син су се заветовали један другом да ће Христос – који је једно са Оцем, ако се човек покаже неверним према Богу, заузети место преступника, да би претрпео казну која, према захтевима правде, мора да падне на њега.“ – *The Advent Review and Sabbath Herald*, November 15, 1898.

Размислите о томе за тренутак. Ми имамо невероватну привилегију и огромну одговорност, али и вечну радост суделовања и сарадње са Христом у Његовој мисији. Управо ћемо се тиме бавити у поукама током целог овог тромесечја.

Родом из Конектикаџа, САД, Марк Финли, међународно њризна-ији еванђелиста, био је њијиредседник Генералне конференције од 2005. до 2010. њодине. Пошио се њензионисао, њостао је њомоћник њредседника Генералне конференције. Пасџор Финли и њеџова суџу-џа Ернесџина имају џроје деце и џеџоро унучади.

ЗАШТО ДА СВЕДОЧИМО?

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 5,19.20; Лука 15,6; Софонија 3,17; Јован 7,37.38; 1. Тимотију 2,3.4; 2. Коринћанима 5,14.15.

Текст за памћење: „Јер је ово добро и пријатно пред Спаситељем нашијем Богом, који хоће да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине“ (1. Тимотију 2,3.4).

Бог дубоко чезне да сви људи, на сваком месту, одговоре на Његову љубав, прихвате Његову благодат и буду спасени за Његово царство. Нема ничега што би Он желео више од нашег спасења. Његова љубав је безгранична. Његова милост је неизмерна. Његово саосећање је бескрајно. Његово праштање је неисцрпно. Његова сила је бесконачна. За разлику од паганских богова који су захтевали да им се приносе жртве, наш Бог је сам принео врхунску жртву. Колико год ми желели да будемо спасени, Бог још више жели да нас спасе. „Јер је ово добро и пријатно пред Спаситељем нашијем Богом, који хоће да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине“ (1. Тимотију 2,3.4). Његово срце чезне за вашим и мојим спасењем.

Сведочење се у потпуности тиче Исуса. Оно се своди на причу о томе шта је Он учинио да би нас спасао, како је променио наш живот, како су величанствене истине Његове Речи које нам говоре ко је Он и откривају лепоту Његовог карактера. Дакле – зашто да сведочимо? Зато што, једном кад схватимо ко је Он, када доживимо драж Његове благодати и снагу Његове љубави, ми и не можемо да ћутимо. И опет – зашто да сведочимо? Зато што, сарађујући с Њим, суделујемо у Његовој радости док посматрамо како људи бивају искупљени Његовом благодаћу и преображени Његовом љубављу.

ПРУЖАЊЕ ПРИЛИКА ЗА СПАСЕЊЕ

Људима широм света Бог свакодневно пружа прилике да Га упознају. Посредством Светог Духа, Он делује на њихово срце. Он се открива у лепоти и сложености света природе. Огромно пространство, свеопшти ред и симетрија свемира говоре о једном вечном Богу неограничене мудрости и бескрајне силе. Путем свог провиђења, Он уређује околности у нашем животу како би нас привукао себи.

Премда Бог открива себе кроз осведочење од стране Духа, лепоту природе и дела провиђења, ипак, најјасније откривење Његове љубави налазимо у животу и служби Исуса Христа. И зато, када другима говоримо о Исусу, ми им пружамо најбољу прилику за спасење.

Прочитајте стих Лука 19,10 и упоредите га са стиховима Јаков 5,19.20. Чему нас Лукино еванђеље учи у вези са сврхом Христовог доласка на земљу? Како ми сарађујемо са Христом у Његовом делу спасавања изгубљених?

Према апостолу Јакову, „онај који обрати грјешника с кривог пута његова /ће/спасти душу од смрти“ (Јаков 5,20). Римљанима посланица додатно наглашава ту мисао. У 1. и 2. поглављу Римљанима посланице, видимо да су и пагани који посматрају Божје откривење у природи и Јевреји који су примили Божје пророчко откривење путем Светог писма – подједнако изгубљени без Христа. Од 3. до 5. поглавља Римљанима посланице, апостол открива да се спасење добија на основу благодати искључиво вером. Од 6. до 8. поглавља Римљанима посланице, наводи се да је благодат која оправдава сваког верника истовремено и благодат која посвећује. У 10. поглављу, апостол тврди: „Који год призове име Господње спашће се“ (Римљанима 10,13), а онда истиче да нико не може да га призове уколико не верује, а опет – не може да верује ако није чуо, нити може да чује уколико му неко не каже (Римљанима 10,14.15). Према томе, ми смо карике у плану спасења, преко којих Бог досеже до изгубљених људи славом и еванђељем.

Ми не сведочимо да бисмо људима пружили једину, већ најбољу прилику за спасење. Каква је, дакле, наша улога у Божјем плану искупљења људског рода? Размислите и о следећем: колико људи је чуло еванђеље са ваших усана?

КАКО ДА ОБРАДУЈЕМО ИСУСА?

Да ли вас је неко питао: „Како се данас осећате?“, „Да ли вам је данас све потаман?“ А шта ако бисте ви Богу поставили то питање: „Боже, како се осећаш данас?“ Шта мислите, какав бисте одговор добили? Можда неки попут овог: „Данас сам имао изузетно тежак дан. Сузе су ми грунуле при погледу на хиљаде избегличких кампова са децом која плачу, смрзавају се и гладују. Пролазио сам улицама пренасељених светских градова и туговао са бескућницима и сиромасима. Срце ми се слама због измучених жена и деце који се продају као сексуално робље. Присуствовао сам ратним пустошењима, разорним последицама природних катастрофа и агонији исцрпљујућих, смртоносних болести.“ Да ли бисте Му тада узвратили питањем: „Али, Боже, постоји ли ишта што би могло да Те обрадује? Има ли ичега што доноси радост Твом срцу? Постоји ли нешто што би Те навело да запеваш?”

Прочитајте следеће текстове: Лука 15,6.7.9.10.22-24.32. На који начин се свака од тих прича завршава и шта нам ти завршеци говоре о Богу?

Цело небо се радује када се они који су изгубљени пронађу. У свету пуном болести, несрећа и смрти, ми можемо донети радост Божјем срцу преносећи „добру вест“ о спасењу другима. Један од најјачих подстицаја за дељење Христове љубави је сазнање да сведочење доноси радост Божјем срцу. Сваки пут кад говоримо о Његовој љубави, цело небо пева.

Прочитајте стих Софонија 3,17. Како наш Господ реагује кад прихватимо Његову спасоносну благодат?

Замислите следећи приказ: Као резултат вашег сведочења неки човек или жена или дечак или девојчица прихвата Исуса као свог личног Спаситеља. Исус се радује. Целим небом се пролама заносна песма, а наш моћни Спаситељ се радује тим особама и пева. Шта може да вам донесе већу награду, веће испуњење од сазнања да ваше сведочење доноси радост Божјем срцу у овом свету туге?

Мртво море има најмању надморску висину на земљи. Са површином воде на око 430 и по метара испод морског нивоа, оно представља најниже море на свету. Река Јордан извире из Галилејског мора и вијуга кроз Јорданску долину до свог ушћа у Мртво море.

Топла, сува клима са интензивном сунчевом светлошћу и пустињским условима, доводи до тога да вода прилично брзо испарава. Будући да садржај соли и минерала у Мртвом мору износи 33,7 процената, мало тога може да преживи у његовој води. Ту нема риба ни биљака, само неких микроба и бактерија на дну.

Тако је и у нашем хришћанском животу. Ако се Божја благодат улива у наш живот, али не отиче ка другима, ми постајемо устајали и беживотни као Мртво море. А то није начин на који би ми као хришћани требало да живимо.

Прочитајте текстове Јован 7,37.38 и Лука 6,38. Насупрот искуству које подсећа на Мртво море, до каквих резултата природно долази кад верници примају освежавајуће млазеве живе воде од Христа?

„Бог би могао да постигне свој циљ спасавања грешника и без наше помоћи, али да бисмо развили карактер сличан Христовом, морамо имати удела у Његовом раду. Да бисмо ушли у Његову радост – радост што видимо душе откупљене Његовом жртвом – морамо учествовати у Његовим напорима за њихово откупљење.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 142 (оригинал)

„Они који желе да буду победници морају се одрећи себе. А једино чиме се може остварити то велико дело јесте снажна заинтересованост за спасење других.“ – Ellen G. White, Fundamentals of Christian Education, p. 207.

Ми растемо кад другима говоримо шта је Христос учинио у нашем животу. С обзиром на све што смо примили од Христа, шта би осим грубе себичности могло да нас спречи да са другима делимо оно што смо сами примили? У међувремену, ако не говоримо о својој вери, наш духовни живот постаће устајао као Мртво море.

Каква су ваша искуства кад је реч о сведочењу другима, молитвама са другима, и служењу потребама других? Како та искуства утичу на нашу веру и ходање са Господом?

ВЕРНОСТ ХРИСТОВОЈ ЗАПОВЕСТИ

Оданост Христу изискује посвећеност вршењу Његове воље. Она нужно подразумева послушност Његовим заповестима. Као резултат тога, срце почиње, упоредо с Његовим срцем, да куца за спасење изгубљених. Приоритет постаје оно чему Он даје приоритет.

Прочитајте текстове 1. Тимотију 2,3,4 и 2. Петрова 3,9. Шта нам ти текстови говоре о Божјем срцу? Чему Он даје приоритет?

Бог се са жаром заузима за спасење људи. Њему ништа није важније од тога. Његова свесрдна жеља је да се „сви“ спасу и „да дођу у познање истине“ (1. Тимотију 2,4). Он „неће да ко погине, него сви да дођу у покајање“ (2. Петрова 3,9). У вези с тим стихом, адвентистички библијски коментар истиче да је ту употребљена грчка реч *боуломаи*, која изражава „склоност ума, као нешто што се 'хоће' или 'жели'“. Даље у коментару износи се проициљиво запажање о речци „него“. Грчка реч за „него“ је *алла*. Она је овде употребљена „да би нагласила супротност између погрешног схватања Божје природе – као да би Он хтео да неки погину, и истине да Он у ствари жели да се сви спасу.“ – *The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 615*. Христова заповест упућена свакоме од нас, да узмемо учешћа у Његовој мисији као сведоци Његове љубави, благодати и истине, заправо произлази из Његове жеље да се цело човечанство спасе.

Прочитајте стих Дела 13,47 и упоредите га са стихом Исаија 49,6. На кога се тај текст првобитно односи? А како га апостол Павле користи?

Понекад старозаветна пророчанства имају више од једне примене. Овде апостол Павле узима једно пророчанство које се односило најпре на Израел, а у посебном смислу на Месију (видети Исаија 41,8; Исаија 49,6 и Лука 2,32), и примењује га на новозаветну цркву. Ако би црква занемарила Христову заповест или умањила њен значај, промашила би сврху свог постојања, и не би успела да одговори на свој пророчки позив у свету.

У каквој опасности се може наћи црква, чак и локална црква, ако постане толико усмерена према себи да заборави која је њена сврха на првом месту?

Ове седмице посветили смо пажњу проналажењу одговора на питање: „Зашто да сведочимо?“ Тако смо открили да, док говоримо о својој вери, доживљавамо радост сарадње са Богом у Његовој мисији за овај свет. Наше сведочење о Његовој љубави пружа људима већу шансу за спасење, јер им помаже да јасније сагледају Његову благодат и истину.

У исто време, сведочење је и један од Божјих метода за духовни раст. Пропуштање да говоримо о ономе што је Христос учинио за нас и да служимо другима, гуши аутентичан духовни живот.

Сведочење нас доводи у додир са срцем Онога који чезне да се цело човечанство спасе. То је одговор послушности на Његову заповест. У данашњој поуци испитаћемо најважнији од свих разлога за сведочење.

Прочитајте следеће стихове: 2. Коринћанима 5,14.15.18-20. Шта је подстакло Павла да прође кроз сва та искушења, невоље и тешкоће ради еванђеља? На који начин исти разлози могу и нас да подстакну да служимо Христу?

Апостол Павле је био покренут љубављу. Има ствари које бисте учинили због љубави и ни због чега другог. Речима „Љубав Божија нагони нас“ апостол је изразио вечну истину. Реч нагони значи „подстиче, присиљава, контролише или високо мотивише“. Христова љубав управљала је Павловим поступцима и подстицала га да сведочи. Неустрашив и одлучан, он је говорио о плану спасења широм медитеранског света.

„Љубав мора да пребива у срцу. Темелан хришћанин црпи мотиве за деловање из дубоке и свесрдне љубави према свом Учитељу. Кроз корење његове наклоности према Христу струји несебично интересовање за његову браћу.“ – Ellen G. White, *The Adventist Home*, p. 425.

Кад заиста схватимо огромну жртву коју је Христос принео за нас, ми бивамо савладани Његовом љубављу и присиљени да другима говоримо о томе шта је Он учинио за нас.

Онај који је створио све што постоји (галаксије, звезде, чете анђела, читав свемир и друге светове) исти је Онај који је умро на крсту за нас. Како да та запањујућа истина не покрене у нама љубав према Богу и жељу да говоримо о тој љубави?

ЗА ДАЉЕ РАЗМИШЉАЊЕ

Прочитајте поглавље под насловом „Бог са својом црквом“, из књиге Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Г. Вајт, стр. 9-16 оригинала, и одломак из њене књиге Чезња векова, од 822. до 828. стр. (оригинал)

Новозаветној цркви је претила опасност да погрешно схвати сврху свог постојања. Елен Г. Вајт описује ту опасност: „Прогонство које је задесило цркву у Јерусалиму дало је велики замах делу Јеванђеља. Успех је праatio службу речи у том граду, па је постојала опасност да се ученици предуго задрже у Јерусалиму, и не схвате озбиљно Спаситељев налог да крену у цео свет. Заборављајући да се снага за одупирање злу најбоље стиче ревном службом, почели су да мисле да немају важнијег посла него да бране цркву у Јерусалиму од непријатељских напада. Уместо да обучавају новообраћене да објављују јеванђеље онима који га још нису чули, били су у опасности да крену путем који би их навео да буду задовољни оним што је до тада постигнуто.“ – Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 105 (оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Обратите пажњу на претходни цитат из књиге Елен Вајт, а нарочито на последњу реченицу. Зашто морамо чак и данас водити рачуна о истој потенцијалној опасности? С обзиром на мисионске изазове који су пред нама, зашто би такав став био страшно, чак и трагично погрешан?
2. Зашто се, по нашем мишљењу, сва Еванђеља завршавају сличним налогом? Прочитајте Матеј 28,18-20, Марко 16,15.16, Лука 24,46-49 и Јован 20,21. Шта је то значило за вернике у првом веку, а шта би требало да значи за нас данас?
3. Могу ли се сведочење и служба понекад схватити као замена за истинску духовност? Ако могу, на који начин до тога долази, и како да ми не упаднемо у ту замку?
4. Разговарајте у разреду о свом одговору на питање с краја проучавања за уторак – како сведочење и служба утичу на наш лични духовни раст. Шта од оног што сте научили може бити од користи другима? Које сте грешке сами правили, али бисте могли помоћи другима да их избегну?
5. Размишљајте о задивљујућој чињеници да Бог воли свакога од нас понаособ. Како да разумемо шта то значи? Како би та, вероватно најважнија истина у свемиру требало да утиче на наш начин живота?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

СВЕДОЧЕЊЕ КОЈЕ ЗАДОБИЈА: МОЋ ЛИЧНОГ ИСКУСТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 5,15-20; Марко 16,1-11; Дела 4,1-20; 1. Јованова 1,1-3; Галатима 2,20; Дела 26,1-32.

Текст за памћење: „Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо“ (Дела 4,20).

Лично искуство има необичну моћ. Кад нам Христова љубав загреје срце и кад се променимо Његовом благодаћу, ми имамо нешто значајно да кажемо о Њему. Једно је кад говоримо шта је Исус учинио за неког другог, а сасвим друго кад можемо да кажемо шта је учинио за нас лично.

Тешко се може приговорити личном искуству. Људи могу да расправљају о вашој теологији, вашем тумачењу одређеног текста, или чак да се ругају религији уопште. Али кад појединац може да каже: „Раније нисам имао наду, али сада је имам“; „Мучио ме је осећај кривице, али сада сам нашао мир“; „Мој живот није имао смисла, али сада имам свој циљ“ – чак и скептици осете утицај силе еванђеља.

Мада неки људи доживе изненадно, драматично обраћење као Павле на путу за Дамаск, до обраћења чешће долази тако што особа постаје све више свесна колико јој је Исус драгоцен, све дубље цени Његову чудесну благодат и осећа све већу захвалност због спасења које Он бесплатно нуди. Христос радикално преусмерава наш живот. То је сведочанство за којим свет чезне и које му је очајнички потребно.

СВЕДОЧЕЊЕ ОНИХ ОД КОЈИХ СЕ ТО НАЈМАЊЕ ОЧЕКИВАЛО

Прочитајте текст Марко 5,15-20. Шта мислите, зашто је Исус послао овог човека у Декапољ да сведочи својој породици и пријатељима, уместо да негује његову новопронађену веру држећи га уз себе?

Реч Декапољ потиче од две речи: дека, што значи „десет“ и полис, што значи „град“. У области Декапоља у првом веку налазило се десет градова смештених дуж обале Галилејског мора. Ти градови били су узајамно повезани заједничким језиком и културом. Овај опседнути човек био је познат многима у тој области. Задавао је страх својим непредвидивим, насилним понашањем. Међутим, Исус је у њему видео човека који чезне за нечим бољим, и зато га је на чудесан начин ослободио демона који су га мучили.

Када су становници ових градова чули да је Исус допустио демонима да запоседну њихово крдо свиња, и да су се свиње затим сјуриле низ обронак у море, дошли су да виде шта се дешава. Марково еванђеље бележи: „И дођоше к Исусу, и видјеше бијеснога у коме је био легион гдје сједи обучен и паметан; и уплашише се“ (Марко 5,15). Човек је био у потпуности исцељен – физички, ментално, емотивно и духовно. Суштина еванђеља је у томе да у људима сломљеним грехом обнови целовит живот за какав их је Христос створио.

Ко би био погоднија особа да допре до срца људи у тих десет градова Декапоља од овог преображеног човека, који је могао да подели своје искуство са читавим регионом? Елен Вајт је то добро приметила: „Као Христови сведоци треба да кажемо оно што знамо, оно што смо сами видели, чули и осетили. Ако смо корак по корак следили Исуса, моћи ћемо нешто одређено да кажемо о начину на који нас је водио. Можемо рећи како смо проверили Његово обећање и утврдили да је истинито. Можемо да посведочимо оно што знамо о Христовој милости. То је сведочанство на које нас Господ позива, а због његовог недостатка свет гине.“ – Чежња векова, стр. 340 (оригинал). Бог често користи необичне сведоке – људе који су промењени Његовом благодаћу, да би изазвали промену у нашем свету.

Каква је ваша лична прича, односно ваше искуство обраћења? Шта говорите другима о томе како сте прихватили веру? Шта имате да понудите некоме ко није обраћен, а ко би могао имати користи од нашег искуства?

Била је недеља рано ујутру када су се две Марије журно упутиле ка Христовом гробу. Нису намеравале ништа да Му траже. Шта би мртав човек уопште могао да им пружи? Последњи пут кад су Га виделе, тело Му је било окрвављено, изубијано и сломљено. Призор крста урезао се дубоко у њихов ум. Сада су једноставно хтеле да изврше своју дужност. С тугом су ишле према гробу да би балсамовале Његово тело. Потиштеност је бацила своје суморне сенке на њихов живот. Будућност им је изгледала неизвесно и пружала мало наде.

Међутим, кад су стигле до гроба, препале су се затекавши га празног. Матеј следећим речима описује догађаје у вези са јутром васкрсења: „А анђеоло одговарајући рече женама: Не бојте се ви; јер знам да Исуса распетога тражите. Није овдје: Јер устаде као што је казао“ (Матеј 28,5.6).

Жене је сада преправила радост. Тамни облаци туге ишчезли су пред блиставом светлошћу јутра васкрсења. Ноћ туге је прошла. Радост је озарила њихова лица, а хвалоспеви су заменили жалопојке.

Прочитајте текст Марко 16,1-11. Како је Марија реаговала откривши да је Христос устао из мртвих?

Пошто се срела са васкрслим Христом, Марија је отрчала да свима јави. Добре вести треба поделити са другима, и она није могла да ћути. Христос је жив! Његов гроб је празан и свет то мора да сазна! Тако и ми, кад се на свом животном путу сретнемо са васкрслим Христом, морамо пожурити да то објавимо, јер добре вести треба преностити даље.

И просто је невероватно, али упркос свим оним приликама у којима им је говорио шта ће се догодити – да ће бити убијен и да ће васкрснути, они које је Исус нарочито одабрао одбили су да поверују Маријином сведочењу. „И они чувши да је жив и да Га је она видјела не вјероваше“ (Марко 16,11). Ако, дакле, ни сами Исусови ученици нису истог тренутка поверовали, не треба ни нас да зачуди то што људи не прихватају одмах наше речи.

Када сте последњи пут доживели да ваше сведочење наиђе на оштар отпор? Како сте реаговали, и шта сте научили на основу тог искуства?

ПРОМЕЊЕН ЖИВОТ ДОНОСИ НЕШТО САСВИМ ДРУГАЧИЈЕ

„А кад видјеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи некњижевни и прости, дивљаху се, а знадијаху их да бијаху с Исусом“ (Дела 4,13).

Новозаветна црква је имала експлозиван раст. Три хиљаде људи крштено је на Дан педесетнице (Дела 2,41). Још хиљаде других придодато је цркви неколико седмица касније (Дела 4,4). Ускоро су и власти запазиле шта се дешава. Ти новозаветни верници били су са Христом. Њихов живот је био промењен. Били су преображени Његовом благодаћу и нису могли да ћуте.

Прочитајте Дела 4,1-20. Шта се ту догодило? Шта се десило када су власти покушале да ућуткају Петра и Јована? Какав је био њихов одговор?

Ти верници су доживели обновљење у Христу и морали су да изнесу своју причу. Петар, рибар и галамција, био је преображен благодаћу Божјом. Јаков и Јован, „синови грома“, који су тешко контролисали своју ћуд, били су преображени благодаћу Божјом. Неверни Тома је преображен благодаћу Божјом. Сви ученици и чланови ране цркве имали су сопствену причу и нису могли да ћуте. Обратите пажњу на снажне речи Елен Вајт у књизи Пут Христу: „Чим неко дође Христу, у његовом срцу рађа се жеља да другима обзнани каквог је драгоценог пријатеља нашао у Исусу. Спасоносна и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу.“ – стр. 78 (оригинал)

Запазите, такође, шта су верске вође изјавиле у тексту Дела 4,16. Морали су да признају реалност учињеног чуда, јер – исцељени човек је стајао ту пред њима. Ипак, нису хтели да промене свој став. Али ни Петар ни Јован, упркос отвореном противљењу, нису хтели да се одрекну свог сведочанства.

Како је познавање Христа повезано са сведочењем о Христу? Зашто је лично познавање Христа од тако пресудне важности да бисмо могли да сведочимо о Њему?

ИЗНОШЕЊЕ СОПСТВЕНОГ ИСКУСТВА

У 26. поглављу Дела апостолских затичемо апостола Павла како стоји као затвореник пред царем Агрипом. Обраћајући се директно цару, Павле износи своје лично искуство и отворено говори о свом животу – не само о времену кад је прогонио Исусове следбенике, већ и о периоду након свог обраћења, када је постао сведок Исусових дела и обећања о васкрсењу мртвих (Дела 26,8).

Док се налазио на путу за Дамаск, наш Господ се јавио Павлу рекавши: „Јер ти се зато јавих да те учиним слугом и свједоком овоме што си видио и што ћу ти показати“ (Дела 26,16). Говорити о својој вери другима увек је динамично искуство. Ми говоримо шта је Христос учинио за нас у прошлости, шта Он чини у нашем животу данас, и шта ће остварити за нас у будућности.

Кад износимо своје сведочанство, ту никад није реч о нама. Увек је реч о Њему. Он је Бог који прашта наше кривице, лечи наше болести, овенчава нас милошћу и пружа нам оно што је добро (Псалми 103,3-5). Кад сведочимо, ми једноставно износимо свој лични доживљај Његове задивљујуће благодати. То је искуство нашег личног сусрета са Богом задивљујуће благодати.

Прочитајте текст 1. Јованова 1,1-3 и упоредите га са Галати-ма 2,20. Које сличности уочавате? У чему је Јованово искуство слично Павловом?

Премда су имали различита животна искуства, и Јован и Павле су доживели лични сусрет са Исусом. Међутим, то њихово искуство није било нешто што се догодило у одређеном тренутку у прошлости и ту се завршило. Било је то трајно, свакодневно искуство радовања у Његовој љубави и ходања у светлости Његове истине.

Да ли је обраћење икада само ствар прошлости? Размотрите следећу изјаву Елен Вајт у вези са онима који сматрају да је њихово искуство обраћења у прошлости једино што је битно: „Пошто су једном сазнали нешто о религији, као да више нису имали потребу за свакодневним обраћењем. Међутим, сваком од нас је потребно свакодневно обраћење.“ – Manuscript Releases, vol. 4, p. 46.

Каква год да су ваша искуства из прошлости, чак и ако су врло упечатљива и драматична, зашто је ипак важно да из дана у дан одржавате однос са Господом – да свакодневно искусите реалност Његовог постојања, Његову доброту и силу? Изнесите свој одговор у разреду.

Погледајмо поново Павла који се налази пред Агрипом. Апостол Павле стоји пред тим човеком, последњим у низу јеврејских царева, Макабејаца, из Иродовог дома. Агрипа се представљао као Јеврејин, али у срцу је био Римљанин. (Погледати The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 436.) И тако он стоји ту – остарели апостол, изнурен од мисионских путовања, пун ожиљака задобијених у борби између добра и зла, али са срцем пуним Божје љубави и лицем озареним Божјом добротом. Без обзира на све што му се дешавало у животу, на сва прогонства и тешкоће кроз које је прошао, још увек је спреман да објави колико је Бог добар.

С друге стране, Агрипа је циничан, скептичан, окорео и заиста равнодушан према било ком истинском вредносном систему. Насупрот њему, Павле је пун вере, посвећен истини, непоколебљив у одбрани праведности. Контраст између њих двојице није могао бити очигледнији. Док му се суди, Павле захтева да говори и добија за то дозволу од Агрипе.

Прочитајте Дела 26,1-32. Како је Павле сведочио Агрипи? Шта можемо научити из његових речи?

Љубазност отвара срца, док их грубост затвара. Павле је овде невероватно благонаклон према Агрипи. Чак га проглашава стручњаком за „све јеврејске обичаје и препирања“ (Дела 26,3). А затим се упушта у расправу о свом обраћењу.

Прочитајте Павлово искуство обраћења у тексту Дела 26,12-18, а затим пажљиво размотрите како је оно утицало на Агрипу, што видимо у тексту Дела 26,26-28. Шта мислите, зашто је Агрипа реаговао на такав начин? Шта је у Павловом сведочењу оставило такав утисак на њега?

Павлово сведочење о томе како је Исус променио његов живот оставило је снажан утисак на тог безбожног цара. Ниједно сведочанство није тако успешно као промењен живот. Искуство истинског обраћења има невероватан утицај на друге. Чак и безбожни цареви бивају дирнути животом преобразеним благодаћу. Иако наше искуство можда није тако драматично као Павлово, и ми би требало да умемо другима да говоримо шта значи познавати Исуса и бити испуњен Његовом крвљу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Још мало па ћеш ме наговорити“, стр. 433-438 (оригинал)

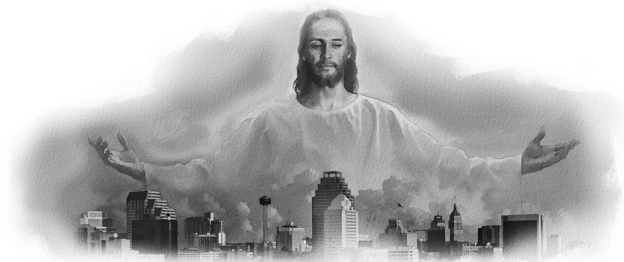
Суштина хришћанског живота је однос са Исусом, који је тако богат и потпун да не можемо да о њему не говоримо. Колико год да је доктрина важна, она не може да замени живот преображен благодаћу и обновљен љубављу. Елен Вајт на једноставан начин говори о томе: „Спаситељ је знао да никакав доказ, ма колико логичан, неће омекшати тврда срца, нити пробити кору световности и себичности. Он је знао да Његови ученици морају примити небеску способност; да ће јеванђеље бити успешно једино онда када га буде објављивало срце које је постало топло и усне које су постале речите живим познањем Онога који је Пут, Истина и Живот.“ – Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 31 (оригинал). У књизи Чезња векова, она износи ову снажну мисао: „Христова предивна љубав смекшаће и потчинити срца, док само понављање учења не може да постигне ништа.“ – стр. 826 (оригинал)

Има оних који сматрају да изношење личног искуства подразумева убеђивање других да прихвате истине које су они пронашли у Божјој Речи. Мада је важно правовремено износити истине Божје речи, наше лично сведочење се много више тиче слободе од кривице, мира, милости, праштања, снаге, наде и радости, што проналазимо у дару вечног живота који Исус тако обилно нуди.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта мислите, зашто наше лично сведочење тако снажно утиче на друге? Како су искуства других утицала на вас и на ваше лично искуство?
2. Разговарајте у разреду о свом одговору на последње питање из одељка за средњу. Зашто је свакодневно искуство са Господом тако важно, не само за наше сведочење, већ и за нашу личну веру?
3. Наравно, моћно искуство може бити веома убедљиво. Зашто је побожан живот, истовремено и важан део нашег сведочења?
4. Изнесите своје лично искуство у разреду. Говорите о томе шта је Христос учинио за вас и шта вам Он данас значи. Шта се променило у вашем животу захваљујући Исусу?

ГЛЕДАЊЕ НА ЉУДЕ ИСУСОВИМ ОЧИМА

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 8,22-26; Јован 4,3-34; Јован 1,40.41; Марко 12,28-34; Лука 23,39-43; Дела 8,26-38.

Текст за памћење: „И рече им: Хајдете за Мном, и учинићу вас ловцима људскијем“ (Матеј 4,19).

Исус је стручњак у задобијању душа. Посматрајући начин на који је Он радио са људима, ми учимо како да водимо друге ка спознаји о спасењу кроз Исуса Христа. Путујући с Њим препуним улицама Јерусалима, прашњавим стазама Јудеје и травнатим обронцима Галилеје, ми сазнајемо како је Он откривао начела Царства гладним душама.

Исус је све људе и жене видео као оне које је могуће задобити за Његово царство. Свакога је посматрао очима божанске самилости. На Петра је гледао, не као на грубог, бучног рибара, већ као на моћног проповедника еванђеља. У Јакову и Јовану је видео, не напрасите, плаховите бунџије, већ одушевљене заговорнике Његове благодати. Запазио је дубоку чежњу за прихватањем и искреном љубављу у срцу Марије Магдалене, жене Самарјанке и жене болесне од течења крви. Тому је видео, не као циничног сумњалицу, већ као оног који поставља искрена питања. Без обзира да ли се радило о Јеврејину или паганину, мушкарцу или жени, разбојнику на крсту, римском капетану или човеку опседнутом демонима, Исус је у њима препознавао Богом дани потенцијал и гледао на њих очима спасења.

Има само једно чудо у читавој Библији које је Исус остварио у две фазе. То је исцељење слепог човека у Витезди. Та прича пружа безвремене поуке данашњој хришћанској цркви. Она илуструје Божји план да сваког верника употреби како би неког другог довео до Исуса. Писмо објављује:

„И дође у Витсаиду; и доведоше к Њему слијепа, и мољаху Га да га се дотакне“ (Марко 8,22). Две кључне речи овде су „дovedоше“ и „мољаху“. Слепи човек није дошао сам. Пријатељи су видели његову потребу и довели га. Он можда није имао много вере, али они су имали. Веровали су да ће Исус излечити овог човека од слепила.

У Новом завету се помиње отприлике 25 различитих чуда исцељења која је Исус учинио. У више од половине случајева, неки рођак или пријатељ је довео појединца да га Исус исцели. Многи људи никад неће доћи Исусу уколико их не доведе неко ко има вере. Дакле, наша улога је да постанемо „доводиоци“ и да људе упознајемо са Исусом.

Друга реч коју вреди размотрити у тексту Марко 8,22 је реч „мољаху“, која може да значи „молити, преклињати, или подстицати“. Она подразумева нежније, љубазније, обзирније обраћање у односу на гласно, бучно захтевање. Пријатељи овог човека обратили су се Исусу љубазно, верујући да Он има и жељу и моћ да му помогне. Тај човек можда није веровао да Исус може да га исцели, али његови пријатељи су веровали. Понекад морамо друге довести Исусу на крилима сопствене вере.

Прочитајте Марко 8,22-26. Шта мислите, зашто је Исус излечио овог човека у две фазе? Које поуке та прича има за нас, као данашње Исусове сведоке?

Да ли је могуће да ни ми не видимо људе јасно? Да ли их понекад посматрамо више као „дрвеће које хода“ у виду нејасних сенки, уместо као кандидате за Божје царство? Шта мислите, због чега понекад не видимо људе јасно?

Осим очигледне поуке о томе како нас Бог користи да допремо до људи, шта још можемо научити из те приче? Како нас она учи, на пример, да медицина и духовност подједнако могу имати удела у лечењу и служењу изгубљенима?

По

ПОУКА О ПРИХВАТАЊУ

Показујући на примеру шта значи гледати на сваког појединца из нове перспективе, Исус је учио своје следбенике да људе посматрају очима неба. Његово виђење људи било је из основа другачије. Он их није видео онаквима какви јесу, већ какви би могли да буду. У свим својим контактима са људима, опходио се према њима са достојанством и поштовањем. Често би изненадио ученике начином на који је поступао према људима. То се посебно односи на Његов сусрет са женом Самарјанком.

У једној књизи која се бави библијском археологијом изнето је занимљиво опажање о односу између Јевреја и Самарјана: „Јаз између Самарјана и Јудејаца потиче из раног периода. Према тексту из 2. О царевима 17, Самарјани су били потомци месопотамских народа које је асирски цар, након прогонства 722. године пре Христа, силом населио на територији северног Израела. Они су спојили обожавање Јахвеа са идолопоклоничким обичајима.“ – *The Archeological Study Bible* (Zondervan Publishing, 2005), p. 1727. Осим тих идолопоклоничких обичаја, успоставили су и ривалско свештенство и подигли нови храм на гори Гаризим. С обзиром на такве теолошке разлике између њих и Самарјана, ученици мора да су били збуњени када је Исус изабрао пут до Галилеје који је водио преко Самарије. Изненадило их је и то што Он није допустио да буде увучен у религиозну дебату, већ се позабавио директно потребом жене Самарјанке за прихватањем, љубављу и опроштењем.

Прочитајте текст Јован 4,3-34. Како је Исус приступио жени Самарјанки? Каква је била женина реакција на Христов разговор са њом? Каква је била реакција ученика на то искуство, и како им је Исус проширио видике?

Поука за сва времена коју је Исус чезнуо да пренесе својим ученицима, али и свакоме од нас, једноставно гласи: „Они који имају Христовог Духа гледаће на све људе очима божанске самилости.“ – *Ellen G. White, The Signs of the Times, June 20, 1892.*

Ко су људи на које сте, под утицајем сопственог друштва и културе, склони да гледате с презиром или са недовољно поштовања? Зашто морате променити свој став и како може доћи до те промене?

ПОЧНИТЕ ТУ ГДЕ СЕ НАЛАЗИТЕ

Неко је с правом рекао: „Једино место у животу одакле се може кренути, управо је оно на ком се налазите, јер нема другог места с ког би се могло почети.“ Исус је нагласио тај принцип у тексту Дела 1,8, где каже: „Него ћете примити силу кад сиђе Дух Свети на вас; и бићете Ми свјedoци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја Земље.“

Исусова порука Његовим ученицима сувише је једноставна да би се погрешно разумела: почните ту где се налазите. Сведочите ту где вас је Бог поставио. Уместо да сањарите о неким бољим приликама, почните у свом окружењу. Посматрајте божанским очима могућности које су вам најближе!

Не морате бити најобразованија особа на свету, ни најречитија, нити најталентованија. Колико год да су корисни неки од тих ваших дарова кад се исправно користе, на крају вам је једино потребна љубав према Богу и љубав према душама. Ако сте спремни да сведочите, Бог ће отворити пут да то и учините.

Прочитајте следеће текстове: Јован 1,40-41; Јован 6,5-11 и Јован 12,20-26. Шта нам они говоре о томе какав је био Андријин духовни вид и његов приступ сведочењу?

Андријино искуство нам много говори. Он је почео у сопственој породици. Прво је свом брату, Петру, говорио о Христу. Касније, успоставио је срдчан однос са једним дечаком који је затим Исусу пружио материјал за једно од његових чуда. Осим тога, знао је тачно шта да ради са Грцима. Уместо да расправља о теологији, опазио је њихову потребу и упознао их са Исусом.

Умеће успешног задобијања душа је умеће грађења позитивних, брижних односа. Сетите се својих најближих који можда не познају Исуса. Да ли они примећују да у вашем животу постоји неко ко је саосећајан и брижан? Да ли у вама виде мир и осећај смисла за којим чезну? Да ли је ваш живот добра реклама за еванђеље? Ми стичемо пријатеље за Бога тако што говоримо о Исусу. Они најпре постају хришћански пријатељи, а с временом, слушајући нашу поруку о библијској истини за последње време, можда постану и адвентистички хришћани.

Зашто је понекад тако тешко водити чланове своје породице и рођаке ка Христу? Да ли сте имали успеха у сведочењу о Исусу код било ког члана своје породице или блиског пријатеља? Изнесите било које начело које би могло бити од користи у разреду.

ИЗЛАЖЕЊЕ НА КРАЈ СА ТЕШКИМ ЉУДИМА

Исус је био стручњак за излажење на крај са тешким људима. И речима и поступцима, Он је јасно показивао да их прихвата. Са осећајно је слушао шта их мучи, постављао им питања и постепено откривао божанске истине. Препознавао је унутрашњу чежњу и најкорелијих срца, и видео потенцијал чак и у најгорим грешницима. Према Исусовом схватању, нико није био изван домашаја еванђеља. Он је несумњиво веровао да „нико није тако ниско пао, нико није тако лош да не би могао наћи ослобођење у Христу.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 258 (оригинал). Исус је гледао на људе кроз другачија сочива у односу на она кроз која ми гледамо. У сваком људском бићу видео је одраз славе првобитног Стварања. Уздизао је њихове мисли да би схватили шта могу да постану, и многи су заиста успели да се уздигну и испуне Његова очекивања у свом животу.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 4,18,19; Марко 12,28-34 и Лука 23,39-43. Шта налазите да је слично у Христовом обраћању Симону Петру и Андрији, неименованом књижевнику и разбојнику на крсту? Пажљиво проучите Христов приступ свакоме од њих. Шта вам ту посебно пада у очи?

Куда год је ишао, Исус је видео духовне могућности. И у најбезнадежнијим околностима, Он је видео потенцијалне кандидате за Божје царство. Ми бисмо за ту способност рекли: Имао је „око за раст цркве“. „Око за раст цркве“ је стечена способност да се на људе гледа онако како их је Исус видео – као на оне које је могуће задобити за Божје царство. Постоје такође и „уши за раст цркве“, што има везе са ослушкивањем неизречених потреба оних који нас окружују. То подразумева ослушкивање тежњи њиховог срца за нечим што не поседују, чак и када они о томе не говоре отворено.

Тражите од Господа да вас учини осетљивим за службу Светог Духа у животу других. Молите се да доживите тај Божји „други додир“, који ће вам отворити очи за духовне прилике у које вас Он свакодневно доводи да бисте своју веру делили са другима. Тражите од Бога око које види, осетљиво срце које слуша, и спремност да говорите другима о Христу каквог познајете и волите, и – наћи ћете се на најузбудљивијем путовању у свом животу! Живот ће вам попримити један потпуно нови смисао. Имаћете осећај задовољства и радости какве никад раније нисте искусили. Само они који раде за душе познају задовољство које то доноси.

Књига Дела апостола пуна је прича о томе како су ученици користили прилике за ширење Божјег царства, које им је провиђење пружало. С краја на крај књиге, читамо задивљујуће извештаје о раној цркви и њеном расту, упркос изазовима с којима се суочавала споља и изнутра.

У 2. Коринћанима 2,12.13, на пример, апостол Павле износи искуство које је имао у Троади: „А кад дођох у Троаду да проповиједам јеванђеље Христово, и отворише ми се врата у Господу, не имадох мира у духу својему, не нашавши Тита, брата својега; него опростивши се с њима изиђох у Македонију.“ Бог је на чудесан начин отворио врата да би Павле могао да проповеда еванђеље на европском континенту, а он је знао да врата која Бог данас отвара, сутра могу бити затворена. И тако, пошто је сагледао могућности, утрабио је прилику и одмах отпловио у Македонију.

Бог Новог завета је Бог отворених врата – Бог који нам пружа прилике да другима говоримо о својој вери. У читавој књизи Дела апостола, Бог је на делу. Отворена су врата градова, провинција, земаља, и што је најважније, људских срца.

Прочитајте Дела 8,26-38. Шта нам ти стихови говоре о Филиповој отворености за Божје вођство и његовој спремности да искористи указане прилике?

„Анђео је одвео Филипа човеку који је тежио за светлошћу и који је био спреман да прихвати јеванђеље, али и данас, анђели ће усмеравати стопе оних еванђејских радника који дозвољавају да Свети Дух посвети њихов језик и оплемени њихово срце. Анђео који је послао Филипа, могао је и сам да обави дело са Етиопљанином, али то није Божји начин поступања. По Његовом плану, људи треба да раде са својим ближњима.“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 109 (оригинал)

Ако будемо имали уши да чујемо и очи да видимо, и нас ће водити невидљиви анђели како бисмо истином о Царству дотакли оне који трагају за истином.

Запазите колико је Свето писмо битно у овој причи. Запазите, такође, колико је било важно у том тренутку да се неко ко познаје Писма прихвати да их тумачи. Које поуке се ту крију за нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Вајт, прочитајте поглавље под насловом „Јеванђеље у Самарији“, стр. 103-111 (оригинал)

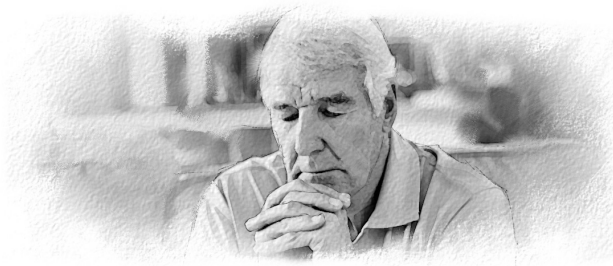
Свуда око нас људи трагају за оним што је вечно. Као што је Исус згодно приметио: „Жетве је много, а посленика мало“ (Матеј 9,37). Проблем није био у жетви. Својим божански помаганим очима, Исус је видео обилну жетву тамо где су ученици видели само противљење. Какво је било Христово решење за тај проблем? „Молите се, дакле, Господару од жетве да изведе посленике на жетву своју“ (Матеј 9,38). Решење је да се молимо да нас Бог пошаље у жетву.

Зашто се не бисмо овако молили: „Госпode, спреман/спремна сам да ме употребиш за ширење Твог царства. Отвори моје очи, да бих могао/могла да сагледам прилике које ми провиђење пружа сваког дана. Научи ме да будем осетљив/осетљива за потребе људи у мом окружењу. Помози ми да изговарам речи наде и охрабрења, да делим Твоју љубав и истину са онима с којима долазим у додир сваког дана“? Ако се будете тако молили, Бог ће учинити нешто изванредно у вашем животу.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако сте радили на томе да душе доведете Исусу, онда једно знате: то није увек лако, зар не? Да, наравно, Бог је тај који обраћа срце, али Он је у својој мудрости одлучио да употреби нас као део тог процеса. Чак и рад за само једну душу захтева време, напор, стрпљење и љубав рођену одозго. Које одлуке треба да донесете, а које ће вам помоћи да се одрекнете себе да бисте били успешан сведок за Христа?
2. Ко су људи с којима долазите у додир, а који не познају Господа? Шта сте учинили, или чините, или би требало да чините, да бисте им сведочили?
3. Сетите се Савла из Тарса. Он је био неко од кога се најмање очекивало да постане обраћеник! А ипак, знамо шта му се догодило. Шта би то требало да нам каже о опасности у којој се можемо наћи, наиме, да сувише брзо судимо о другима на основу тога како нам изгледају?
4. Имајући на уму причу о Савлу, како да се односимо према текстовима као што је Матеј 7,6: „Не дајте светиње псима; нити мећите бисера својега пред свиње, да га не погазе ногама својима, и вративши се не растргну вас“?

СИЛА МОЛИТВЕ: ПОСРЕДОВАЊЕ ЗА ДРУГЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 12,7-9; Ефесцима 6,12; Јеврејима 7,25; Ефесцима 1,15-21, Данило 10,10-14, 1. Јованова 5,14-16.

Текст за памћење: „Исповиједајте, дакле, један другоме гријехе, и молите се Богу један за другогa, да оздравља-те; јер непрестана молитва праведнога много може по-моћи“ (Јаков 5,16).

Чланови новозаветне цркве осећали су своју потребу за молитвом.

„И пошто се они помолише Богу загресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа Светога, и говораху ријеч Божију са слободом“ (Дела 4,31). Запазите, ученици су се најпре молили. Затим су били испуњени Духом Светим, а онда су износили Божју Реч са одважношћу и поуздањем.

Постојала је директна веза између њихових молитава, испуњења Светим Духом и моћног објављивања Божје Речи. „Ученици... нису тражили благослов само за себе. Били су заузети одговорношћу да спасавају душе. Схватили су да јеванђеље мора бити објављено свету и зато су тражили снагу коју им је Христос обећао.“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 37 (оригинал)

Кад тражимо Бога и посредујемо за друге, Бог делује на наше срце да би нас привукао ближе себи, и даје нам божанску мудрост да бисмо досегли друге за Његово царство (Јаков 1,5). Он моћно делује и у животу других људи да би их привукао себи, и то на начине које ми не можемо да видимо, нити да у потпуности разумемо (1. Јованова 5,14-17).

Упоредите текстове Откривење 12,7-9, Ефесцима 6,12 и 2. Коринћанима 10,4. На који начин ови текстови утичу на наше разумевање посредничке молитве?

Библија подиже вео између видљивог и невидљивог света. Постоји борба између добра и зла, између сила праведности и сила таме, између Христа и сотоне. У том космичком сукобу, Бог поштује људску слободу. Он никад не манипулише нашом вољом, нити врши насиље над савешћу. Он шаље свог Светог Духа да убеди мушкарце и жене у божанску истину (Јован 16,7.8). Небески анђели улазе у ту битку да би вршили утицај на људе, који ће се одразити на вечност (Јеврејима 1,14). Осим тога, Бог деловањем провиђења утиче на догађаје у људском животу, који их воде ка Њему.

Али оно што Бог неће учинити, то је да врши насиље над савешћу. Насиље је у супротности са законима Божјег царства. Принуда је страна начелу љубави које представља основу Његове владавине. Зато је молитва толико значајна. Иако Бог чини све што је у Његовој моћи како би досегао до људи и пре него што се ми помолимо, наше молитве ослобађају Божју велику силу. Он поштује нашу слободну вољу кад се молимо за друге и, у светлу сукоба између добра и зла, може да учини више кад се молимо него кад се не молимо.

Пажљиво размотрите следећу изјаву: „Део Божјег плана је да нам осигура, у одговору на молитву вере, оно што нам не би дао да Га за то нисмо молили“. – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 525 (оригинал). У великом сукобу између добра и зла молитва може много шта да промени. Кад се молимо за људе који не познају Христа, то отвара канале којима божански благослов утиче на њихов живот. Бог поштује нашу одлуку да се молимо за њих и делује са још већом силом у њихову корист.

Ипак, када се бавимо питањем посредничке молитве, требало би понизно да признамо да не разумемо у потпуности на који начин Бог делује. То ипак не би требало да нас спречи да уживамо у благословима које молитва пружа и нама и другим људима.

Шта мислите, зашто Бог делује са више силе када се молимо него кад занемарујемо молитву? Чак и ако не разумемо у потпуности како све то функционише, зашто би библијски савет да се молимо за друге требало да нас просто присили да то и радимо?

Прочитајте следеће текстове: Лука 3,21; Лука 5,16 и Лука 9,18. Шта нам ти текстови говоре о односу између Исусовог молитвеног живота и Његове успешности у служби?

Исусов живот био је живот сталног заједништва са Његовим Оцем. У тренутку свог крштења, кад је отпочео своју месијанску службу, Он се молио за божанску силу да би могао да оствари намеру неба. Свети Дух Га је оспособио да изврши Очево вољу и обави задатак који је био пред Њим. Било да је хранио пет хиљада људи, лечио лепрозне, или избављао опседнуте, Исус је увиђао да, у борби између добра и зла, молитва представља моћно оружје за одбијање напада сила таме. Молитва је начин који је небо одредило за удруживање наше беспомоћности и слабости са Божјом неограниченом силом. То је начин да се уздигнемо ка Богу, који једини може да дотакне срца оних за које се молимо.

Прочитајте текстове Лука 22,31-34 и Јеврејима 7,25. Какво је обећање Исус дао Петру да би га припремио за искушења с којима ће се суочити у блиској будућности? Какво обећање Он даје сваком од нас кад се суочавамо са искушењима?

Они који су успешни у задобијању душа су мушкарци и жене молитве. Исус се молио за Петра по имену. Уверавао га је да ће се у тренутку највећег искушења молити за њега. Сотона је прилично добро разумео Петров потенцијал за ширење Божјег царства. Зато је планирао да уради све што је у његовој моћи како би уништио Петров позитиван утицај у хришћанској цркви. Међутим, у свим Петровим искушењима Исус се молио за њега и Учитељеве молитве су биле услышене. Како је дивно знати да се Спаситељ на исти начин моли и за нас. Он нас позива да Му се придружимо у посредничким молитвама и да људе уздигнемо до Његовог престола помињући их по имену.

Наша истрајност у молитви показује да смо свесни своје потпуне зависности од Бога да бисмо дотакли срце особе за коју се молимо.

За кога се тренутно молите? Зашто је тако важно никад не одустати, без обзира колико ситуација изгледала тешко?

ПАВЛОВЕ ПОСРЕДНИЧКЕ МОЛИТВЕ

Посредничка молитва је библијски утемељена. Током читаве своје службе, Павле се молио за нове обраћенике у црквама које је оснивао на својим еванђеоским путовањима. Он је веровао да ће се, захваљујући његовим молитвама, десити нешто што се иначе не би десило кад се не би молио. Премда је физички био одвојен од оних које је волео, схватио је да они могу бити у срцу сједињени кад се моле једни за друге.

Прочитајте текст Ефесцима 1,15-21. На линијама у продужетку наведите различите захтеве које је Павле упутио Богу у вези са Ефесцима. Шта је он конкретно тражио од Бога за њих?

Павлова молитва за вернике у Ефесу вредна је наше пажње. Он се молио да им Бог да мудрост и духовну проицљивост, да осветли њихов ум божанском истином и пружи им наду у вечни живот. Такође се молио да они доживе моћно деловање Божје силе у свом животу. Тај Бог је тако силан, тако моћан да је подигао Исуса из мртвих, што представља темељ њихове наде на вечни живот са Њим. Павле закључује своју молитву подсећањем на „богатство славе наследства Његова“. Хришћани у Ефесу мора да су били увелико охрабрени знајући, не само да се Павле моли за њих, већ и за шта се он моли.

Прочитајте Филиплјанима 1,3-11 и запазите тон Павлове молитве. Да сте били члан цркве у Филиби, и да сте примили такво писмо од Павла, у ком он каже не само да се моли за вас већ открива и садржај своје молитве, како бисте се осећали и зашто? Која се обећања налазе у речима те молитве? У исто време, који савети су такође ту?

То су неке од речи Библије које највише уздижу и охрабрују – пуне обећања, као и позива да се испунимо љубављу, знањем и проицљивошћу која проистиче из познавања Исуса, како бисмо могли да будемо све оно што је Бог намеравао да ми будемо у Њему.

НЕВИДЉИВЕ СИЛЕ НА ДЕЛУ

Посредничка молитва је моћно оружје у сукобу између добра и зла који ми називамо „велика борба“. Једно од најјаснијих откривења те борбе налазимо у 10. поглављу Књиге пророка Данила.

Сетићете се да је пророк Јеремија предвидео да ће Јевреји провести седамдесет година у вавилонском ропству. Пред крај Даниловог живота, тај пророчки период ближио се крају. Међутим, Данило је био забринут, јер је видео мало доказа да се Јеремијине речи испуњавају. Његов народ још увек није био ослобођен.

Вавилон су освојили Миђани и Персијанци, али Јевреји су и даље били у ропству. Данило је постио и молио се три седмице. Усрдно је посредовао за свој народ. А онда, на крају те три седмице, једно блиставо анђеоско биће појавило се пред њим.

Прочитајте текст Данило 10,10-14. Када је Данилова молитва услышена и шта је привремено успорило њено испуњење?

То је фасцинантан текст. Да бисмо га у потпуности разумели, хајде да препознамо неке од личности. Ко је кнез царства персијскога? Сигурно не Кир. Он је био цар Персије. Израз „кнез царства Персијскога“ највероватније се односи на сотону. Исус га је такође називао „кнезом“ или „владаром“ овог света (Јован 12,31; Јован 14,30). Павле га је прогласио „кнезом који влада у ветру“ (Ефесцима 2,2). Ако персијски кнез представља сотону, ко је онда Михаило? Израз „Михаило“ користи се пет пута у Библији (Откривење 12,7; Јуда 9; Данило 10,13.21 и Данило 12,1). Пажљиво проучавање тих текстова открива да је „Михаило“ (што значи „ко је као Бог“), у ствари, још једно име за Исуса, којим се Он описује као Заповедник свих анђела у директном сукобу са сотоном. Христос је вечни, препостојећи, свемогући Син Божји. Једна од Његових улога као Заповедника свих анђела јесте да порази и коначно уништи сотону.

Десето поглавље Књиге пророка Данила повлачи завесу у страну и открива ту борбу између добра и зла. Кад се Данило молио, Михаило, свемогући Исус, спустио се с неба да би одбио напад сила таме. Према ми то не видимо, Исус исто тако ради на услышењу наших посредничких молитава. Он је моћни Спаситељ. Ниједна од наших молитава не пролази незапажено.

Како сагледавате реалност велике борбе која се одвија у вашем личном животу? Шта вам реалност те борбе говори о томе какве би одлуке требало да донесете?

У читавој Библији, ставља се нагласак на одређеност и конкретност у молитви. Молитва није нека нејасна тежња душе. Она пред Бога износи сасвим посебне и одређене захтеве. Исус се молио посебно за своје ученике. Апостол Павле се молио посебно за хришћане у Ефесу, Филиби и Колосу. Молио се и за своје младе сараднике као што су били Тимотије, Тит и Јован Марко.

Прочитајте текстове 1. Самуилова 12,22-24 и Јов 16,21. Шта та два текста имају заједничко? Шта нам они говоре о посредничкој молитви?

Самуило и Јов наглашавају потребу за озбиљним, свесрдним и одређеним посредовањем. Самуилове речи су прилично снажне. Он одлучно изјављује: „Не дао Бог да згријешим Господу и престанем молити се за вас“ (1. Самуилова 12,23). А у Јововим речима скоро да чујемо одјек Самуилове молитве: „О, кад би се неко могао заложити за човека пред Богом“ (Јов 16,21, превод са енглеског). Дакле, наш посао је да се молимо за мушкарце и жене који не познају Христа.

Прочитајте текст 1. Јованова 5,14-16. Шта се дешава када посредујемо за друге?

Када се молимо за друге, ми постајемо канали Божјих благослова. Бог преко нас излива на њих реку воде живота, што извире из небеског престола. Цела сотонска војска дрхти на звук усрдне посредничке молитве. Елен Вајт описује силу молитве овим значајним речима: „Сотона не може да поднесе да се ми обраћамо његовом моћном супарнику, јер страхује и дрхти пред Његовом снагом и величанством. Читава сотонска војска дрхти на звук ватрене молитве.“ – Testimonies for the Church, vol. 1, p. 346. Молитва нас повезује са Извором божанске силе у борби за душе изгубљених мушкараца и жена.

Прочитајте стихове Матеј 18,18.19. У каквој је вези тај текст са посредничком молитвом, и како нас он охрабрује да се молимо са другима за спасење оних који не познају Господа?

ЗА ДАЉЕ РАЗМИШЉАЊЕ

У књизи Пут Христу од Елен Вајт прочитајте поглавље под насловом „Преимућство молитве“, стр. 93-104 (оригинал). Ако сте у могућности, прочитајте и следеће: Testimonies for the Church, vol. 7, „Work for Church Members“, pp. 19-24 („Рад за чланове цркве“, Сведочанства за цркву, свеска 7, стр. 19-24 (оригинал)

Кад се молимо за друге, Бог нашу оданост и ослањање на Његову силу награђује тиме што упошљава све ресурсе неба како би преобразио живот људи. Кад се наше молитве уздигну до Његовог престола, анђеоска бића, на Његову заповест, одмах ступају у акцију. „Анђели који служе чекају око престола како би одмах послушали заповест Исуса Христа да одговоре на сваку молитву упућену са усрдном, живом вером.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 2, p. 377. Имамо поуздано уверење да ниједна молитва није изгубљена, ниједна није заборављена од Бога. Оне се „складиште“ на небу да би биле услышене у време и на месту за које Он сматра да је најбоље. „Молитва вере никад није изгубљена. Међутим, тврдња да ће на њу увек и у свакој појединости бити одговорено управо онако како ми очекујемо обична је дрскост.“ – Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 1, p. 231. Какво охрабрење нам пружа то што се молимо за своје супружнике, за своје синове и кћери, рођаке, пријатеље и колеге који не познају Христа. Ниједна искрена молитва никад није изгубљена. Можда нећемо увек видети непосредне одговоре у животу оних за које се молимо, али Бог делује на њихово срце на начин који ћемо разумети тек у вечности.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте следеће текстове: Филибљанима 1,19; Колошанима 4,2,3 и 2. Солуњанима 3,1.2. Какво је охрабрење Павле доживео захваљујући молитвама Филибљана? Из ког разлога је тражио од Колошана и Солуњана да се моле за њега? Каква повезаност постоји између тих посредничких молитава и задобијања душа?
2. Размишљајте о реалности велике борбе и о томе да она представља велики наратив у позадини света у ком живимо. Како вам сазнање о тој борби помаже да видите важност молитве? Да, Исус је добио рат, и ми знамо да ће Његова страна на крају победити. Али, зашто је толико важно да се у међувремену молимо и улажемо свесрдне напоре да бисмо остали верни Њему, и радили на спасењу других?
3. Које препреке постоје за успешније посредовање у молитви? Коју врсту изговора користите (ако то чините) да бисте избегли да се више молите за оне којима је то потребно?

СВЕДОЧЕЊЕ У СИЛИ ДУХА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 15,26.27; Дела 2,41.42; Дела 8,4; Јеврејима 4,12; Дела 17,33.34; Дела 18,8.

Текст за памћење: „И пошто се они помолише Богу затресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа Светога, и говораху ријеч Божију са слободом“ (Дела 4,31).

Када је Исус наложио раним верницима: „Идите по свему свијету и проповједите јеванђеље свакоме створењу“ – то мора да је изгледало као немогућа мисија (Марко 16,15). Како су уопште могли да одговоре на тако огроман изазов? Било их је тако мало на броју. Њихове могућности биле су ограничене. Они сами су били група углавном необразованих, обичних верника. Али имали су необичног Бога, који их је оспособио за њихову несвакидашњу мисију.

Исус је казао: „Него ћете примити силу кад сиђе Дух Свети на вас; и бићете Ми свјedoци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја Земље“ (Дела 1,8). Силазак Светог Духа оспособио је ученике да објављују поруку о крсту са силом која је мењала живот, па и читав свет. Свети Дух је њихово сведочење учинио делотворним. За само пар деценија, еванђеље је извршило утицај на цели свет. У Делима апостола каже се да ти рани верници „замугише васиони свијет“ (Дела 17,6). Апостол Павле додаје да се еванђеље проповедало „свој твари под небом“ (Колошанима 1,23).

У поуци за ову седмицу, у средишту наше пажње биће улога Светог Духа, који даје силу нашем сведочењу за Христа.

Обећањем о Светом Духу Исус је умиривао ученике који су били забринуте зато што се Он спремао да их напусти и оде на небо. „Боље је за вас да Ја идем, јер ако Ја не идем, Утјешитељ неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу Га к вама“ (Јован 16,7). Грчка реч за „утешитеља – помагача“ је параклетос. Она се односи на „особу која стоји уз неког“ с циљем да помогне. Једна од главних улога Светог Духа је да стоји уз сваког верника, да га снажи и води у његовом сведочењу. Према томе, кад сведочимо о Исусу, ми нисмо сами. Свети Дух је поред нас да би нас водио ка онима који су искреног срца. Он припрема њихова срца пре него што се ми уопште сретнемо с њима. Дух управља нашим речима, доноси осведочење уму трагаоца и оснажује га да одговори на Његове подстицаје.

Прочитајте стихове Јован 15,26.27 и Јован 16,8. Шта нам они говоре о улози Светог Духа у сведочењу?

Свети Дух сведочи о Исусу. Његов крајњи циљ је да што више људи доведе Христу. Његова мисија је да прославља Исуса. У тој улози, Он осведочава сваког верника да му је дужност да говори о својој вери. Он отвара наше очи да бисмо сагледали могућности у људима из свог окружења, и делује иза сцене како би створио услове да еванђеоска порука наиђе на добар пријем.

Еванђеље по Јовану то јасно предочава: „И кад Он дође покараће свијет за гријех“ (Јован 16,8). Другим речима, Он делује на срца да би изградио свест о све већој отуђености од Бога и потреби за покајањем. Он ће исто тако укорити свет „за правду“. Свети Дух не само што открива грех, већ нас и упућује на праведност. Он открива супротност између Исусове праведности и наше окаљаности. Међутим, улога Светог Духа није само да истакне колико смо ми лоши, већ и да открије колико је Исус добар, благ, саосећајан и пун љубави, а онда да нас обликује према Његовом лику.

Сведочење је једноставно сарадња са Светим Духом у прослављању Исуса. У сили Светог Духа, и под Његовим вођством, ми сведочимо о том величанственом Христу који је преобразио наш живот.

Зашто у својој жељи да радимо за душе морамо увек имати на уму да ми сами нисмо у стању никога да преобратимо, и да то може само Свети Дух?

Књигу Дела апостола с правом називају „Дела Светог Духа“. То је узбудљива авантуристичка прича о сведочењу, објављивању еванђеља и расту цркве. Дела апостола су извештај о посвећеним верницима пуним Светог Духа, који су извршили велики утицај на свет у Христово име. Они су се у потпуности ослањали на Светог Духа да би остварили чудесне резултате. Њихов пример нам показује шта Свети Дух може да постигне преко мушкараца и жена који Му се у потпуности посвете.

Прочитајте следеће текстове: Дела 2,41.42; Дела 4,4.31; Дела 5,14.42; Дела 6,7 и Дела 16,5. Шта на вас оставља најјачи утисак кад је реч о тим текстовима? Коју поруку Лука, аутор књиге Дела апостола, жели да пренесе извештавајући о тако наглом расту цркве?

Лукина намера приликом писања књиге Дела апостола била је да сваком читаоцу дочара службу Светог Духа у раној цркви.

Запазите такође да се он не либи да користи бројке како би мерио деловање Духа у првом веку. Он заправо броји крштења. У тексту Дела 2,41, Лука наглашава чињеницу да је 3000 људи било крштено у једном једином дану. У тексту Дела 4,4, он говори о 5000 мушкараца који су крштени. У тексту Дела 5,14, велико мноштво долази Господу и крштава се.

Па ипак, и кад се радило о појединцима, као што су били Лидија, тамничар у Филиби, робиња опседнута злим духом, или етиопљански евнух, Лука примећује и пажљиво бележи како је Свети Дух деловао на срце сваког од њих понаособ. Дакле, оно што је важно овде запазити јесте да се иза сваке од тих великих бројки налазе појединачна људска бића, а свако од њих је Божје дете за које је Исус Христос умро. Да, ми волимо велике бројеве, али на крају крајева, сведочење је често подухват „један на један“.

Да би се олакшао брзи раст новозаветне цркве, осниване су нове цркве. Један од разлога што је рана црква тако брзо расла био је тај што се она непрестано обнављала оснивањем нових цркава. Како је то важна порука за нас данас!

Главни циљ новозаветне цркве била је мисија. А како ми да обезбедимо да у свему што радимо у својој локалној цркви, мисија увек буде у средишту пажње?

У читавој књизи Дела апостола, Свети Дух је моћно присутан. Он је служио вернима, али и преко верних, када су они сведочили о свом Господу на много различитих начина. Он их је оснаживао да се суоче са искушењима и изазовима у једној непријатељској култури. Он их је водио ка људима који су искреног срца трагали за истином. Припремао је срца људи у појединим местима још пре него што су верни стизали до њих. Отварао је врата могућности о каквим никад нису ни сањали, и давао силу њиховим речима и поступцима.

Прочитајте следеће текстове: Дела 7,55; Дела 8,29; Дела 11,15; Дела 15,28.29 и Дела 16,6-10. Како је Свети Дух служио ученицима који су сведочили у сваком од доживљаја наведених у тим библијским стиховима? Другим речима, шта је све Свети Дух чинио у тим ситуацијама?

Разнолика служба Светог Духа у првом веку била је заиста изванредна. Искуства наведена у претходним стиховима само су мали пример Његовог деловања. Он је оснажио Стефана да сведочи о свом Господу пред немилосрдном, подивљалом руљом која га је каменовала до смрти. На чудесан начин је одвео Филипа до једног утицајног Етиопљанина који је трагао за истином, како би припремио афрички континент за еванђеље. Пружио је Петру знак као потврду да су и верници из паганства такође примили дар Светог Духа. Ујединио је цркву у тренутку кад је лако могла да се подели у погледу обрезања, и учинио да се читав европски континент отвори за проповедање еванђеља преко апостола Павла.

Свети Дух је био активан у новозаветној цркви, а активан је у животу цркве и данас. Он чезне да нас оспособи, оснажи, поучи, води, уједини и пошаље у најважнију мисију на свету која упућује мушкарце и жене на Исуса и Његову истину. Морамо имати на уму да је Он и данас још увек активан и на делу, баш као што је био у време апостола и ране цркве.

Шта можемо да чинимо из дана у дан да бисмо постали отворенији и подложнији деловању силе Светог Духа у нашем животу? Која врста одлука које доносимо омогућава да Он ради у нама и преко нас?

Божја Реч је представљала саму жилу куцавицу кад се радило о сведочењу новозаветне цркве. Петрова проповед на дан Педесетнице у великој мери је црпела доказе из Старог завета у прилог томе да је Христос Месија. Стефаново сведочење пред смрт било је, између осталог, осврт на старозаветну историју Израела. Петар се позвао на „ријеч што /Бог/ посла синовима Израилевијем“ (Дела 10,36), па је тек онда говорио са Корнелијем о васкрсењу. Апостол Павле се у више наврата позивао на велика старозаветна пророчанства о доласку Месије, а Филип је пажљиво објаснио радозналном Етиопљанину значење месијанског пророчанства из текста Исаија 53. У сваком од тих случајева, ученици су износили Божју Реч, а не своју сопствену. Божански надахнута Реч била је темељ њиховог ауторитета.

Прочитајте следеће текстове: Дела 4,4.31; Дела 8,4; Дела 13,48.49; Дела 17,2; Дела 18,24.25. Чему нас ти текстови уче у вези са односом између Светог Духа, Божје Речи и сведочења новозаветне цркве?

Исти Свети Дух под чијим је утицајем написана Божја Реч, делује преко те Речи да би мењао живот људи. У Божјој Речи постоји животодавна сила, јер је то, посредством Духа, Христова жива Реч.

Прочитајте стихове 2. Петрова 1,21 и Јеврејима 4,12. Зашто Божја Реч има такву моћ да мења живот?

„Стваралачка сила која је дозвола светове у постојање јесте Божја реч. Та реч даје силу, она рађа живот. Свака заповест је обећање. Прихваћена вољом, примљена у душу, она са собом доноси живот Бесконечнога. Она преображава природу и наново ствара душу по Божјем обличју.“ – Елен Г. Вајт, Васпитање, стр. 126 (оригинал)

Разлог што Библија има такву моћ да преобрази живот је тај што исти Свети Дух који је најпре надахнуо Библију, надахњује и мења нас док је читамо. Док износимо Божју Реч другима, Свети Дух делује тако што мења њихов живот путем Речи коју је сам надахнуо. Бог је обећао да ће благословити своју Реч, а не наше речи. Сила је у Божјој Речи, а не у људском нагађању.

СИЛА СВЕТОГ ДУХА КОЈА ПРЕОБРАЖАВА ЖИВОТ

Пажљиво проучавање књиге Дела апостола открива како Бог, посредством свог Духа, чини чуда у животу људи. Књига Дела апостола представља детаљан извештај о случајевима који нам може помоћи да сагледамо како еванђеље тријумфује над културним предрасудама, како се могу победити дугогодишње, дубоко укорене навике, и како се цело човечанство може поучити о Христовој благодати и истини. Свети Дух сусреће људе тамо где се налазе, али их ту не оставља, већ преображава њихов живот.

Прочитајте Дела 16,11-15.23-34; Дела 17,33.34 и Дела 18,8. То су само нека од искустава обраћења описаних у Библији. Чему нас ти различити извештаји уче у вези са Божјом способношћу да мења живот људи различитог друштвеног статуса и порекла?

Каква невероватна разноликост људи! Лидија је била богата јеврејска пословна жена, а тамничар из Филибе припадник средње класе и римски државни службеник. Свети Дух може да допре до свих слојева друштва. Његова преображавајућа моћ досеже до мушкараца и жена, богатих и сиромашних, образованих и необразованих.

Последње две личности са наше листе подједнако су вредне пажње. Текст Дела 17,34 помиње обраћење Дионисија Ареопагите. Атињански Ареопагити били су припадници судског већа који су преиспитивали судске случајеве. Били су то истакнути, веома цењени припадници грчког друштва.

Силом Светог Духа, апостол Павле је кроз своју службу досегао чак и до виших слојева друштва. Крисп (Дела 18,8) је био старешина јеврејске синагоге. Био је то религиозни вођа задојен јеврејском старозаветном мишљу, али је Свети Дух допро до њега и променио му живот. Сви ти досијеји откривају да ће Свети Дух, кад ми будемо сведочили за Христа и износили Његову Реч другима, чинити изванредне ствари у животу свих типова људи, различитог порекла, културе, образовања и верског опредељења. Ми не можемо и не смемо правити претпоставке о томе ко може или не може бити дотакнут. Наш посао је да сведочимо свакоме ко уђе у наш живот. Господ ће учинити остало.

Христова смрт је била свеобухватна – Он је умро за свако људско биће које је икада живело. Како би та кључна истина требало да нас научи да никад не правимо претпоставке о томе да ли је неко ван домашаја наде на спасење?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Вајт прочитајте поглавље под насловом „Дар Светога Духа“, стр. 47-56 (оригинал), а у књизи Чежња векова одломак из поглавља „Да се не плаши срце ваше“, стр. 667-672 (оригинал).

Свети Дух сарађује са Оцем и Сином у процесу искупљења. Сваки пут када сведочимо, ми Му се придружујемо у Његовом делу спасавања људи. Он осведочава срца. Он отвара врата могућности. Преко своје Речи, Он просветљује умове и открива истину. Он раскида окове предрасуда које нас заробљавају, тријумфује над културним предубеђењима која замрачују наше виђење истине и ослобађа нас из ланаца злих навика које нас везују.

Кад сведочимо за Исуса, од пресудне је важности да не заборавимо да сарађујемо са Светим Духом. Он је био ту пре нас, припремајући срца да приме поруку еванђеља. Он је ту са нама и делује на ум других док ми чинимо неко љубазно дело, износимо своје искуство, држимо библијски час, делимо литературу или учествујемо на неком еванђеоском састанку. Он ће наставити да делује на срце неке особе још дуго након што ми одемо, и чиниће све што је могуће да је доведе до сазнања о спасењу.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Поделите са члановима свог разреда сећање на неки тренутак кад сте осетили да Свети Дух моћно делује током вашег сведочења.
2. Да ли сте се икад осетили непријатно или уплашено кад је требало да говорите о својој вери? На који начин вам сазнање о служби Светога Духа смањује тај страх и пружа сигурност док сведочите?
3. У поуци за ову седмицу говорили смо о активној улози Светог Духа у нашем сведочењу. Разговарајте о различитим начинима на које Свети Дух сарађује с нама у нашим настојањима да сведочимо другима. Како нас Свети Дух оспособљава да сведочимо и како делује на живот других док ми то чинимо?
4. Говорили смо такође и о централној улози Библије у нашем сведочењу. Зашто је Библија од тако пресудне важности за нашу веру и сведочење? Како можемо избећи замку у коју упадају они који, премда тврде да верују у Библију, на суптилан начин умањују њен ауторитет и сведочанство?

НЕОГРАНИЧЕНЕ МОГУЋНОСТИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 12,12; Матеј 3,16.17; 1. Коринћанима 12,7; 1. Коринћанима 1,4-9, Матеј 25,14-30.

Текст за памћење: „А ово све чини један и тај исти Дух раздјељујући по својој власти свакоме како хоће“ (1. Коринћанима 12,11).

Бог нас позива да будемо Његови сведоци (Дела 1,8; Исаија 43,10).

Сведочење није неки посебан духовни дар који поседује само одабрана неколицина. Сведочење је нешто на шта Бог позива сваког хришћанина.

Библија користи различите изразе да би описала наше звање пред Богом. Ми треба да будемо „видјело свијету“, „послани умјесто Христа“ и „царско свештенство“ (Матеј 5,14; 2. Коринћанима 5,20; 1. Петрова 2,9). Исти Бог који нас позива да сведочимо и служимо, такође нас и оспособљава за тај задатак. Он даје духовне дарове сваком појединцу. Бог не позива оспособљене. Он оспособљава позване. Баш као што бесплатно даје спасење свима који верују, исто тако им бесплатно даје и своје дарове.

Кад се потпуно предамо Богу и посветимо свој живот Његовој служби, наше могућности за службу постају бесконачне. „Нема граница корисности онога који, остављајући по страни своје ’ја’, прави простор за деловање Светог Духа на његово срце, и води живот потпуног посвећења Богу.“ – Елен Г. Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 159 (оригинал)

У поуци за ову седмицу, проучаваћемо неограничене могућности за службу кроз дар Светога Духа.

Да ли сте икад размишљали о томе колико су се ученици разликовали једни од других? Њихово порекло, личност, темперамент и дарови били су умногоме различити. Међутим, то није била препрека за цркву. Напротив, у томе је била њена снага. Матеј, сакупљач пореза, био је прецизан, тачан, педантан. За разлику од њега, Петар је често говорио пренагљено, био је пун ентузијазма, импулсиван, а имао је и природне особине вође. Јован је био нежног срца, али такође веома директан. Андрија је умео са људима, био је изузетно свестан свог окружења и осетљив за потребе других. Тома је по природи био склон преиспитивању и често је сумњао. Сваког од ових ученика, мада су имали различите личности и дарове, Бог је моћно употребио у сведочењу за Њега.

Прочитајте 1. Коринћанима 12,12.13.18-22. Шта откривамо у овим текстовима кад је реч о потреби за људима различитих способности у Христовом телу – цркви?

Бог ужива у томе да позива људе различитог порекла, са различитим талентима и способностима, како би им дао дарове за службу. Христово тело није нека хомогена група људи који су међусобно слични. То није неки кантри клуб са људима истог културног наслеђа, који размишљају на исти начин. То је динамичан покрет људи различитих талената, уједињених љубављу према Христу и Светом писму, који су посвећени томе да Његову љубав и истину објаве свету (Римљанима 12,4; 1. Коринћанима 12,12). Чланови Христовог тела имају различите дарове, али свако од њих је драгоцен, свако је од преваходне важности за здраво функционисање Христовог тела. Као што очи, уши и нос имају различите функције али су неопходни за тело, тако су неопходни и сви дарови (1. Коринћанима 12,21.22).

Ако пажљиво погледамо људско тело, видимо да и најситнији делови имају кључну улогу. Размислите о својим трепавицама. Шта ако не бисмо имали нешто тако наизглед безначајно као што су трепавице? Честице прашине би замагљивале наш вид, а као последица тога, могла би настати непоправљива оштећења. Тако и члан цркве који је наизглед најмање „значајан“ представља кључни део Христовог тела и обдарен је Светим Духом. Кад у потпуности посветимо те дарове Богу, свако од нас може допринети промени од вечног значаја.

Без обзира колико сте талентовани, да ли примећујете у чему нисте нарочито добри, док други у цркви јесу? Како би то могло да вам помогне да се држите свог одговарајућег места?

БОГ – ДАВАЛАЦ СВИХ ДОБРИХ ДАРОВА

Према текстовима Јаков 1,17; 1. Коринћанима 12,11.18 и Ефесцима 4,7.8, Бог је творац свих дарова, и „сваки савршени дар“ потиче од Њега. Према томе, можемо бити сигурни да ће нам Он дати управо оне дарове Светог Духа који најбоље одговарају нашој личности, и да ће на најбољи начин употребити наше вештине како бисмо служили Његовом делу и прослављали Његово име.

Прочитајте стихове Марко 13,34 и 1. Коринћанима 12,11. Које дарове даје Бог даје духовне дарове?

Библија је јасна. Бог има посебан задатак за свакога од нас кад је реч о проповедању еванђеља другима. У Исусовој параболу о домаћину који одлази од куће и тражи од својих слугу да се старају о њој, видимо да он сваком од њих даје одређени посао (Марко 13,34). Постоји одређени задатак за сваког од нас понаособ, а Бог свима даје духовне дарове да би обавили то на шта су позвани. Кад предамо свој живот Христу и крштењем постанемо чланови Његовог тела – цркве, Свети Дух нам додељује дарове да бисмо могли да служимо том телу и сведочимо свету.

Године 1903, Елен Вајт је написала писмо извесном човеку како би га охрабрила да дарове које му је Бог дао употреби у служби. „Сви смо ми чланови Божје породице, свима су нам у већој или мањој мери поверени Богом дани таленти, за чију се употребу сматрамо одговорнима. Било да су наши дарови велики или мали, ми треба да их употребимо у Божјој служби, а и свима другима треба да признамо право да користе дарове који су њима поверени.

Никад не би требало да потценимо ни најмањи физички, интелектуални, нити духовни капитал.“ – Letter 260, December 2, 1903.

Прочитајте следеће текстове: Дела 10,36-38; Матеј 3,16-18 и Дела 2,38-42. Чему нас ти текстови уче у вези са обећањем о примању Светог Духа приликом крштења?

Баш као што је Исус помазан Светим Духом приликом свог крштења да би био спреман и у потпуности оспособљен за своју службу свету, тако је и свакоме од нас обећан Свети Дух приликом крштења. Бог би хтео да будемо сигурни у то да је Он испунио своју Реч и доделио нам духовне дарове као благослов за Његову цркву и овај свет.

СВРХА ДУХОВНИХ ДАРОВА

Прочитајте 1. Коринћанима 12,7 и Ефесцима 4,11-16. Зашто Бог даје духовне дарове сваком вернику? Која је сврха тих дарова?

Духовни дарови су дати из више разлога. Бог их даје да би подигао и оснажио своју цркву да доврши Његово дело. Они су осмишљени тако да створе јединствену цркву спремну да обави Његово дело у свету. Библијски писци нам дају пример духовних дарова које Бог додељује својој цркви, као што су дарови проповедања, служења, објављивања, поучавања, охрабривања и давања. Библија такође говори о даровима гостопримства, самилости, корисности, ведрине – да поменемо само неке. За потпунију листу, прочитајте Римљанима 12 и 1. Коринћанима 12.

Можда се питате каква веза постоји између духовних дарова и природних талената. Духовни дарови су божански дароване особине које Свети Дух додељује сваком вернику како би га оспособио за нарочиту службу у цркви и свету. Они могу да обухвате и природне таленте који су посвећени Светим Духом и употребљени у служби за Христа. Сви природни таленти су Богом дани, али не користе се сви у Христовој служби.

„Посебни дарови Духа нису само таланти споменути у овој причи. Њима су обухваћени сви дарови и све способности, било наслеђени или стечени, телесни или духовни. Сви морају бити употребљени у Христовој служби. Када постанемо Христови ученици, предајемо се Њему са свим што јесмо и што имамо. Он нам враћа те дарове, очишћене и оплемењене, да бисмо их употребили Њему на славу, а нашим ближњима на благослов.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 328 (оригинал)

Бог је такође обезбедио и посебне дарове, као што је дар пророчтва и одређених служби у цркви, укључујући службу пастора, старешина и учитеља, који обучавају друге унутар Христовог тела, како би припремили и оспособили сваког члана за службу (видети Ефесцима 4,11.12). Улога целог црквеног руководства је да помогне свим верницима у откривању њихових духовних дарова и да их поучи како да користе те дарове за надоградњу Христовог тела.

Које природне таленте ви поседујете, а који, колико год да су корисни у секуларном окружењу, могу такође бити благослов и за цркву?

ОТКРИВАЊЕ ВАШИХ ДАРОВА

Упоредите 1. Коринћанима 1,4-9 са 2. Коринћанима 1,20-22. Шта нам ти текстови говоре о Божјим обећањима и посебно о духовним даровима пре другог Христовог доласка?

Бог обећава да ће Његова црква испољавати све дарове Светог Духа непосредно пред Господњи доласак. А Његова обећања су поуздана. Он је свакоме од нас дао Светог Духа у срце да нас осведочи и води ка разумевању дарова које смо примили. Бог је тај који даје дарове и Он је тај који нам их, преко Светог Духа, открива.

Прочитајте стихове Лука 11,13; Јаков 1,5 и Матеј 7,7. Шта нас Бог позива да радимо ако желимо да откријемо које дарове је дао свакоме од нас?

Ми примамо дарове Духа кад се посветимо Богу и кад затражимо да нам открије које нам је дарове дао. Кад се наше срце испразни од величања себе и наш приоритет постане да служимо Исусу, Његов Дух ће нам открити духовне дарове које Он има за нас. „Тек када су се ученици вером и молитвом потпуно покорили Његовом деловању, догодило се изливање Светога Духа. Тада су добра Неба у посебном смислу била поверена Христовим следбеницима... У Исусу Христу дарови су већ наши, али њихово стварно добијање зависи од нашег примања Божјега Духа.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 327 (оригинал)

Духовни дарови (видети 1. Коринћанима 12,4-6) су способности које нам Бог даје да бисмо могли успешно да Му служимо. Различите службе су шире области у оквиру којих можемо изразити своје дарове, а одређене активности су посебна догађања која нам омогућавају да употребимо своје дарове. Духовни дарови не долазе потпуно развијени. Када вам Свети Дух открије неку област службе, молите се да вас Он води ка посебним еванђеоским активностима у којима можете применити свој дар.

Који су ваши посебни дарови, и што је још важније, како их можете побољшати за Господњу службу?

РАЗВИЈАЊЕ НАШИХ ДАРОВА

Прочитајте параболу о талантима у тексту Матеј 25,14-30. Која је за вас најзначајнија мисао у тој причи? Зашто је Бог похвалио прву двојицу слугу, а трећег осудио? Шта нам та параболо говори о употреби наших талентата? Запазите посебно стих Матеј 25,29.

Господар је поделио таланте слугама – „свакоме према његовој моћи“ (Матеј 25,15). Сваки појединац је примио различит износ. Један је примио пет таланата, други два, а трећи један. Сваки слуга је могао да бира како ће уложити или употребити таланте који су му дати. Кључна мисао овде је да то што им је било дато није њима припадало. Ти таланти су припадали неком другом, ко их је њима поверио.

Господара није занимало ко је добио важније, а ко мање важне таланте. Није Му било битно ни то ко је колико таланата добио. Оно што је Њега интересовало било је шта је сваки од њих урадио са оним што му је дато.

Павле је то овако сročио у 2. Коринћанима 8,12: „Јер ако има ко добру вољу, мио је по ономе што има, а не по ономе што нема.“ За Бога није толико важно шта имате, већ шта чините са оним што имате.

Бог је похвалио прву двојицу слугу зато што су били верни у употреби својих таланата. Њихови таланти су се увећавали употребом. „Зли“ слуга није користио таланат који му је господар дао, и он се није увећао. Вечна истина је да „закон службе постаје карика која нас повезује са Богом и нашим ближњима“. – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 326 (оригинал). Неверни слуга је проћердао прилику да служи и на крају је изгубио и способност да служи.

Кад користимо дарове које нам је Бог дао на славу Његовог имена, они ће се увећавати, ширити и расти. Како можете да откријете које вам је дарове Бог дао? Понизно затражите од Бога да вам открије у којим би областима службе Он желео да служите. А када вас осведочи, укључите се. Ваши дарови ће се развијати док их будете користили, и ви ћете пронаћи задовољство у Његовој служби.

Размислите о овој параболу и примените је на свој живот. Шта вам она говори, ако вам уопште нешто говори, о томе шта радите са оним што вам је Бог дао? (Имајте на уму да је све што поседујете такође дар од Бога.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Поуке великог Учитеља од Елен Вајт, прочитајте поглавље под насловом „Таланти“, стр. 325-365 (оригинал)

Исправно разумевање библијског учења о духовним даровима доноси јединство цркви. Спознаја да је свако од нас вредан и потребан члан Христовог тела је мисао која уједињује. Сваки члан цркве је неопходан за остварење Христове мисије. Сваки члан је надарен за службу.

„Свакоме је дат посао који треба да обави за Господара. Свакоме од Његових слугу поверени су посебни дарови или таланти. 'И једноме даде пет тланата, а другоме два, а трећему један, свакоме према његовој моћи.' Сваком слуги поверено је нешто за шта је одговоран, а разноликост дарова је сразмерна нашим различитим способностима. Приликом поделе својих дарова, Бог није био пристрасан. Он је поделио таланте у складу са показаним способностима својих слугу и очекује одговарајући добитак.“ – Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 2, p. 282.

Имајте такође на уму да су дарови Духа дати да буду на славу Богу а не вама. Бог их је дао да би прославио своје име и унапредио своје дело.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Бавите се више том мишљу да је свако од нас примио дарове од Бога. Које практичне последице то има по вашу локалну цркву? До какве промене би та мисао могла да доведе у погледу укључености сваког верника у службу?
2. Разговарајте са члановима свог разреда о томе како су дарови неког другог верника били вама на благослов. Испричајте у разреду како сте ви открили своје духовне дарове. Шта мислите, који су ваши дарови и како их користите да бисте благословили друге?
3. Ова поука је истакла чињеницу да се наши дарови умножавају кад их користимо. Осврните се на сопствени живот. Можете ли се сетити неких дарова које вам је Бог дао, а који су се увећали док сте их користили на славу Његовог имена? У исто време, поставите поново себи питање које смо већ навели на крају проучавања за четвртак – колико сте верни у располагању оним што вам је Бог дао.

ОБЈАВЉИВАЊЕ РЕЧИ

Текстови за проучавање у току седмице: Псалми 119,105; Јеремија 23,29; Јеврејима 1,1-3; 2. Тимотију 3,14-17; 1. Јованова 1,7-9; Проповедник 3,1; 2. Тимотију 4,2.

Текст за памћење: „Тако ће бити ријеч Моја кад изиђе из Мојих уста: Неће се вратити к Мени празна, него ће учинити што Ми је драго, и срећно ће свршити на што је пошљем“ (Исаија 55,11).

Када сведочимо, ми говоримо о Исусу. Али шта бисмо уопште знали о Исусу да нема Библије? Колико бисмо заправо знали о великој борби, Божјој љубави, рођењу, животу, служби, смрти, васкрсењу и повратку нашег Господа кад не бисмо имали Свето писмо?

Иако нам природа открива Божје величанство и силу, она не говори ништа о плану спасења. Исус је, кроз личност Светог Духа, „Видјело истинито које обасјава свакога човека који долази на свијет“ (Јован 1,9). Па ипак, без Божје Речи која нам у потпуности објашњава божанску истину, откривење Светог Духа нашем срцу било би ограничено. Божја писана Реч је најјасније и најпотпуније откривење Исуса, живе Речи.

Међутим, и поред тога што су проучавали Божју Реч, многим верским вођама је промакла њена главна порука. Зато им је Исус поручио: „Прегледајте Писма, јер ви мислите да имате у њима живот вјечни; и она свједоче за Мене“ (Јован 5,39). Кад се правилно разуме, свако библијско учење одражава лепоту Исусовог карактера. Према томе, када објављујемо Божју Реч, наш главни циљ не треба да буде доказивање да смо ми у праву а да друга особа греши, већ откривање Исуса у сваком аспекту истине коју износимо.

СИМБОЛИ БОЖЈЕ РЕЧИ

Прочитајте следеће текстове: Псалми 119,105; Јеремија 23,29; Лука 8,11 и Матеј 4,4. Којих пет симбола је употребљено у тим текстовима да би се описала Божја Реч? Зашто је, по вашем мишљењу, баш тих пет симбола употребљено за Божју Реч?

Различити симболи употребљени у овим текстовима описују неке од главних улога Божје Речи. Када другима говоримо о Светом писму, оно је попут светиљке која им обасјава живот. Исус, „светлост света“, пробија се кроз таму њихових заблуда о Богу и Његовом карактеру. Умови помрачени заблудама о Богу, преко Божје Речи бивају обасјани Светим Духом.

Према пророку Јеремији, Божја Реч је као огањ и маљ. Она спаљује трску греха у нашем животу и ломи наша тврда срца. Стога, кад помажемо људима да у Светом писму сагледају Исусову славу, њихова срца бивају сломљена, а пламен Његове љубави спаљује трску себичности, похлепе, пожуде и усредсређености на себе.

Божја Реч се такође пореди са семеном. Кључна карактеристика семена је оживљавање. Семену треба времена да никне. Не клијају сва семена у исто време. Не расту све биљке истим темпом. Али под одговарајућим условима, клица пробија семе и пружа се кроз тло у нови живот. Кад семе Божје Речи посејемо у умове и срца других, нећемо увек видети тренутне резултате, али семе у тишини клија, и у време које Бог одреди, ако људи одговоре на подстицаје Светог Духа, оно ће донети жетву за Божје царство.

Исус пореди своју Реч са хранљивим хлебом. Као што многи од нас знају, мало је тога што може тако да засити као векна доброг хлеба. Божја Реч је у стању да утоли глад душе и задовољи наше најдубље духовне чежње. Кад будете другима говорили о обећањима из Божје Речи и помагали им да открију да је Исус та Реч, њихов живот ће бити преображен Његовом добротој, и они ће бити очарани Његовом љубављу, задивљени Његовом благодаћу и задовољни у Његовом присуству.

И опет, размислите о истинама које су нам познате само захваљујући Библији. Шта нам то говори о томе како би требало да вреднујемо њена учења?

Упоредите следеће текстове: Јеврејима 1,1-3; Јеврејима 4,12 и Псалми 33,6.9. Шта нам ти текстови говоре о сили Божје Речи?

Божја Реч је жива Реч. Она у себи носи силу за остварење онога што објављује. Људске речи могу да говоре о ономе што јесте, али Бог говори о стварима које још увек не постоје, а онда их ствара силом своје Речи. Божја Реч је стваралачка Реч. Чујна Реч која излази из Његових уста има силу да створи све о чему говори.

У извештају о Стварању, у 1. поглављу 1. Мојсијевој, израз „рече Бог“ користи се у више наврата (1. Мојсијева 1,3.6.11.14.20.24.26.29). Божје изговорене речи имале су такву силу да се, кад је Он проговорио, појавило суво тло, биљке су никле, цвеће је процветало, воћке су родиле, а животиње проврвеле.

Једна занимљива јеврејска реч користи се за Божју стваралачку активност у 1. Мојсијевој 1. То је реч „бара“. У том конкретном облику, она се користила да опише Божју активност приликом стварања ни из чега. Тај глагол се користи само када је Бог био субјекат. Односно, једино Бог може да „бара“, а Он то чини снагом своје изговорене речи.

Бог није само створио овај свет снагом своје речи, већ га на исти начин и одржава – својом речју. А иста сила која се налази у Божјој изговореној речи, налази се и у Његовој писаној Речи. Исти Свети Дух који је био активан приликом Стварања, био је активан и при писању Светог писма. Он је исто тако присутан и кад ми читамо Библију, али и кад другима говоримо о њој. У Божјој Речи постоји стваралачка сила која даје живот и која га мења. „Стваралачка сила која је дозвола светове у постојање, налази се у Божјој речи. Та реч даје силу, она рађа живот. Свака заповест је обећање. Прихваћена вољом, примљена у душу, она доноси са собом живот Бескочнога. Она преображава природу и обнавља душу према Божјем облику.“ – Елен Г. Вајт, Васпитање, стр. 126 (оригинал)

Кад се ми лично држимо обећања која налазимо у Божјој Речи, наш живот се мења, а кад помажемо другима да и они схвате и прихвате та чудесна обећања, Свети Дух мења и њихов живот.

Замислите – Бог је проговорио и све је настало. Како да разумемо шта то значи? Шта нам та чудесна реалност говори о Његовој моћи? Зашто би та истина о Божјој стваралачкој сили требало да буде утешна за нас?

КОРИСТИ ОД ПРОУЧАВАЊА БОЖЈЕ РЕЧИ

Проучавање Божје Речи пружа вишеструке предности. Апостол Петар нам каже да на основу обећања из Светог писма „имате дијел у Божјијој природи“ (2. Петрова 1,4). Јаков помиње „усађену ријеч која може спасти душе ваше“ (Јаков 1,21). Павле говори о „ријечи благодати Његове, која може назидати и дати вам наслједство међу свима освећенима“ (Дела 20,32). Сврха Библије је наше искупљење. Кад сагледамо Исуса у целокупном Светом писму, ми бивамо промењени. Посматрајући Га у Његовој Речи, постајемо слични Њему (2. Коринћанима 3,18). „Закон наше интелектуалне и духовне природе је да се мењамо посматрањем. Ум се постепено усклађује с темама којима му је допуштено да се бави.“ – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 555 (оригинал)

Прочитајте текстове 2. Тимотију 3,14-17 и Јован 17,14-17. Које додатне предности проистичу из проучавања Божје Речи?

Обраћајући се свом младом пријатељу, Тимотију, апостол Павле га подстиче да буде веран Писму и говори му о предностима проучавања надахнуте Речи. Према Павлу, Библија је „корисна за учење“. Она открива истину и раскринкава заблуду. Она открива Божји план спасења за људски род. Она укорава наше грехе, исправља погрешан начин размишљања и поучава нас праведности. Свето писмо открива Христову праведност. Оно нас води из безумља наше личне грешности ка лепоти Његове праведности. Кад сагледамо Исусову несребичну љубав у поређењу са нашом егоцентричном природом, остајемо задивљени. Док у Светом писму посматрамо дубину Његовог саосећања и брижности, наш живот се мења. Када другима објављујемо Његову Реч, и они бивају из основа преобразени. Посматрајући Исуса у Његовој Речи, ми постајемо све сличнији Њему. Сведочење није изношење нашег личног мишљења, па чак ни наших веровања, већ вечних истина које се налазе у Божјој Речи. Када Божја Реч на чудесан начин благослови наш живот, ми можемо с правом да говоримо другима о томе да је она у стању да благослови и њихов живот.

Сетите се неких тешких тренутака с којима сте се лично суочили, а у којима се Божја Реч показала као ваша снага. Шта сте научили на основу тог искуства?

ПРИМЕНА БОЖЈЕ РЕЧИ

Неко је у Божјој Речи избројао више од три хиљаде обећања. Свако од тих обећања потиче из срца Бога пуног љубави „који може још изобилније све чинити што иштемо или мислимо, по сили која чини у нама“ (Ефесцима 3,20). Божја обећања су завети које Он склапа са сваким од нас. Кад се вером позивамо на та обећања, и кад учимо друге људе да се позивају на њих, благослови неба уливају се у наш живот. Апостол Павле наглашава ту божанску реалност у Римљанима 8: „Који, дакле, свога Сина не поштеде, него Га предаде за све нас, како, дакле, да нам с Њим све не дарује?“ (Римљанима 8,32). Апостол Петар појашњава то обећање изјављујући да су нам дароване „све божанствене силе Његове, које требају к животу и побожности“ (2. Петрова 1,3). Посредством своје смрти на крсту и победе над сотоном, поглаварствима и силама таме, Христос је обезбедио све што је неопходно да бисмо ми живели побожним, духовним животом. Он такође обећава да ће се постарати за наше основне, физичке потребе.

Упоредите следеће текстове: 1. Јованова 1,7-9 и Филибљанима 4,13.19. Мада су ова обећања сасвим различита, чему нас она уче у вези са Божјим карактером? Како су та обећања утицала на ваш живот?

Свако од обећања о којима смо читали у овим стиховима говори о нечем различитом, али нам сва она дају веома сличну слику о Богу. Она приказују Бога као некога ко радо прашта, ко поседује неограничену моћ и стара се о нашим основним потребама. Она нам уливају сигурност да је Бог дубоко заинтересован за нас.

Прочитајте стихове: Јеврејима 3,19; 4,1-3 и Матеј 13,58. Шта нам ти стихови говоре о потреби да верујемо?

У Библији има тако много предивних Божјих обећања. Када се ми вером позивамо на обећања из Божје Речи и верујемо у њих зато што их је Христос дао, благослови повезани с тим обећањима постају наши. Међутим, управо недостатак поверења у Божју способност да уради оно што је обећао у својој Речи, ограничава испуњење Његових обећања у нашем животу. Молите се да вас Бог ове седмице упуту на некога коме су потребна обећања која уливају наду, а налазе се у Божјој Речи.

ОБЈАВЉИВАЊЕ РЕЧИ

Добре вести треба делити са другима. Сетите се неког тренутка у свом животу када су вас обрадовале добре вести. Можда је то био дан ваше веридбе, рођење детета, нови посао, куповина аутомобила или стана. Били сте тако узбуђени да сте једва чекали да то с неким поделите.

Дивно је кад можемо да своју радост поделимо са другима, али најбоља вест у читавом свемиру је прича о Исусу. Кад на основу Његове Речи стекнемо нове увиде у вези са спасењем у Христу, наше срце бива преплављено радошћу и ми чезнемо да то кажемо још некоме. Кад су верске власти покушале да зауставе апостоле у њиховом проповедању, Петар је изјавио: „Ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо“ (Дела 4,20).

„Чим неко дође Христу, у његовом срцу рађа се жеља да другима обзнани каквог је пријатеља нашао у Исусу. Спасоносна и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу. Ако смо обучени у Христову праведност и испуњени радошћу Његовог Духа, који пребива у нама, нећемо моћи да останемо мирни.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 78 ориг.

У Римљанима 1,14-16, Павле пише: „Дужан сам и Грцима и дивљацима, и мудрима и неразумнима. Зато, од моје стране, готов сам и вама у Риму проповједити јеванђеље. Јер се не стидим јеванђеља Христовог; јер је сила Божија на спасеније свакоме који вјерује, а најприје Јеврејину и Грку.“

Апостол Павле се никад није уморио препричавајући своје искуство обраћења. Његово срце је било преплављено радошћу у Исусу. Он је сматрао да добре вести треба објављивати и није могао да ћути.

Које кључне принципе у вези са објављивањем Божје Речи налазимо у следећим текстовима: Исаија 50,4; Проповедник 3,1 и 2. Тимотију 4,2?

Кад будемо предали свој живот Христу и Његовој служби, Он ће отворити пред нама врата могућности да проговоримо „згодну реч“ у право време онима чије је срце Он отворио. Сваки пут када сведочимо, морамо имати на уму три библијска принципа: шта говоримо, како говоримо и када говоримо.

Ко су људи с којима ви долазите у додир и како бисте могли боље да им посведочите?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књигама Елен Вајт прочитајте следећа поглавља: Пут Христу, „Познавање Бога“, стр. 87-91 (оригинал); Еванђеоски радници, „Читање Библије у породицама“, стр. 192-193 (оригинал); Евангелизам, „Вештина библијског рада“, стр. 481-486 (оригинал).

Бог делује на људска срца свуда око нас. Ако имамо изоштрен духовни вид да бисмо уочили где Бог већ ради, редовно ћемо запажати прилике у којима можемо да износимо Божју Реч другима. Кад Бог припреми тло срца, ми имамо прилику да сејемо семе еванђеља. Свети Дух је припремио срце Никодима, жене код студенца, римског капетана, жене која је боловала од течења крви, разбојника на крсту и многих других како би примили Његову реч, пре него што се Исус уопште срео с тим људима. Захваљујући околностима у њиховом животу и деловању Светог Духа, они су били припремљени да приме Христову поруку.

Можда смо по природи такви да се устручавамо да људима предложимо да се молимо с њима, да им говоримо о библијским обећањима, или им понудимо неку литературу. Међутим, кад се осетимо нарочито позваним да некемо говоримо о својој вери, то је углавном зато што је Свети Дух, који нас подстиче, већ деловао на ту особу да прихвати наше сведочење.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако би вам пришао неко кога мучи страشان осећај кривице због нечега и коме је потребно Божје опроштење, какав бисте му савет дали и које библијске текстове навели? Какво је ваше лично искуство у вези са кривицом и силом Божјег опроштења у вашем животу?
2. Понекад Бог уводи људе у наш живот зато што чезне да они сазнају истину. Како да постанемо пријемчивији за Божје вођство?
3. Размислите подробије о Божјој сили и Божјој Речи откривеној у извештају о Стварању, као и приликом самог Стварања. Ми једва успевамо да схватимо појам универзума због његовог огромног пространства. А Бог који га је створио мора бити већи од своје творевине. Како можемо пронаћи утеху у сазнању да је Бог коме служимо тако моћан? И не само да је моћан, већ нас и воли! Колико наде нам пружају сва та сазнања о Богу? И како нам то знање помаже да боље сведочимо другима о Њему?

СЛУЖЕЊЕ ПО УГЛЕДУ НА ИСУСА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5,13.14; Филибљанима 2,15; Марко 12,34; Ефесцима 4,15; Матеј 4,23-25; Матеј 25,31-46.

Текст за памћење: „А гледајући људе сажали Му се, јер бијажу сметени и расијани као овце без пастира“ (Матеј 9,36).

Исусу је било искрено стало до људи. Више се интересовао за њихове бриге и потребе него за своје. Његов живот био је у потпуности усредсређен на друге. Његова служба била је служба љубави и саосећања. Задовољавао је физичке, умне и емотивне потребе људи око себе, и као резултат тога, њихово срце се отварало за духовне истине које је научавао. Кад је лечио лепрозне, отварао очи слепима и уши глувима, ослобађао опседнуте демонима, хранио гладне и бринуо о онима којима је била потребна помоћ, срца су била дирнута а животи промењени.

То се дешавало зато што су људи, видевши Његово искрено интересовање, постајали отворени за духовне истине које је износио. „Само Христов метод донеће прави успех у приближавању људима. Спаситељ се мешао са људима као Онај који им жели добро. Он је показивао саосећање према људима, служио је њиховим потребама и задобијао њихово поверење. А онда их је позивао: 'Хајдете за мном.'“ – Елен Г. Вајт, У потрази за бољим животом, п. 143. Исус је препознао да је свету био потребан живи приказ еванђеља исто колико и његово објављивање. Живљење по угледу на Христа посвећено служби другима даје убедљивост нашим речима и веродостојност нашем сведочењу.

ИСУСОВ СТАВ ПРЕМА ЉУДИМА

Исус је увек тражио добро у људима. Извлачио је из њих оно најбоље. Једна од замјерки које су Му верске вође Његовог времена упућивале била је да Он „прима грјешнике и једе с њима“ (Лука 15,2). Њих је бринуло то што се Он дружио са „безбожњима“. Они су религију доживљавали више као отуђивање него као укључивање. Изненадило их је то што је Исус рекао о себи: „Ја нијесам дошао да зовем праведнике но грјешнике на покајање“ (Матеј 9,13).

Религија „књижевника“, „фарисеја“ и „садукеја“ заснивала се на избегавању. Њихов начин размишљања био је: „Учини све што можеш како би избегао да се упрљаш грехом.“ А Исус је, премда неупрљан грехом, загазио у змијску јазбину овог света да би га искупио, а не да би га избегавао. И управо Он је „Видјело свијету“ (Јован 8,12).

Прочитајте стихове Матеј 5,13.14. Које је две слике Исус употребио да би описао своје следбенике? Шта мислите зашто је навео баш те илустрације. Погледајте такође: Јован 1,9; Јован 12,46; Филиплјанима 2,15.

Со је била једна од најважнијих сировина у античком свету. Била је изузетно вредна, и римске легије су је повремено користиле као средство плаћања. Представљала је симбол великог богатства. Користила се такође за очување намирница и за побољшање њиховог укуса. Када је употребио слику соли као симбол за своје следбенике, Исус је заправо рекао да право благо овог света нису његови најбогатији и најмоћнији људи. Право благо овог света су посвећени хришћани који се залажу за Божје царство. Њихова дела несебичне службе чувају оно што је добро у овом свету и представљају зачин за његову атмосферу.

Друга илустрација коју је Исус употребио (у тексту Матеј 5,14) била је „видјело свијету“. Светлост не избегава таму. Она сија усред таме. Светлост се не одваја од таме. Она је пробија претварајући мрак у видело. Исусови следбеници треба да пробију таму овог света у свом суседству, у својим селима, насељима, градовима – и да их осветле Божјом славом.

Пошто смо размотрили Исусове речи у тексту Јован 17,15-18, како треба да разумемо идеју о одвајању од света и избегавању света? Да ли је то једно те исто? Шта је Исус мислио кад се молио да Његови следбеници буду у свету али не од света? Како да то постигнемо?

По ИСУСОВО ОПХОЂЕЊЕ СА ЉУДИМА

Исусов циљ био је да изнесе на видело оно што је најбоље у људима. Чак и кад су околности биле необично изазовне, Он је одговарао пружајући благодат. Лукино еванђеље бележи да се масе људи „дивљаху... ријечима благодати које излажаху из уста Његовијех“ (Лука 4,22), а Јованово еванђеље додаје да „благодат и истина постаде од Исуса Христа“ (Јован 1,17). Његов приступ људима био је разоружавајући. Његове благе речи дотицале су осетљиву струну у људском срцу.

Прочитајте текстове Матеј 8,5-10 и Марко 12,34. Које је речи пуне наде Исус неочекивано упутио овој двојници људи – римском капетану и јеврејском књижевнику?

Исусове речи упућене римском војном заповеднику биле су револуционарне. Помислите како мора да се осећао овај прекаљени војник кад је Исус изјавио да тај степен вере није нашао чак ни у Израелу. Запитајте се такође шта ли је јеврејски књижевник помислио кад је Исус казао: „Ниси далеко од царства Божјег.“ Исус је имао ту способност да из људи извуче оно најбоље. Мало је тога што може тако успешно да отвори срца за еванђеље као што то може похвала. Зато потражите оно што је добро у људима око вас и ставите им до знања да их цените.

Упоредите следеће текстове: Исаија 42,3; Колошанима 4,5.6 и Ефесцима 4,15. Којим кључним принципима нас ови текстови уче кад је реч о дељењу наше вере са другима и нашем односу према њима?

Када су наше речи охрабрујуће и благонаклоне, оне врше позитиван утицај на живот других. Исаијине пророчке речи откривају да Исус „трске стучене неће преломити“ и „свјештила што се пуши неће угасити“. Другим речима, Исус је био толико саосећајан да је водио рачуна да непотребно не повреди некога ко тек приступа вери, и да не угаси ни најслабији пламичак вере у нечијем срцу.

Због чега је начин на који нешто кажемо исто толико важан, ако не и важнији, од онога што кажемо? Шта мислите о следећој изјави: „Истина је истина, и људи би требало да је прихвате као такву, или да је у потпуности одбаце“? Шта је погрешно у тој иначе истинитој изјави?

Еванђеоски метод нашег Господа подразумева нешто више од говора научених напамет и унапред спремљених презентација; он је богат и динамичан као сам живот. Ми се сваког дана очешемо о људе који имају свакојаке потребе: физичке, менталне, емотивне и духовне. Христос је жељан да преко нас задовољи те потребе, тако што ћемо показивати интересовање за људску усамљеност, тугу, бол, али и за њихове радости, наде и снове.

Исус је служио непосредним потребама људи да би на крају могао да задовољи њихове најдубље потребе. Осећај потребе је део живота када су људи већ свесни да не могу сами да реше проблем. То може бити потреба да оставе пушење, да скину килограме, да пређу на здравији начин исхране, или да смање стрес. То може бити потреба за храном, домом или здравственом негом. То такође може бити потреба за брачним или породичним саветовањем.

Међутим, крајња потреба је оно што људским бићима највише недостаје, а то је лични однос са Богом и увиђање да њихов живот има вечни значај. Помирење са Богом у овом исквареном свету је наша највећа потреба.

Прочитајте приче о одузетом човеку у тексту Матеј 9,1-7 и жени која је боловала од течења крви у тексту Марко 5,25-34. Какве назнаке проналазимо у обе те приче да је Исус повезивао физичко излечење са испуњењем људске крајње потребе, потребе за помирењем са Богом?

Исусова исцелитељска служба обухватала је много више од физичког и емотивног исцељења. Исус је чезнуо да људи доживе целовитост коју им је грех одузео. За Христа, физичко лечење без духовног исцељења било је непотпуно. Ако нас Божја љубав покреће да некоме пожелимо физичку и емотивну добробит, она ће нас још више подстаћи да тој особи пожелимо духовну добробит – да искуси пунину живота овде и у вечности. Уосталом, свака особа коју је Исус исцелио на крају је умрла. Према томе, стварна потреба тих људи била је пре свега духовна, зар не?

Какве би иницијативе и наша црква могла да покрене у друштву како би задовољила различите потребе и показала људима да нам је заиста стало до њих? Размишљајте о људима у вашој друштвеној средини. Шта ваша црква предузима да би побољшала њихов живот?

ИСУСОВА СЛУЖБА ИСЦЕЉЕЊА – 2. ДЕО

Прочитајте текстове Матеј 4,23-25 и Матеј 9,35. Који је троструки приступ био основа Христове службе? Како је Он задовољавао људске потребе и какав је утицај то имало на њихов живот?

Исус је вршио троструку службу: поучавање, проповедање и исцељивање. Износио је вечна начела да би свако од нас могао да води живот који има свој циљ и смисао. Изјавио је: „Ја дођох да имају живот и изобиље“ (Јован 10,10). Његова служба је откривала огромно изобиље благодати. А Исус је дошао да нас оспособи да водимо живот „огромног изобиља“ сада и у вечности.

Прочитајте текст Марко 1,32-39. Исус је целог дана лечио болесне и истеривао демоне. Пошто је провео једно време у молитви, следећег јутра, кад је још много људи дошло да тражи исцељење, Он је отишао у други град. Зашто није исцелио све њих? Запазите разлог који Он сам наводи у тексту Марко 1,38.39.

Та прича нам пружа значајне увиде. Пошто је претходног дана излечио велики број људи, Исус сутрадан напушта мноштво које Га тражи и које још увек има потребу за исцељењем. У објашњењу које им је пружио, Он истиче да је сврха Његовог доласка на овај свет да проповеда еванђеље. Исус није био само неки спектакуларни чудотворац. Он је био Божји Син који је дошао у мисију спасења. Њему није било довољно да лечи само физичке болести. Чезнуо је да народ прими дар вечног живота који је имао да им понуди. Јасно је навео сврху свог доласка на земљу следећим речима: „Јер је Син Човјечји дошао да нађе и спасе што је изгубљено“ (Лука 19,10). Сваки чин исцељења представљао је могућност да се открије Божји карактер, да се људима олакша патња и пружи прилика за вечни живот.

Да ли је могуће водити живот изобиља који Исус нуди ако сте болесни или погођени сиромаштвом? Да ли Исус нуди људима нешто дубље од физичког исцељења? На које практичне начине можемо водити људе ка духовним истинама док служимо њиховим физичким и емотивним потребама?

ШТА ЈЕ ИСУСУ ЗАИСТА ВАЖНО

Исусову поруку упућену Његовим ученицима у тексту Матеј 24, која спаја догађаје повезане са разорењем Јерусалима и време непосредно пре Његовог повратка, прате три параболе о последњем времену, записане у тексту Матеј 25. Те параболе откривају карактерне особине оних који чекају Исусов други долазак, а које су Њему заиста важне. Парабола о десет девојака наглашава важност истинског, доследног духовног живота. Парабола о десет таланата истиче важност верне употребе дарова које је Бог поверио свакоме од нас. Парабола о овцама и јарцима открива да право хришћанство заиста служи потребама оних које Бог свакодневно уводи у наш живот.

Прочитајте текст Матеј 25,31-46. Како Исус описује истинско хришћанство? Наведите области службе о којима овај текст говори.

Премда ова парабола говори о задовољавању стварних физичких потреба људи – што је један од аспеката ове приче који не треба занемарити – да ли је могуће да ту постоји нешто више? У људској души постоји скривена глад и жеђ која тежи да буде задовољена (Јован 6,35; Јован 4,13.14). Сви смо ми дошљаци који чезну за домом све док не пронађемо свој прави идентитет у Христу (Ефесцима 2,12.13.19). Ми смо духовно голи све док се не обучемо у Његову праведност (Откривење 3,18; Откривење 19,7.8).

Старозаветни пророци су често описивали стање човека као неког ко је неизлечиво болестан (Исаија 1,5; Јеремија 30,12-15). Болест греха је смртоносна, али пророк нас упућује на лек: „Јер ћу те исцијелити, и ране ћу ти излијечити, говори Господ“ (Јеремија 30,17). Исус је лек за болест наше душе, која је опасна по живот.

Парабола о овцама и јарцима опомиње нас да испуњавамо физичке потребе оних око нас, али и много више од тога. То је прича о Христу који задовољава најдубље потребе душе, а уједно и позив да сарађујемо с Њим у служењу људима око нас. Живети егоцентрично и занемаривати физичке, умне, емотивне и духовне потребе других значи ризиковати да изгубимо вечност. У овој параболу, они који дају свој живот за нешто веће од њих самих добијају похвалу од свог Господа и добродошлицу у вечност, док они који себично следе сопствене планове и занемарују потребе других бивају осуђени од Господа.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Многи немају вере у Бога, а изгубили су поверење и у човека. Ипак, они цене дела саучешћа и помоћи. Кад виде да неко долази у њихов дом и, не очекујући никакву овоземаљску захвалност и накнаду, помаже болеснима, храни гладне, облачи голе, теши жалосне и не-наметљиво указује на Онога чије љубави и самилости је човек који ради само гласник – кад они то виде, њихова срца бивају дирнута. Рађа се захвалност. Распламсав се вера. Људи тада увиђају да је Богу стало до њих и спремни су да слушају када се отвара Његова Реч.“ – Елен Г. Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 145 (оригинал)

Исусова несебична служба отвара срца, руши предрасуде и ствара пријемчивост за еванђеље. Црква је Христово тело које с љубављу задовољава потребе свуда око себе. Христос нас шаље у наше друштвене заједнице да бисмо уносили промену у Његово име. Премда, извесно, морамо водити рачуна да не будемо заражени светом (а то је веома реална и опасна претња по нашу цркву), ипак морамо научити како да досегнемо до људи тамо где се они налазе и да допустимо Богу да нас употреби, јер Он жели да их одведе одатле где се налазе и да их доведе тамо где би требало да буду.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је Христова саосећајна служба тако моћна у сламању предрасуда и отварању људи за слушање духовних истина? Покушајте да замислите колико би наше сведочење као народа било успешније кад бисмо показивали исту несебичну бригу за друге као што је то Исус чинио.
2. Сетите се тренутка кад сте рекли нешто што је можда било истинито, исправно, чак и потребно, али сте то учинили на погрешан начин, то јест, погрешним тоном и са погрешним држањем. Шта сте научили из тог искуства, а што би могло да вам помогне да то не поновите и да, на пример, сачекате да се смирите пре него што проговорите, или нешто слично?
3. Бавите се више том мишљу да чак и кад би сви људи били исцељени, па чак и подигнути из мртвих, опет би на крају умрли. Шта нам то говори о начину на који би требало да водимо своје програме и службе за људе око нас?
4. Коју би врсту службе заједници ваша црква могла да покрене, а којом се тренутно не бавите?
5. Како можемо створити духовне прилике за оне који трагају за истином кроз наше службе за задовољавање различитих потреба?

ИЗГРАЂИВАЊЕ СТАВА КОЈИ ОСВАЈА ЉУДЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 4,27-30.39-42; Матеј 15,21-28; 2. Солуњанима 1,1-4; Римљанима 15,7; Ефесцима 4,32; 1. Петрова 3,15.

Текст за памћење: „Него Господа Бога светите у срцима својим. А будите свагда готови на одговор свакоме који вас запита за ваше надање. С кротошћу и страхом...“ (1. Петрова 3,15).

Што више проучавамо Исусов живот, све више се дивимо Његовој способности да прихвати и подупре људе. Иако је упутио оштре укоре религиозним вођама свога времена, радо је примао оне који се боре са грехом, који су опхрвани кривицом или изложени осуди. Његова благодат била је намењена управо њима. Његова милост се протезала чак и на најгоре грешнике. Дубина Његовог опроштења била је бескрајно већа од дубине греха. Његова љубав није познавала границе.

Исус никад није показивао ни трунку поноса нити надмоћности. У сваком људском бићу је видео некога ко је створен по Божјем обличју, премда ослабљен грехом – и кога је Он дошао да спасе. Нико није био изван домашаја Његове љубави. Нико није тако ниско пао да Божја благодат не би могла да допре до њега. Показивао је поштовање према свима с којима је долазио у додир и односио се према њима са достојанством које су заслуживали. Вршио је утицај који осваја људе за царство, јер је веровао у људе. Њихов живот се мењао у Његовом присуству, јер је Њему било тако дубоко стало до њих. Људи су се уздизали да би постали оно што је Он веровао да би могли да буду.

У поуци за ову седмицу мало дубље ћемо проучити Исусов став према људима и открити како да применимо те принципе у сопственом животу.

ПРИЈЕМЧИВОСТ ЗА ЕВАНЂЕЉЕ

Прочитајте текст Јован 4,27-30.39-42. На који начин Исусов разговор са женом Самарјанком открива истину да су сви типови људи отворени за еванђеље, чак и кад се налазе тамо где их не очекујемо?

Последње место на ком су ученици очекивали да ће пронаћи срца пријемчива за еванђеље била је Самарија. Самарјани су били у сталном сукобу са Јеврејима у вези са учењима и богослужењем. То непријатељство било је вековима старо. Самарјани су желели да учествују у изградњи храма у Јерусалиму, али им је та могућност ускраћена због њихових мешовитих бракова са припадницима паганских култура из окружења, али и због њихових неправовјерних схватања. Као последица тога, Самарјани су изградили сопствени храм на гори Гаризим. Због свега наведеног, ученици би спремно заобишли Самарију сматрајући је неплодним тлом за ширење еванђеља.

Међутим, Исус је видео оно што ученици нису – пријемчива срца. Јованов извештај о том сусрету са женом код бунара отпочиње следећим речима: „Остави Јудеју, и отиде опет у Галилеју. А ваљало Му је проћи кроз Самарију“ (Јован 4,3.4). Исусу је „ваљало“ проћи кроз Самарију, јер Га је Свети Дух уверио да ће на том неочекиваном месту наићи на пријемчива срца. Када су наше очи божански помазане Светим Духом, ми видимо могућности тамо где остали виде само тешкоће. Ми видимо богату жетву душа за Божје царство тамо где други виде само неплодно тло.

Прочитајте Дела 8,4.5.14. Који је био крајњи резултат Исусове службе у Самарији?

Ученици би заобишли Самарију не пруживши Самарјанима чак ни могућност да чују истину из Божје Речи. Међутим, Исус је видео нешто што они нису. Он је приметио да је срце једне жене, деловањем Светог Духа, постало пријемчиво, а њено драматично обраћење утицало је на много људи у том граду. Иако нећемо увек видети непосредне резултате свог сведочења, ако будемо сејали семе у пријемчива срца, оно ће једног дана донети жетву на славу Богу.

Никад не можемо засигурно знати какав су утицај наше речи и дела извршили на друге, било на добро или на зло. Имајући то у виду, зашто морамо увек пазити шта говоримо и чинимо у присуству других?

По ПРИБАГОЉАВАЊЕ СТАВА

Наши ставови често одређују нашу способност да утичемо на друге. Оштар, критички и непријатељски став отераће људе од вас, па чак и ако успете да им сведочите, много је мање вероватно да ће ваше речи, колико год да су истините, бити прихваћене.

Супротно томе, позитиван став и веровање у друге привлачи их ка нама. То ствара пријатељске везе. Исус је лепо срочио тај принцип кад је казао: „Више вас не називам слугама; јер слуга не зна шта ради господар његов; него вас назвах пријатељима; јер вам све казах што чух од Оца својега“ (Јован 15,15). Пријатељи прихватају једни друге упркос њиховим слабостима и грешкама, и слободно деле своје радости и туге.

Прочитајте текстове Матеј 15,21-28 и Марко 14,6-9. Ови текстови описују две жене у сасвим различитим околностима. Исус је наизглед оштар према једној, а благ према другој. Међутим, које назнаке проналазите у самим текстовима да је Исус својом спасоносном благодаћу сезао ка обема како би задобио њихово поверење?

Жена о којој је реч у тексту Матеј 15 је Хананејка. Исус у првом третку намерно одбацује њен захтев, да би, како она буде устрајавала, њена вера расла. Он на крају удовољава њеној жељи, а онда даје невероватну изјаву какву ниједан верски вођа у Јудеји не би упутио некој сиротој Хананејки. Он јавно каже: „О жено, велика је вјера твоја!“ (Матеј 15,28). Тиме јој даје један од највећих комплимената који би неки верски учитељ уопште могао да да. Можете ли да замислите колико се њено срце радовало и колико се њен живот променио?

Жена која помазује Исусову главу скупоченим мирисним уљем је Јеврејка – жена на злом гласу, која је тешко посрнула и често грешила, али којој је опроштено, која је преображена и препорођена. Док је други критикују, Исус је похваљује и одобрава њене поступке. Он чак изјављује: „Гдје се год успроповиједа јеванђеље ово по свему свијету, казаће се и то за спомен њезин“ (Марко 14,9).

С обзиром на те две приче које смо управо прочитали, шта је суштина позитивног става који осваја људе? Која врста прилагођавања је вама потребна, не само кад је реч о сведочењу већ и животу уопште?

ИЗНОШЕЊЕ ИСТИНЕ С ЉУБАВЉУ

Пријатељство само по себи није довољно да бисмо задобили људе за Христа. Можемо имати много пријатеља – људи с којима уживамо да будемо и који уживају да буду с нама – али ако им никад не кажемо колико нам Исус значи и како је Он променио наш живот, наше пријатељство ће имати мало утицаја за вечност. Наравно, људима може бити забавно у нашем друштву, али Бог нас позива на нешто више од тога. Међутим, иако пријатељство само по себи неће приближити људе Христу, непријатељски ставови могу их удаљити од Њега.

Апостол Павле нас подсећа да говоримо „владајући се по истини у љубави“ (Ефесцима 4,15). Пријатељске везе се изграђују кад се слажемо с људима колико је год то могуће, када их прихватимо и похваљујемо увек када је то прикладно. Колико је важно да створимо ту навик у да у људима тражимо оно што је добро уместо оног што је лоше!

Прочитајте 2. Солуњанима 1,1-4. Наведите неке од конкретних појединости за које Павле похваљује Солуњане.

Неки као да уживају у тражењу онога што је лоше код других људи, ако ни због чега другог, онда да би се боље осећали у вези са самим собом.

Апостол Павле је поступао сасвим супротно. Он је тражио оно позитивно у црквама којима је служио. Наравно, указивао је он на грешке и није трпео грех, али у средишту његове пажње било је духовно напредовање црква које је основао. Један од начина на који је то постизао био је да истакне оно што су добро радили.

Изјава Елен Вајт о важности позитивних односа завређује нашу пажњу. „Кад бисмо се понизили пред Богом и били љубазни, учтиви, нежни и сажаливи, било би стотину обраћења тамо где је сада само једно.“ – Testimonies for the Church, vol. 9, p. 189.

Размислите на тренутак о тој изјави. Шта би то значило за вашу цркву кад би се љубазност, учтивост, милосрђе и сажаливост преливали из срца сваког верника? Како би таква црква изгледала? Загледајте се у сопствено срце и поставите себи питање на који начин бисте могли да се поправите на том подручју.

ОСНОВ ПРИХВАТАЊА

Прочитајте текстове Римљанима 15,7 и Ефесцима 4,32. Како бисте описали основ узајамног прихватања? Шта је суштина таквог става који омогућава прихватање других?

У та два текста апостол Павле износи начела која леже у основи узајамног прихватања. Будући да је Христос опростио свакоме од нас и сваког од нас прихватио, имамо ли ми уопште право да не поступамо на исти начин? У ствари, управо зато што је Исус нас прихватио, и ми можемо прихватити друге упркос њиховим манама.

Добро размислите шта то значи. Размислите о себи и о нечему што сте урадили, или са чим се можда још увек борите, нечему што можда само ви знате и били бисте престрашени кад би и други за то сазнали.

А ипак, шта се догађа? Ви вером бивате прихваћени у Христу који зна о вама оно о чему други можда не знају ништа. Да, Он зна све то, а ипак вас прихвата, не због ваше добротe, него због своје сопствене.

Какав би онда требало да буде ваш став према другима?

Ево нечега што је многим тешко да разумеју: искрено прихватање подразумева да ми људе прихватамо такве какви јесу, са свим њиховим грешним навикама, јер су они људска бића створена по Божјем обличју. Зато што је Христос умро за нас „још кад бијасмо грјешници“ и помирио нас с Богом „док смо још били непријатељи“, и ми можемо опростити другима и прихватити их. Његова љубав према нама постаје сам темељ нашег праштања и прихватања других (Римљанима 5,6-10).

Али када се такав однос узајамне брижности и прихватања успостави, често је неопходно с пуно љубави суочити другу особу са истинама Светог писма. Не учинити то, значило би занемарити да покажемо љубав. Као пријатељима, нама је довољно стало до других да бисмо поделили с њима вечне истине које мењају живот.

Исусов став није био: „Чините шта год хоћете. То је у реду. Ја вас још увек прихватам.“ За разлику од тога, Његов став је био: „Шта год да сте учинили, спреман сам да вам опростим и обезбедим силу да се промените.“ Библијска истина изложена понизно, у Христовом духу, и са благим ставом задобија срца и мења животе.

Како је могуће прихватити неког појединца, а не прихватити његово грешно понашање? Како да будемо спремни да прихватамо људе, а да истовремено не оправдавамо и не толеришемо грех?

ИСТИНА ПРЕДСТАВЉЕНА С ЉУБАВЉУ

Исус није занемаривао изношење истине „зарад љубави“, јер то онда не би ни била љубав. Љубав увек тражи оно што је најбоље за другога. Нема сукоба између љубави и истине. Истина изречена понизно и љубазно заправо је потврда љубави. Исус је рекао: „Ја сам Пут и Истина и Живот“ (Јован 14,6). Исус је једини пут спасења (Дела 4,12). Његова благодат нас спасава тако да можемо спознати Његову истину и живети Његовим животом. Истина без љубави води у сувопарни легализам који гуши духовни живот. А опет, такозвана „љубав“ без истине води у трпељиви сентиментализам без суштине, који оставља појединца изгубљеног у мору несигурности. Једино истина представљена с љубављу води ка истинском хришћанству које пружа јасан правац, сврху и сигурност.

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 3,15; 2. Тимотију 4,2 и Титу 3,4.5. Који изрази у тим стиховима упућују на равнотежу између представљања библијске истине и понизног, трпељивог духа?

Новозаветни писци никад не наглашавају љубав више од истине. Они на леп начин сједињују љубав и истину, закон и благодат, самилост и честитост. Петар саветује вернима да буду „свагда готови на одговор свакоме који вас запита за ваше надање. С кротошћу и страхом“ (1. Петрова 3,15). Другим речима, треба да знате у шта верујете, зашто у то верујете и да будете у стању да то и објасните. То не значи да ви имате све одговоре, нити да сте обавезни да друге убедите у своја веровања. То само значи да „с кротошћу и страхом“, то јест, понизно и са осећајем за величину онога што је у питању – можете да објасните и браните своју веру.

Павле је саветовао свог младог штићеника, Тимотија: „Проповиједај Ријеч, настој у добро вријеме и у невријеме, покарај, запријети, умоли са свакијем сношењем и учењем“ (2. Тимотију 4,2). Он и Тита подсећа да су управо Божја милост и љубав спасле оне који су препорођени у Њему (Титу 3,5).

И ми смо, такође, позвани да износимо истину са љубављу и сваком кротошћу. Наш Господ нас позива да Му се, с љубављу и трпељивим ставом, придружимо у објављивању Његове поруке за последње време, упућене овом свету који умире без Христа.

Кад би вас неко упитао: „Зашто си ти хришћанин?“ шта бисте му одговорили, и зашто?

„У Христу налазимо нежност пастира, љубав родитеља и неупоредиву благодат Спаситеља пуног самилости. Он своје благослове даје под најприхватљивијим условима. Није Му довољно да само најави ове благослове. Он их износи на најпривлачнији начин да би у нама пробудио жељу да их поседујемо. Тако и Његове слуге треба да износе богатство славе тог неисказаног Дара. Христова предивна љубав смекшаће и потчинити срца, док само понављање учења не може ништа да постигне. ’Тјешите, тјешите народ Мој, говори Бог ваш... Изиђи на високу гору, Сионе, који јављаш добре гласе; подигни силно глас свој, Јерусалиме, који јављаш добре гласе; подигни, не бој се. Кажи градовима Јудинијем: Ево Бога нашега... Као Пастир пашће стадо своје; у наручје своје сабраће јагањце, и у њедрима ће их носити.’ (Исаија 40,1.9-11).“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 826, 827 (оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. То је жалосно, али неки људи се осећају боље кад указују на мане других. Како можемо бити сигурни да нисмо запали у то исто стање ума?
2. Размотрите следећи сценарио: Неки ваш пријатељ се управо вратио са сахране и каже: „Тако ми је драго што је моја тетка сада не небу и посматра ме одозго. Осећам се веома добро због тога.“ На основу принципа које смо проучавали ове седмице, како бисте ви реаговали? Колико год да је истина о стању мртвих важна, због чега то баш и није прави тренутак да свом пријатељу одржите библијски час на ту тему?
3. Разговарајте о следећој изјави у светлу нашег сведочења другима: „Сам чин тражења зла у другима развија зло у онима који га траже. Бавећи се грешкама других, ми се мењам у то исто обличје. Међутим, гледајући Исуса, говорећи о Његовој љубави и савршенству Његовог карактера, ми се преображавамо у Његово обличје. Размишљајући о високим идеалима које је Он ставио пред нас, ми ћемо се уздићи до непорочне и свете атмосфере, до Божје присутности. Када боравимо у њој, од нас се шири светлост која обасјава све који се налазе у нашој близини.“ – Елен Г. Вајт, Еванђеоски радници, стр. 479 (оригинал)

УЗБУДЉИВ НАЧИН ДА СЕ УКЉУЧИМО

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,1.2.26; 2. Мојсијева 18,21-25; 1. Коринћанима 12,12-25; Дела 16,11-15.40; Дела 4,31; Дела 12,12.

Текст за памћење: „Тада рече ученицима својијем: Жетве је много, а посленика мало. Молите се, дакле, Господару од жетве да изведе посленике на жетву своју“ (Матеј 9,37.38).

Неко је једном рекао: „Има снаге у бројевима.“ У извесном смислу, то је тачно. Да ли сте икад приметили да сте далеко више мотивисани за вежбање ако то чините у групи људи него ако сте сваког дана сами? Многи људи се придружују клубовима здравља, одлазе у теретане и рекреационе центре зато што верују да ће боље вежбати, и да ће у томе више уживати, ако то буду чинили заједно са другима. Бог нас је створио за дружење. Ми смо друштвена бића, и оно што важи за вежбање, важи и у многим другим областима живота – боље се осећамо кад имамо систем друштвене подршке. То је и те како истинито и на духовном плану.

У целој Библији, мале групе се истичу као један од Божјих метода за јачање наше вере, боље упознавање Његове Речи, продубљивање молитвеног живота и оспособљавање појединаца за сведочење. Отац, Син и Свети Дух су узимали учешћа у служби малих група. Мојсије је био вођа једне мале групе. Исус је основао своју малу групу ученика, а апостол Павле је пропутовао римски свет ширећи еванђеље са малом групом својих сапутника.

Током ове седмице, посветићемо пажњу библијској основи за организовање малих група, а ви ћете открити како се на узбудљив начин можете укључити у Божје дело.

МАЛЕ ГРУПЕ: БОГ ИХ ЈЕ ПРВИ ОСМИСЛИО

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 1,1.2.26; Јеврејима 1,1.2 и Ефесцима 3,8.9. На који начин нам ти текстови откривају јединство које влада унутар Божанства?

Отац, Син и Свети Дух су заједно суделовали у Стварању. Свако од њих је имао различиту улогу, али су радили заједно као недељива целина. Отац је био главни Планер, велики архитекта. Он је своје планове спроводио преко Исуса, као активног учесника у Стварању, а у потпуној сагласности са силом Светог Духа. Такав моћан натприродни чин увелико превазилази нашу моћ поимања. Али оно што ипак можемо да схватимо, и то сасвим јасно, није само реалност створеног света и свемира, већ и чињеница да је Бог лично све то створио (видети Римљанима 1,18-20).

Бог је први осмислио мале групе. Премда морамо бити опрезни када користимо аналогије у вези са многим тајанственим аспектима Божје личности, ипак употребимо једну од њих у слободнијем смислу, и рецимо да су Отац, Син и Свети Дух сачињавали прву „малу групу“ у историји спасења. Они су узајамно сарађивали у стварању људског рода, а онда и у његовом искупљењу након Пада.

Упоредите стихове Јован 10,17.18 са Римљанима 8,11 и 1. Коринћанима 15,15. На који начин Христово васкрсење открива јединствено деловање Оца, Сина и Светог Духа у плану спасења?

Отац, Син и Свети Дух уједињени су као „мала група“ чија је изричита сврха спасење људског рода. „План спасења је имао своје место у саветима Бесконечнога од вечних времена.“ – Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, p. 186. Нема ничега што је Богу важније од спасења што већег броја људи (1. Тимотију 2,4; 2. Петрова 3,9). Мале групе могу имати различите намене, као што ћемо проучавати у поуци за ову седмицу, али њихова превасходна сврха је да се усредсреде на придобијање изгубљених људи за Исуса. Јер, радом у малим групама, ми можемо помоћи не само себи већ и другима. Дакле, крајњи циљ малих група требало би да буде задобијање душа.

Размишљајте о тајанственој целовитости нашег Бога. Тешко је то докучити, зар не? Али и поред тога, можемо веровати и уздати се у оно што не разумемо у потпуности – није ли тако? Зашто је суштински битно да се хришћани држе тог начела када је реч о вери?

Библија наводи бројне примере малих група унутар којих су се људи заједно молили, дружили, узајамно охрабривали и радили за Христа. Те групе су припадницима Божјег народа пружале прилику да деле одговорности и у потпуности искористе своје различите дарове. Мале групе, заправо, омогућавају да Господ свакога од нас потпуније употроби.

Прочитајте 2. Мојсијева 18,21-25. Какав је мудар савет Мојсију упутио његов таст Јотор, чиме му је знатно помогао? Зашто је тај план био од тако пресудне важности?

Сваки појединац у израелском логору постао је део групе од десеторице људи коју је предводио побожни судија. Те мале групе биле су место решавања проблема, али и много више од тога. Оне су биле место заједништва, где су проблеми могли да се предупредe, и где се неговао духовни живот. То је било место где су настајале визије, где се говорило о Божјим плановима за Израел. У таквим групама људи су успостављали чврсте и присне везе, и заједно решавали сваки проблем с којим би се суочили. Нема сумње да су се и онда, као и сада, људи борили са нечим у чему су други могли да им помогну. Мале групе пружају прилику за топло, присно дружење, духовни раст и решавање проблема.

Интересантно је да стручњаци за мале групе тврде како је за успостављање одговарајућих међуодноса унутар групе идеално да она броји између шест и дванаест чланова. А управо тог броја су се Мојсије и Исус држали приликом оснивања својих група.

Прочитајте следеће текстове: Лука 6,12.13; Матеј 10,1 и Марко 3,13-15. Која је два циља Исус хтео да постигне позивајући ученике и бирајући их да буду део Његове службе малих група?

Исусов циљ приликом позивања ученика био је да их духовно и практично припреми за њихову мисију у свету. Кроз дружење с Њим, они су расли у благодати. На окупљањима своје мале групе, научили су како да успешније служе. Из дана у дан, посматрајући како Исус служи потребама људи у свом окружењу, учили су на примеру како да користе своје дарове. Сврха Исусових малих група била је и духовна нега и досезање срца других људи.

Сетите се неког периода када сте и сами били део групе људи који су, под било каквим околностима, бринули једни о другима и радили са заједничким циљем. Шта сте из тога научили, а што би могло да вам помогне да разумете вредност малих група у контексту наше вере?

Прочитајте 1. Коринћанима 12,12-25. У ком смислу људско тело представља одличну илустрацију складног заједничког рада у малим групама?

Павле не само што открива важност духовних дарова у животу цркве, већ предлаже и модел по коме се они могу организовати. Он говори о духовним даровима у контексту Христовог тела и начина на који тело функционише.

Проучавања у области анатомије и физиологије показују да су телесни органи део различитих међуповезаних система. На пример, дигестивни, кардиоваскуларни, респираторни и скелетни систем само су неки од сложених органских система унутар тела. А духовни дарови су попут различитих делова тела. Они најбоље функционишу кад су организовани у системе и групе. У већини случајева, они заправо и не могу да функционишу сами. Наше тело није само скуп одвојених органа који независно делују. Свака телесна функција остварује се преко чврсто повезаног система органа који раде са заједничким циљем.

Све нам то говори у каквом окружењу можемо на најбољи начин употребити своје духовне дарове. Лако се можемо обесхрабрити када радимо сами, али када се нађемо у групи са људима који имају слична интересовања и циљеве, откривамо да наши напори могу бити много боље усмерени и знатно увећани.

Мале групе пружају најбоље окружење за примену наших духовних дарова, и могу постати жила куцавица мисионске службе локалне цркве.

Елен Г. Вајт следећим речима наглашава важност малих група: „На оснивање малих група као на основу хришћанских напора, указао ми је Онај који не може да погреша. Ако црква има велики број верника, нека се они организују у мале групе које ће се залагати не само за чланове цркве, већ и за неверне. Ако у неком месту има само њих двоје или троје који познају истину, нека се они удруже у једну радну групу. Нека очувају нераскидиво јединство, наступајући заједно у љубави и слози, подстичући један другог у напредовању, црпећи храброст и снагу из подршке других.“ – Testimonies for the Church, vol. 7, pp. 21, 22.

Службу малих група успоставио је Бог да би сваком члану цркве омогућио да духовно расте, да доживи топло заједништво са другима, и употреби своје Богом дане дарове у служби.

Размишљајте о наведеној изјави Елен Вајт. Анализирајте је реч по реч. Како би тај божански савет могао да се примени у вашој цркви?

НОВОЗАВЕТНЕ МАЛЕ ГРУПЕ

Новозаветна црква је имала експлозиван раст. За само пар година, нарасла је од мале групе верника до заједнице од више десетина хиљада људи. Мноштво чинилаца је допринело таквом приливу верника и феномену убрзаног раста. Исусова служба је посејала семе еванђеља и припремила мноштво да прихвати проповедање ученика. Након Христовог вазнесења, на дан Педесетнице, Свети Дух се са великом силом спустио на групу ученика који су се молили. Још један од елемената који су допринели брзом расту новозаветне цркве била је њена организациона структура у виду малих група. Мале групе су унеле промену.

Прочитајте Дела 18,1-5 и Дела 20,1-4. Шта мислите, зашто је Лука навео имена неких од Павлових блиских сарадника?

Интересантно је запазити да Лука помиње неке од људи с којима је Павле сарађивао. За њега је сваки од њих био важан. Свакога је знао по имену. Они су један другог подржавали у служби проповедања другима. Иако се ту помиње мали број имена, ипак видимо колико је важно да међусобно блиско сарађујемо, чак и када нас је мало на броју.

Сваки од тих људи сигурно је имао дарове различите од оних које су други поседовали. Потицали су из различитих култура и друштвених слојева. Нису увек исто гледали на ствари, али свако је давао вредан допринос Христовом делу. Различитост њихових дарова, околности и искустава само је поспешивала раст цркве. Свако је доприносио мисији у складу са властитим могућностима и личним искуством са Христом.

Упоредите Дела 16,11-15.40 и Дела 12,11.12. Који је позив Лидија упутила Павлу одмах након свог обраћења? Где су Павле и Петар отишли кад су ослобођени из затвора?

Новозаветни верници редовно су се састајали у својим домовима. Тако су хришћански домови постајали центри утицаја и средште службе малих група.

Да ли сте размишљали о томе да оснујете малу групу у свом дому, или да се удружите с неким пријатељем и заједно отпочнете ту врсту службе у његовом дому? Ако сте већ сада део неке мале групе, размислите о томе шта бисте ове седмице могли да поделите са својим разредом у вези са предностима које то доноси.

ДИНАМИКА МАЛИХ ГРУПА

Мале групе су средство које Бог користи за раст своје цркве. Оне су „безбедна места“ на којима људи могу слободно да изнесу своје проблеме и разговарају о заједничким потребама. Оне пружају могућност за духовни раст у оквиру присних односа. Многим нехришћанима је пријатније да први пут дођу на окупљање мале групе у нечијем дому него да присуствују традиционалној црквеној служби.

Прочитајте Дела 4,31; Дела 12,12 и Дела 20,17-19.27-32. Наведите све различите елементе тих новозаветних група. У које активности су те групе биле укључене?

Рани хришћани су се састајали да би посредовали за друге, молили се за заједничке потребе, уживали у блиском заједништву, проучавали Божју Реч, припремали се за службу, штитили једни друге од лажних учитеља и заједно учествовали у раду за ближње.

Мале групе доносе промену. Људи који удружују своје дарове у служби, људи који се позивају на силу Светог Духа како би досегли до других, представљају моћно оружје у Господњим рукама.

Прочитајте текст Матеј 9,37.38. Шта Исус каже о жетви, и какво је Његово решење за тај проблем?

Ученици су видели мало могућности за ширење еванђеља, али Исус је препознао велике прилике. Он им је пренео добру вест да је „жетве много“, а онда је указао на проблем: „А посленика /je/ мало“ (Матеј 9,37). Христово решење било је да се моле „Господару од жетве да изведе посленике на жетву своју“ (Матеј 9,38). Мале групе су одговор на Христову молитву и оне експоненцијално увећавају број радника за Христову жетву.

У фокусу свих успешних малих група налазе се сведочење и служба. Служба малих група брзо замире ако је усмерена ка унутра уместо ка споља. Ако мала група служи самој себи и не представља ништа више од групе за дискусију, она неће постићи циљ и изгубиће основни разлог свог постојања. Мале групе постоје да би људе водиле ка Исусу, да би подстицале њихову веру у Њега и оспособљавале их да сведоче о Њему.

Да ли вас Бог можда позива да оснујете малу групу у свом дому? Зашто не бисте почели да се молитe за то да сазнате шта Бог очекује да предузмете? Можда се налазите надамак духовно најплодотворнијег периода у свом животу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Пре пар година, мала црква у близини једног од главних градова Европе одлучила је да учини нешто значајно за Господа. Црква је била у стагнацији. Годинама нико није био крштен. Да се такав тренд наставио, црква би имала мало изгледа за будућност. Међутим, пастор и одбор цркве усрдно су се молили и пажљиво разматрали шта би могло да се учини.

Пошто су проучавали Нови завет, одлучили су да покрену службу малих група. Деветоро верника лаика у цркви имало је визију. Посветили су се заједничкој молитви и проучавању да би успешно покренули службу малих група. Ускоро су одлучили да у дому свакога од њих направе еванђеоски центар. Групе су училе како да користе своје дарове на различите начине. Покренули су службу молитве и гостопримства. Спријатељили су се с људима у окружењу. Чинили су дела љубазности члановима својих породица, пријатељима и бившим адвентистима. Вође тих малих група отпочеле су проучавање Библије у девет домова, чему је присуствовало четрдесеторо гостију. Били су задивљени оним што је Свети Дух чинио. На крају се седамнаесторо од тих четрдесет гостију крстило. Тако та мала, стагнирајућа црква сада сведочи да су мале групе у стању да покрену огромну промену. Оне су једно од Божјих одабраних средстава да што више верника укључи у мисију цркве.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о кључним елементима за рад сваке мале групе, као што је назначено у одељку за четвртак. У које би још активности мала група могла да се укључи? Како би мала група могла да помогне посебно надареним појединцима да те своје дарове употребе успешније него икад раније?
2. Зашто је важно да мале групе усмере фокус ка споља, на мисију? Колико год је важно да група пружа негу и подршку својим члановима, зашто њен главни циљ мора увек бити ширење еванђеља? Зашто би мале групе ипак требало да остану повезане са локалним црквеним телом? Због чега је то толико важно?
3. Да ли сте икад били члан такве мале групе, или сте слушали о таквим групама које нису успешно радиле и на крају су престале да постоје? Разговарајте о разлозима који су, по вашем мишљењу, довели до тога.
4. Размишљајте о причи из увода у данашње проучавање, о томе шта се десило у једној европској цркви захваљујући служби малих група. Шта мислите, зашто је то тако добро функционисало? Шта су они то чинили што је било, на много начина, тако једноставно, а ипак тако успешно? Зашто би рад из „сигурнијег“ окружења дома, уместо из црквене зграде, могао бити успешнији начин да се започне служење оближњој друштвеној заједници?

ШИРЕЊЕ ВЕСТИ О ИСУСУ

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 2,1-10; 1. Јованова 4,7-11; Марко 5,1-20; Јеврејима 10,19-22; Галатима 2,20; 1. Коринћанима 1,30.

Текст за памћење: „Ово писах вама који вјерујете у име Сина Божијега, да знате да имате живот вјечни (и да вјерујете у име Сина Божијега)“ (1. Јованова 5,13).

Као што смо већ навели у овој поуци, о сили еванђеља ништа не говори тако речито као промењен живот. Људи могу да приговарају вашој теологији. Могу да расправљају о доктринама. Могу да доводе у питање ваше разумевање Светог писма, али ретко ће ко оспоравати ваше лично сведочење о томе колико вам Исус значи и шта је учинио у вашем животу.

Сведочење је, заправо, објављивање онога што знамо о Исусу. То је упознавање других с тим колико нам је Он важан и шта је учинио за нас. Међутим, ако се наше сведочење своди само на доказивање да је оно у шта ми верујемо исправно, а оно у шта други верују погрешно, наићи ћемо на снажно противљење. С друге стране, ако наше сведочење о Исусу извире из срца преображеног Његовом благодаћу, освојеног Његовом љубављу и задивљеног Његовом истином, онда ће начин на који та истина у коју верујемо утиче на наш живот оставити јак утисак на друге. Једино у контексту измењеног живота, истина коју износимо врши прави утицај.

Када је Христос средиште сваке доктрине, и када свако библијско учење одражава Његов карактер, много је вероватније да ће они којима говоримо о Светом писму заиста и прихватити Његову Реч.

ИСУС – ТЕМЕЉ НАШЕГ СВЕДОЧЕЊА

Као хришћани, сви ми имамо личну причу о томе како је Исус променио наш живот и шта је све учинио за нас.

Прочитајте Ефесцима 2,1-10. Какви смо били пре него што смо упознали Христа? А шта имамо откад смо Га прихватили?

А. Пре него што смо упознали Христа (Ефесцима 2,1-3).

Б. Након што смо упознали Христа (Ефесцима 2,4-10).

Каква невероватна промена! Пре него што смо упознали Христа, били смо „мртви за преступљења и гријехе своје“, владајући се „по вијеку овога свијета“. „Живљасмо негда по жељама тијела својега“ и „бијасмо рођена дјеца гњева“. Једноставно речено, пре него што смо упознали Христа, лутали смо бесциљно кроз живот, потпуно изгубљени.

Можда смо искусили нешто што је личило на срећу, али и даље смо осећали жеђ душе и недостатак сврхе у животу. Али када смо дошли Христу и доживели Његову љубав, све се променило. Сада смо у Христу заиста „живи“. Од Бога „који је богат у милости“, кроз „премногу љубав“ коју Он има према нама, примили смо дар спасења. Он нас „васкрсе и посади на небесима у Христу Исусу. Да покаже у вијековима који иду превелико богатство благодати своје добротом на нама у Христу Исусу“. У Христу, живот поприма ново значење и има потпуно нову сврху. Као што Јован каже: „У Њој бјеше живот, и живот бјеше видјело људима“ (Јован 1,4).

Прочитајте Ефесцима 2,10. Шта нам то говори о пресудној важности добрих дела за веру једног хришћанина? Како разумемо ту идеју у контексту спасења вером „без дјела закона“ (Римљанима 3,28)?

Како се ваш живот променио захваљујући Христу, и како би та промена могла да помогне неком другом да дође до сазнања о Њему?

Јован и Јаков, синови Зеведејеви, били су познати као „Синови грома“ (Марко 3,17). Исус им је заправо и дао тај надимак. Као илустрација Јованове склоности да гневно одреагује може да послужи догађај који се одиграо док су Исус и Његови ученици путовали кроз Самарију. Када су покушали да нађу место где би преноћили, наишли су на одбијање због предрасуда које су Самарјани имали према Јеврејима. Није им био одобрен чак ни најскромнији смештај.

Јаков и Јован су одмах помислили да имају решење за тај проблем. „А кад видјеше ученици Његови Јаков и Јован, рекоше: Господе, хоћеш ли да речемо да огањ сиђе с неба и да их истријеби као и Илија што учини?“ (Лука 9,54). Међутим, Исус је укорио браћу и сви су тихо напустили то село. Јер, Исусов пут је пут љубави, а не насиља.

У окружењу Исусове љубави, Јованова плаховитост и гнев преобразили су се у благонаклоност и нежан, саосећајан дух. Тако налазимо да се у 1. Јовановој посланици, реч љубав помиње скоро 40 пута, а у својим различитим облицима чак 50 пута.

Прочитајте следеће текстове: 1. Јованова 1,1–4; 1. Јованова 3,1; 1. Јованова 4,7–11 и 1. Јованова 5,1–5. Шта нам ти текстови говоре о Јовановом сведочењу и о промени која се одиграла у његовом животу захваљујући повезаности са Исусом?

Једно вечно начело влада у васиони. Елен Вајт га правилно формулише следећим речима: „Примењивање силе противи се начелима Божје владавине. Он жели службу једино из љубави, а љубав се не може наредити. Она се не може задобити силом нити влашћу. Само љубављу се љубав може пробудити.“ – Чезња векова, стр. 22 (оригинал)

Када смо посвећени Христу, Његова љубав исијава из нас ка другима. Најбоље сведочанство у прилог хришћанству је промењен живот. То не значи да никад нећемо правити грешке, и да ћемо увек бити добри проводници Божје љубави и благодати, као што би требало да будемо. Ипак, то би требало да значи да ће се, у идеалном случају, Христова љубав преливати из нашег живота и да ћемо бити на благослов људима око нас.

Колико успешно одражавате Христову љубав према другима? Размислите о томе шта ваш одговор прећутно подразумева.

ПРИПОВЕДАЊЕ О ИСУСУ

Ко су били први мисионари које је Исус послао међу људе? То нису били неки од Његових ученика и дугогодишњих следбеника. Први мисионари које је Он послао у свет били су људи опседнути демонима, који су само неколико часова пре тога злостављали своју околину и утеривали страх у кости становницима оближњих градова.

Један од тих опседнутих људи је натприродном демонском силом раскидао ланце којима су га везивали, испуштао језиве крике и сакатио сопствено тело оштрим камењем. Агонија која се могла наслутити у гласовима тих људи била је само одраз још дубље агоније у њиховој души (Матеј 8,28.29; Марко 5,1-5).

А онда су срели Исуса и живот им се променио. Никада више нису били исти. Исус је демоне који су их мучили отерао у крдо свиња, а затим, преко литице, у море (Матеј 8,32-34; Марко 5,13.14).

Прочитајте текст Марко 5,1-17. Шта се догодило тим људима и какав су призор њихови суграђани затекли кад су дошли да виде шта се дешава?

Били су то сада нови људи, преображени Христовом силом. Становници градова затекли су их како седе код Исусових ногу и слушају сваку реч из уста свог Учитеља. Требало би да запазимо да се у Матејевом еванђељу наводи да су двојица опседнутих била ослобођена, док се Марково еванђеље усредсређује на причу о само једном од њих. Али, суштина је у томе да је Исус те људе обновио у физичком, менталном, емотивном и духовном смислу.

Прочитајте текст Марко 5,18-20. Очигледно да је тај, некада опседнути, а сада новообрађени човек, желео да остане са Исусом. Међутим, где га је Исус послао и шта му је рекао да ради?

„Ови људи имали су предност да слушају Исусово учење само неколико тренутака. До њихових ушију никада није допрла ниједна проповед са Његових усана. Нису могли да поучавају народ као што су то могли ученици који су свакодневно били са Исусом. Међутим, у својој личности носили су доказе да је Исус Месија. Могли су да кажу оно што су знали; оно што су сами видели и чули и осетили од Христове силе. То исто може да учини свако чије је срце такла Божја милост.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 340 (оригинал). Њихово сведочење припремило је становнике Декапоља, десет градова на обали Галилејског мора, да прихвате Исусова учења. То је сила личног сведочења.

СВЕДОЧЕЊЕ СА УБЕЂЕЊЕМ

Прочитајте следеће текстове: 1. Јованова 5,11-13; Јеврејима 10,19-22 и 1. Коринћанима 15,1.2. Каква уверења нам ти текстови пружају у вези са вечним животом, што нам омогућава да о спасењу у Христу сведочимо са сигурношћу?

Ако не осећамо сигурност у погледу свог спасења у Христу, нећемо моћи ни да је поделимо са неким другим. Не можемо да дамо нешто што ни сами не поседујемо. Има савесних хришћана који живе у стању сталне несигурности, питајући се да ли ће икада бити довољно добри да би били спасени. Међутим, као што је мудри, стари проповедник једном приликом рекао: „Кад гледам у себе, не видим како бих могао да будем спасен. Али, кад погледам у Исуса, не видим како бих могао да будем изгубљен.“ Господње речи које одзвањају вековима, уливају нам сигурност: „Погледајте у Мене, и спашћете се сви крајеви земаљски; јер сам Ја Бог, и нема другога“ (Исаија 45,22).

Господ жели да се свако од нас радује спасењу које Он тако бесплатно нуди. Наш Бог чезне за тим да ми искусимо шта значи бити оправдан Његовом благодаћу и слободан од осуде коју доноси кривица за грех. Као што Павле каже у Римљанима посланици: „Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа“ (Римљанима 5,1). Он додаје да можемо пронаћи сигурност у томе што „никаква, дакле, сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу“ (Римљанима 8,1). Апостол Јован потврђује: „Ко има Сина Божијега има живот; ко нема Сина Божијега нема живота“ (1. Јованова 5,12).

Ако смо вером прихватили Христа, и ако Он, посредством Духа, пребива у нашем срцу, дар вечног живота нам припада већ данас. То ипак не значи да Божју благодат и спасење у Христу које смо једном доживели, не можемо више никада да изгубимо (2. Петрова 2,18-22; Јеврејима 3,6; Откривење 3,5). Ми још увек имамо слободу избора и можемо одлучити да се удаљимо од Господа. Али када доживимо Његову љубав и схватимо дубину Његове жртве, не би требало икада више да изаберемо да одемо од Онога који нас толико воли. Уместо тога, требало би из дана у дан да тражимо прилику да са другима поделимо благодат која нам је дата у Исусу.

Имате ли сигурност у погледу спасења у Исусу? Ако имате, на чему је заснивате? Зашто имате ту сигурност? Где је проналазите? С друге стране, ако нисте сигурни, шта је узрок томе? Како можете пронаћи ту сигурност?

НЕШТО О ЧЕМУ ВРЕДИ СВЕДОЧИТИ

„С Христом се разапех. А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у тијелу, живим вјером Сина Божјега, којему омиљех, и предаде Себе за мене“ (Галатима 2,19.20).

Несумњиво је да прихватање Христа подразумева одређене жртве. Има ствари од којих нам Он тражи да одустанемо. Исус је отворено рекао каква је посвећеност потребна да бисмо Га следили: „Ко хоће да иде за мном нека се одрече себе и узме крст свој и иде за Мном“ (Лука 9,23). Смрт на крсту је болна. Када свој живот потчинимо Христовим захтевима и кад се наш „стари човек“ разапне, (видети Римљанима 6,6), то је болно. Болно је одустати од омиљених жеља и дугогодишњих навика, али награда која нас чека увелико премашује тај бол.

Сведочанство које врши снажан утицај на друге, и мења њихов живот, усредсређује се на оно што је Христос учинио за нас, а не на оно чега смо се ми одрекли ради Њега – на Његову жртву, а не на наше такозване „жртве“. Јер, Христос нам никад не тражи да се одрекнемо нечега што би било у нашем најбољем интересу да задржимо.

Ипак, историја хришћанства је пуна прича о онима који су морали да поднесу огромне жртве ради Христа. Није реч о томе да су ти људи, на неки начин, зарадили своје спасење, нити да су им њихова дела, ма колико несебична и пожртвована, дала неке заслуге пред Богом. У већини случајева, ти мушкарци и жене су, схвативши шта је Христос учинио за њих, били спремни да све положе на олтар, одазивајући се на позив који им је Бог упутио.

Прочитајте следеће текстове: Јован 1,12; Јован 10,10; Јован 14,27 и 1. Коринћанима 1,30. Наше сведочење се увек заснива на ономе што је Христос учинио за нас. Наведите неке од дарова Његове благодати поменуте у тим текстовима.

У светлу наведених текстова, сетите се шта је Христос учинио за вас. Можда сте целог живота били посвећени хришћанин, или сте у једном тренутку доживели неко драматичније обраћење. Размишљајте о томе колико је Исус био добар према вама, и о миру, срећи и осећају сврхе који вам је пружио. Сетите се тренутака у којима вам је Он давао снагу док сте пролазили кроз тешка животна искуства.

Коју врсту жртве сте били позвани да претрпите Христа ради? Шта сте научили из својих искустава што би могло бити благослов за друге?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте текст Марко 5,25-34.

„Зачуђено мноштво које се тискало око Исуса, није препознало никакво струјање животне снаге. Међутим, када је болесна жена испружила руку и додирнула Га, верујући да ће оздравити, осетила је силу исцељења. Тако је и у духовном животу. Говорити површно о вери, молити се без душевне глади и живе вере, ништа не вреди. Формална вера у Христа, која Га прихвата само као Спаситеља света, не може никада донети излечење души. Вера која спасава није само пристајање разумом уз истину... Није довољно само веровати о Христу. Ми морамо веровати у Њега. Користиће нам једино вера која Га прихвата као личног Спаситеља, која усваја Његове заслуге као своје...

Наше признање Његове верности је изабрано небеско средство за откривање Христа свету. Ми треба да препознамо Његову благодат онако како су је обзнанили свети људи из давнина. Али оно што је најделотворније јесте сведочанство нашег личног искуства. Ми смо Божји сведоци док у себи откривамо деловање божанске силе. Сваки појединац има живот који се издваја од свих других и искуство које се битно разликује од искустава других. Бог жели да се наша хвала уздиже к Њему, обележена нашом особеношћу. Оваква драгоцену признања у хвалу славе Његове благодати, када су подупрта хришћанским животом, имају неодољиву силу за спасење душа.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 347 ориг.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Који су елементи убедљивог сведочења? Прочитајте Павлово сведочење пред Агрипом у тексту Дела 26,1-23. На чему се оно заснивало?
2. Шта мислите, зашто наше лично сведочење о томе шта је Христос учинио за нас оставља тако јак утисак? Како бисте одговорили ако вам неко ипак постави питање: У реду, то је твоје искуство, али шта ако ја тако нешто нисам доживео/доживела? Зашто би твоје искуство требало да ме убеди да следим Исуса?
3. Шта би требало да избегавате када износите своје искуство пред неким ко не верује?
4. Размишљајте о питању сигурности спасења. Зашто је то тако важан део хришћанског искуства? Како можемо бити сигурни у своје спасење, а да не будемо истовремено сувише задовољни собом?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ПОРУКА КОЈУ ВРЕДИ ДЕЛИТИ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Петрова 1,12.16-21; Откривење 19,11-18; Откривење 14,14-20; Проповедник 12,13.14; Откривење 14,6-12.

Текст за памћење: „И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно Јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу. И говораше великијем гласом: Бојте се Бога, и подајте Му славу, јер дође час суда Његова; и поклоните се Ономе који је створио небо и Земљу и море и изворе водене.“ (Откривење 14,6.7).

Христова искупитељска смрт имала је свеопшти значај. Он је умро за све људе који су икада живели, без обзира где и када. Према томе, еванђеље се обраћа људима сваког говорног подручја, културе и порекла. Оно премошћује етничке поделе. Невероватно је добра вест то да је Исус, својим животом, смрћу и васкрсењем, тријумфовао над поглаварствима и силама пакла. Еванђеље се у потпуности односи на Исуса. Он је умро за нас, и сада живи за нас. Он је једном дошао да нас избави од казне за грех и од силе греха, и доћи ће поново да нас избави од присуства греха. Умро је смрћу какву ми заслужујемо да бисмо ми могли да имамо живот какав Он заслужује. У Христу смо оправдани и посвећени, а једног дана ћемо бити и прослављени.

Библија скреће пажњу на два Исусова доласка. Он је дошао једном да би нас откупио, а вратиће се да би повео кући оне које је тако скупо платио. Последња књига Библије, Откривење, написана је посебно зато да би припремила свет за Исусов повратак. Она представља хитну поруку за ову генерацију. У поуци за ову седмицу, проучаваћемо значај Откривења за друштво 21. века. Заједно ћемо изнова открити Исусов позив Његовој цркви да објави ову поруку за последње време.

ПЕТРОВА САДАШЊА ИСТИНА

Током читаве историје спасења, Бог је, преко пророчке речи, редовно слао посебне поруке како би припремио људе за оно што долази. Бог никад није затечен догађајима (Исаија 46,9.10). Он припрема свој народ за будућност, шаљући пророке да објаве Његову поруку пре него што дође осуда (Амос 3,7). У данима пре Потопа, Бог је преко Ноја упозоравао свет да долази уништење. У Египту, Бог је подигао Јосифа да би, током седам година обиља, припремио земљу за глад која ће уследити. Јеврејски пророци су упозоравали израелске вође на предстојеће уништење Јерусалима од стране вавилонске војске. Порука Јована Крститеља о покајању припремила је народ за Исусов први долазак.

Прочитајте текст 2. Петрова 1,12. Који израз Петар користи да би описао Божју поруку његовој генерацији?

Прочитајте текст 2. Петрова 1,16-21. Како је гласила „садашња истина“ коју су Петар и остали ученици објављивали?

Порука од вечног значаја за први век гласила је: Христос је дошао. Очева љубав се открила преко Христове жртве на крсту. Премда је „плата за гријех смрт“, преко Христа је вечни живот обезбeђен за све. На нама је да одлучимо да ли ћемо га вером примити (Римљанима 3,23; Римљанима 6,23; Ефесцима 2,8). Та порука о спасењу у Исусу никад неће застарити. То је садашња истина за сваку генерацију.

Последња књига Библије, Откривење, приказује Исуса и Његово вечно спасење у контексту последњег времена, како би припремила људе за Његов скори повратак. Она разоткрива неутемељеност људске традиције и егоцентричне религиозности. Откривење, од почетка до краја, излаже нашем погледу Исуса и Његово дело у корист човечанства.

Исус је истинити сведок о карактеру Његовог Оца. Он је „Кнез над царевима земаљским“. Он је тај „који нас љуби, и уми нас од гријеха нашијех крвљу својом; и учини нас цареve и свештенике Богу и Оцу својему“ (видети Откривење 1,1-6). Откривење је у потпуности посвећено Исусу и Његовој поруци за последње време, која треба да припреми Божји народ за Његов скори повратак.

Кад размишљате о књизи Откривење, шта вам прво пада на ум? Да ли се у својим мислима више бавите зверима и пророчким симболима него Исусом? Шта мислите, зашто нам је Исус дао пророчанства из Откривења? Како она откривају Његове добре планове за човечанство?

Еванђеља се првенствено баве Христовим првим доласком. Она износе причу о Његовом рођењу, животу и служби, смрти и васкрсењу. Премда говоре и о Његовом другом доласку, њихов главни нагласак није на томе. Међутим, у књизи Откривење, у средишту пажње је врхунац вишевековног космичког сукоба. А свако од њених главних пророчанстава завршава се славним повратком нашег Господа.

Прочитајте Откривење 1,7; Откривење 11,15; Откривење 14,14-20 и Откривење 19,11-18. Које сличне закључке запажете у сваком од тих текстова?

Од првог до последњег поглавља књиге Откривење, врхунац сваког пророчанства је Исусов долазак. „Јагње заклано“ (Откривење 5,12) долази поново, као Цар над царевима и Господар над господарима (Откривење 19,16). Он ће поразити све непријатеље који тлаче и прогоне Његов народ (Откривење 17,14). Он ће их избавити из ноћне море греха и довести их кући у славу. Велика борба између добра и зла завршиће се. Земља ће бити обновљена, а искупљени ће заувек живети са својим Господом (Откривење 21,1-4).

У тексту Откривење 22,7 (видети такође Откривење 22,12.17.20), Исус каже: „Ево ћу доћи скоро: Благо ономе који држи ријечи пророчтва књиге ове“. Дакле, Исус упућује последњи позив свим људима да одговоре на Његову љубав, прихвате Његову благодат и следе Његову истину како би се припремили за Његов скори повратак. Откривење се завршава Исусовим позивом: „И Дух и Невјеста говоре: Дођи. И који чује нека говори: Дођи“ (Откривење 22,17).

Наш Господ позива све који трагају за вечним животом да дођу к Њему. Он затим позива нас који смо прихватили поруку о спасењу и жељно ишчекујемо Његов повратак, да Му се придружимо у позивању других да прихвате поруку о Његовој љубави. Он нас шаље у мисију да објављујемо Његову поруку, како бисмо припремили свет за Његов скори повратак. Нема ничег што пружа такав осећај испуњености као сарадња са Христом у Његовом плану спасења за последње време.

Дакле, Христос ускоро долази? Јован је записао те речи пре отприлике 2000 година. Међутим, имајући у виду наше схватање стања мртвих, зашто ће за сваког од нас, у нашем личном искуству, између наше смрти и Христовог доласка проћи тек један тренутак? Како нам та чињеница помаже да схватимо колико ће Христос заиста брзо доћи?

ПОРУКА ЗА ПОСЛЕДЊЕ ВРЕМЕ У КЊИЗИ ОТКРИВЕЊЕ

Епицентар Откривења је 14. поглавље. То је поглавље од највеће важности за Божји народ који живи у последњим данима људске историје. Оно открива Божју поруку за последње време упућену целом човечанству. Та порука је од суштинске важности за Божји народ и читав људски род.

Прочитајте Откривење 14,14-20. Која симболика се овде користи да би се дочарао повратак нашег Господа?

Симболика жетве користи се у целој Библији као опис Христовог повратка (Матеј 13,37-43; Марко 4,29). У 14. поглављу Откривења, жетва зрелог жита представља искупљење праведних, а жетва презрелог грожђа дочарава уништење злих. Текст Откривење 14,6-12 садржи хитну поруку за последње време, да би се мушкарци и жене припремили за последњу жетву на земљи.

Прочитајте Откривење 14,6.7. Шта је суштина поруке коју налазимо у та два стиха? Како нам они помажу да схватимо ко смо ми као адвентистички хришћани?

Порука првог анђела из текста Откривење 14 обраћа се генерацији 21. века која чезне да пронађе смисао у свом животу. То је објављена еванђеља о Божјој благодати која пружа опроштај свима, која нас чисти од кривице за грех и даје нам силу да постанемо победници. Наглашавајући чињеницу да нас је Христос створио и искупио, та порука нам пружа основ да себе сматрамо вредним. Она истиче да ће се сва неправда једног дана окончати на Божјем суду. То је невероватно добра вест, јер открива да неправда неће трајати заувек.

„Адвентисти су, у нарочитом смислу, постављени у свету као стражари и светлоноше. Њима је поверена последња опомена свету који одлази у пропаст. Њих обасјава чудесно видело које светли из Божје Речи. Њима је дат посао изузетно свечаног карактера – посао објављивања прве, друге и треће анђеоске вести. Ниједан други посао нема тако велики значај. Они не смеју да дозволе да било шта друго заокупља њихову пажњу.“ – Елен. Г. Вајт, Евангелизам, стр. 119, 120 (оригинал). Како да као црква, и што је још важније – као појединци, примимо те речи к срцу?

Порука за последње време у књизи Откривење приказује Исуса у пунини Његове спасоносне благодати према целом човечанству (Откривење 14,6). То је озбиљан позив да се „бојимо Бога“, односно, да Му укажемо дубоко поштовање – да ценимо Његове заповести и будемо послушни Његовом закону у светлости Божјег суда (Откривење 14,7). „Бојати се Бога“ је нешто што се тиче нашег размишљања. То је позив да живимо како бисмо угодили Богу, и да Му дамо прво место у свим својим мислима. То је став послушности који нас води ка побожном живљењу (Приче 3,7; Дела 9,31; 1. Петрова 2,17). Та порука нас такође позива да „одамо славу“ Богу. Одавање славе Богу подразумева оно што чинимо у сваком аспекту свог живота.

Прочитајте текстове Проповедник 12,13.14 и 1. Коринћанима 6,19.20. Како нам ти текстови помажу да разумемо шта значи истовремено бојати се Бога и одавати Му славу?

У ово доба моралне неодговорности, кад милиони људи сматрају да нису дужни никоме да полажу рачун осим себи самима, та порука о часу суда подсећа нас да смо ипак одговорни за своје поступке. Постоји повезаност између става дубоког поштовања према Богу, послушности Богу и Божјег суда. Послушност је плод спасоносног односа са Исусом. Једино Његова праведност је довољно добра да би поднела суд и, покривени том праведношћу, ми смо сигурни. На основу Исусове праведности, ми живимо да бисмо славили Његово име у свему што радимо.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 14,7; Откривење 4,11; 1. Мојсијева 2,1-3 и 2. Мојсијева 20,8-11. Шта представља основу сваког истинског богослужења и на који начин Субота одражава то схватање?

Сотона је напао Суботу зато што зна да је она жила куцавица истинског богослужења. Она уздиже Христа као Створитеља и позива мушкарце и жене свуда по свету да се поклоне „Ономе који је створио небо и Земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7). Она постаје посебно значајна у ово доба еволуције, јер нас позива да се вратимо обожавању Исуса који нас је створио и у коме налазимо прави осећај сопствене вредности.

Размислите колико је Субота важна као подсетник на чињеницу да је Бог наш Створитељ, и да је Он, према томе, једини достојан нашег обожавања. Уосталом, које је још учење толико важно да је Бог захтевао да одвојимо једну седмину свог времена сваке седмице, да бисмо Га се сећали као свог Створитеља?

БОЖЈИ ПОСЛЕДЊИ ПОЗИВ

Прочитајте Откривење 14,8; Откривење 17,3-6 и Откривење 18,1-4. Шта сазнајемо о духовном Вавилону на основу тих стихова?

У књизи Откривење, израз „Вавилон“ означава лажни религиозни систем заснован на људским делима, традицијама и погрешним учењима. Он уздиже људска бића и њихову самоправедност изнад Исуса и Његовог безгрешног живота. Он поставља заповести људских верских учитеља изнад Божјих заповести. Вавилон је био центар идолатрије, обожавања сунца и лажног учења о бесмртности душе. Тај лажни верски систем је у своје богослужење неприметно уградио многа од древних вавилонских верских обичаја. Божја порука за последње време упућена овој умирућој планети је порука о Исусу и Његовој праведности. Она одзвања са неба, позивајући: „Паде, паде Вавилон велики... Изиђите из ње, народе Мој“ (Откривење 18,2,4). Бог је подигао Адвентистичку цркву седмог дана да би она величала поруку о Христу у свој њеној пунини. Величати Исуса значи уздизати све што је Он научавао. То значи објављивати дела Онога који је „Пут и Истина и Живот“ (Јован 14,6). То такође значи разоткривати заблуде Вавилона, које противрече Исусовим истинама.

Прочитајте Откривење 14,7,9-11. Који се супротстављени предмети обожавања истичу у овим стиховима?

Откривење 14 описује два различита богослужења – обожавање Створитеља и обожавање звери. Окосницу оба типа верске службе чини Божји дан за богослужење, права или лажна Субота. Субота представља одмор, поверење и сигурност које налазимо у Христу, нашем Створитељу, Искупитељу и Цару који долази. Лажна субота представља замену засновану на људском мишљењу и црквеним декретима.

Прочитајте Откривење 14,12. Шта нам тај текст говори, поготову у контексту онога што му претходи? На који начин су и закон и благодат откривени у том тексту, и шта можемо закључити на основу чињенице да су благодат и закон нераздвојни аспекти еванђеља?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Бог је позвао своју цркву у ово време, као што је позивао древни Израел, да буде светлост свету. Моћним сечивом истине – порукама првог, другог и трећег анђела – Он је издвојио народ из цркава и из света, да би га довео у своју свету близину. Учинио га је чуварем свог закона и поверио му велике истине из пророчанстава за ово време. Попут пророчких списа поверених древном Израелу, оне су свето завештање које се мора пренети људима.

Три анђела из Откривења 14 представљају народ који прихвата светлост Божјих порука и излази као Његов представник да објави опомену широм планете. Христос каже својим следбеницима: ’Ви сте видјело свијету’ (Матеј 5,14). Свакој души која прихвати Исуса, крст са Голготе поручује: ’Погледајте колика је вредност душе.’ ’Идите по свему свијету и проповједите Јеванђеље свакоме створењу’ (Марко 16,15). Ничему се не сме допустити да спречи извршење тог задатка. То је дело од пресудне важности за ово време и оно мора бити далекосежно као вечност. Љубав коју је Исус показао према људским душама, путем жртве коју је принео за њихово искупљење, покретаће и све Његове следбенике.

Христос прихвата – и то с каквом радошћу! – свако људско биће које Му се преда. Он удружује људско са божанским, да би свету открио тајне утеловљене љубави. Говорите о томе, молите се за то, певајте о томе, преплавите свет порукама из Његове речи, и наставите да освајате нова подручја.“ – Ellen G. White, *Counsels for the Church*, pp. 58, 59.

ЗА РАЗГОВОР:

1. У ком смислу поруке тројице анђела из Откривења 14 одређују суштину Адвентистичке цркве седмог дана?
2. Размишљајте о Суботи и важности коју она има. Као што смо видели ове седмице, порука која је у њој садржана, толико је важна да нам Бог заповеда да одвојимо седмину свог живота да бисмо Га се сећали као свог Творца и Спаситеља. Ми нисмо обавезни да одлазимо на неку свету гору нити у свети град да бисмо славили Бога. Сваке седмице, брзином од хиљаду шесто километара на час (бар у близини екватора), Субота долази до нас. Како нам та чињеница додатно помаже да разумемо важност тог дана, као и онога на шта он упућује?
3. Како да идеју о паду Вавилона и појам жига звери објаснимо на најприхватљивији начин? Односно, како да те истине изнесемо на најмање увредљив начин, мада се морамо помирити с тим да ће, и поред свег нашег труда, неки људи ипак бити увређени?

КОРАК У ВЕРИ

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 2,5-11; Матеј 4,18-20; Дела 9,3-6.10-20; Јован 21,15-19; 1. Јованова 3,16-18.

Текст за памћење: „Јер ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу, који, ако је и био у обличју Божијем, није се отимао да се испореди с Богом, него је понизио сам Себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човјек“ (Филибљанима 2,5-7).

Напуштање славе неба, обожавања анђела, заједништва са Оцем, представљало је незамисливу жртву. Да, Исус је дошао на овај свет патње и смрти да би открио Очев карактер љубави, да би поново задобио наклоност људских бића и да би откупио читаво човечанство. „Цена нашег откупљења не може бити схваћена све док откупљени не буду стајали са својим Откупитељем пред Божијим престоном. Док се слава вечнога дома буде указивала пред нашим усхићеним чулима, сетићемо се да је Исус све то оставио због нас, да није постао само изгнаник из небеских дворова, већ да се због нас изложи опасности од неуспеха и вечног губитка. Тада ћемо положити своје круне пред Његове ноге и запевати: 'Достојно је Јагње заклано да прими силу и богатство и премудрост и јачину и част и славу и благослов' (Откривење 5,12).“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 131 (оригинал)

Жртва коју је Исус принео за наше спасење не може се измерити. А кад ми прихватимо Његово вођство, кад послушамо заповест и ујединимо се с Њим у задобијању изгубљених за Његово царство, то и од нас захтева жртву. Премда се наше жртве ни у ком погледу не могу изједначити с Његовом, служба задобијања душа и од нас захтева извештан скок у вери. То нас изводи из наше зоне удобности и баца у неистражене воде. Наш Господ понекад тражи од нас жртве, али нам за узврат пружа далеко веће радости.

ИСУСОВА САМОПОЖРТВОВАНА ЉУБАВ

Апостол Павле нас охрабрује да „допустимо“ или „омогућимо“ да Христов ум пребива у нама. То нас доводи до неких интересантних питања. Какав је био Христов ум? Шта је управљало Његовим мисаоним токовима? Шта је представљало основу Његовог размишљања?

Прочитајте Филибљанима 2,5-11. Како нам ти стихови откривају суштину Христовог размишљања и образац који је управљао читавим Његовим животом?

Исус је од вечних времена био једнак са Богом. Павле објављује ту вечну истину следећим речима: „Који, ако је и био у обличју Божијему, није се отимао да се испореди с Богом“ (Филибљанима 2,6). Реч „обличје“ је превод грчке речи *морихѐ*. Она означава саму суштину неког појма, односно, повезује два појма подједнаке вредности. Према Адвентистичком библијском коментару, „то доводи Христа у равноправан положај са Оцем и поставља Га изнад сваке друге силе. Павле наглашава ту истину да би живље дочарао дубину Христовог добровољног понижења.“ – The SDA Bible Commentary, Volume 7, р. 154. Говорећи о Његовој вечној природи, Елен Вајт додаје: „У Христу је исконски, непозајмљени, нестечен живот.“ – Чезња векова, стр. 530 (оригинал)

Исус, иако једнак Богу од вечних времена, „понизио /је/ сам Себе“ (Филибљанима 2,7). Ту је такође употребљен један интересантан грчки израз, који би дословно могао да се преведе речју „испразнио“. Исус је добровољно „испразнио себе“ од својих предности и повластица које је имао као Неко једнак Богу, да би узео људско обличје и постао скромни слуга човечанства. А као слуга, Он је читавом свемиру открио небески закон љубави и, у завршном чину, показао највећу љубав на крсту. Дао је свој живот да би нас спасао за сву вечност.

Основу Исусовог размишљања чинила је самопожртвована љубав. Отуда, следили Исуса значи воleti као што је Он волео, служити као што је Он служио, проповедати као што је Он проповедао. Међутим, допуштање Исусу да нас, посредством Светог Духа, испразни од наших себичних амбиција коштаће нас нечега. Исуса је то коштало свега. Али Свето писмо за Њега каже: „Зато и Бог Њега повиси, и дарова Му име које је веће од свакога имена“ (Филибљанима 2,9).

Небо ће бити вредно сваке жртве коју принесемо на земљи. Да, биће жртава дуж пута, али радост службе их већ данас надмашује, а вечна радост живљења са Христом кроз сву вечност учиниће да свака жртва коју овде претрпимо делује безначајно.

Када сте последњи пут заиста морали да „умрете себи“ Христа ради? Шта вам ваш одговор говори о вашем хришћанском путу?

Замислите да сте Петар или Јован. Сунце је управо грануло над Галилејом, одагнавши хладноћу ноћног ваздуха. Мисли су вам усмерене само на једно: уловити што више рибе. Рибарење вам је ишло од руке у последње време и ви се радујете још једном успешном дану. А онда, у бледој јутарњој светлости, видите како вам прилази Он, Исус из Назарета. Нисте ни свесни да ће вам се за само неколико тренутака читав живот променити. Никад више нећете бити исти.

Прочитајте текст Матеј 4,18-20. Шта мислите, зашто су Симон Петар и Андрија били спремни да направе тако радикалан корак да би следили Христа? Шта нам у том тексту указује да их је Исус позивао на нешто узвишеније него што је било ловљење рибе?

Из Еванђеља по Јовану сазнајемо да су они већ више од годину дана знали нешто о Исусу, али нису Му се одмах у потпуности посветили. Ипак, мора да је постојало нешто у Христовом понашању, у Његовој појави, речима и поступцима што је тим галилејским рибарима указивало да их Он позива у једну узвишенију службу. Разлог да напусте своје чамце, занимање и породично окружење да би Га следили, био је тај што су се осетили позваним на нешто узвишеније. Ти обични рибари схватили су да су позвани на нешто што је више од обичног. Можда Бог вас данас не позива да напустите своје занимање, али ипак вас позива на нешто више од обичног – а то је да делите Његову љубав, и сведочите о Његовој истини на славу Његовог имена.

Размотрите позив упућен Матеју, убирачу пореза, у тексту Матеј 9,9. Шта запажете у том тексту, што је заиста вредно пажње?

Убирачи пореза у римском свету често су се бавили изнудом, користећи своја званична овлашћења да би тлачили обичан народ. Они су спадали у најомраженије и најпрезреније личности у целом Израелу. Христов позив: „Хајде за мном“ наговештава да је Матеј пре тога већ чуо за Исуса и да је у свом срцу чезнуо да Га следи. И тако, кад је позив стигао, он је био спреман. Био је задивљен чињеницом да га је Христос прихватио и позвао да буде један од Његових ученика.

Дубоко у срцу сваког од нас постоји чежња за нечим узвишенијим у животу. И ми желимо да живимо за нешто што је вредно труда, за неки већи и племенитији циљ. Зато Христос и нас позива, као и Матеја, да Га следимо.

Размислите чега све људи морају да се одрекну да би следили Исуса. Зашто ће се то на крају ипак увелико исплатити?

ПАВЛЕ – БОЖЈИ ИЗАБРАНИ СУД

Кад је Павле прихватио Христа, његов живот се из корена променио. Христос му је дао једну потпуно нову будућност. Повео га је из његове зоне удобности у искуства каква је тешко могао и да замисли. Под вођством Светог Духа, апостол Павле је проповедао Божју Реч хиљадама људи широм медитеранског света. Његово сведочење променило је историју хришћанства и читавог света.

Прочитајте Дела 9,3-6.10-20. Како нам ти стихови откривају да је Исус имао један узвишенији циљ за Павлов живот?

Исус често бира појединце од којих се најмање очекује да би сведочили у Његово име. Сетите се људи опседнутих демонима, жене Самарјанке, убирача пореза, проститутке, галилејских рибара, а онда и тог огорченог прогонитеља хришћана. Сви они су најпре били преображени благодаћу, а затим послати да с радошћу у срцу причају о томе шта је Христос учинио у њиховом животу. Никоме од њих никад није досадило да говори о томе. Јер, оно што је Христос за њих учинио било је тако чудесно да су морали то да поделе са другима. Једноставно нису могли да ћуте.

Упоредите стихове Дела 28,28-31 и 2. Тимотију 4,5-8. Које знаке ту налазимо да се Павле никад није поколебао у својој чврстој одлуци да читав живот посвети Христу и служби задобијања душа?

При крају свог живота, док се налазио у кућном притвору у Риму, Павле потврђује „да се незнабошцима посла спасеније Божије, они ће и чути!“ (Дела 28,28). Извештај каже да је он примио све који су долазили да га обиђу и да им је проповедао Реч (Дела 28,30.31). Док му се крај примицао, охрабривао је Тимотија да обавља дело еванђелисте, а за себе је могао мирно да каже: „Добар рат ратовах, трку сврших, вјеру одржах“ (2. Тимотију 4,7).

Премда наш позив можда није тако драматичан као Павлов, Бог ипак позива сваког од нас да сарађује са Христом у Његовом настојању да промени свет. Павле је очигледно, упркос свим тешкоћама с којима се суочио током година (видети 2. Коринћанима 11,25-30), остао веран свом звању у Господу. А прича о томе како је бивши прогонитељ Исусових следбеника постао најутицајнији и најзначајнији (изузев Исуса) заговорник хришћанске вере, остаје моћно сведочанство о томе шта Господ може да учини преко некога ко посвети свој живот Његовом делу.

На који посао је Бог вас позвао? Да ли га обављате?

ЗАХТЕВ ЉУБАВИ

Љубав се увек показује на делу. Наша љубав према Христу присиљава нас да учинимо нешто за изгубљено човечанство. Павле то јасно потврђује обраћајући се цркви у Коринту: „Јер љубав Божја нагони нас“ (2. Коринћанима 5,14). Хришћанство није на првом месту одбацавање нечега што је лоше да бисмо могли да будемо спасени. Исус се није „одрекао“ нечег лошег на небу да би Он сам могао да буде спасен. Он се одрекао добрих ствари да би други могли да буду спасени. Исус нас не позива само да посветимо своје време, таленте и новац Његовом делу. Он нас позива да Му предамо свој живот.

На једном јутарњем састанку са ученицима, на обали Галилејског језера, Исус је јасно изложио захтеве божанске љубави.

Прочитајте текст Јован 21,15-19. Које питање је Исус три пута поставио Петру, и какав је био Петров одговор? Зашто је Исус три пута поновио то питање?

Петар се три пута одрекао свог Господа, а Исус је три пута измамио признање љубави са Петрових усана. У присуству осталих ученика, Он је изнова градио Петрово убеђење да му је опроштено божанском љубављу, и да Исус за њега још увек има посао у Божјем делу.

Поново прочитајте текст Јован 21,15-19, обраћајући посебну пажњу на то чиме Исус одговара на Петрове изразе љубави према Њему. Шта Исус том приликом тражи од њега?

Божанска љубав је активна, није пасивна. Права љубав је нешто више од тоглог осећања или од неке пријатне замисли. Она подразумева посвећење. Љубав нас нагони на деловање. Она нас наводи да посегнемо ка изгубљеном свету, пуном Божје деце у очајничкој потреби. Кад је Исус рекао Петру: „Паси јагањце Моје“, била је то истовремено и заповест, али и утешно охрабрење. Учитељ је тражио одговор на љубав, уверавајући Петра да још увек има посао за њега, упркос његовом заиста срамном понашању после Исусовог хапшења. Петар није само порицао да познаје Исуса, већ се и заклињао, баш као што му је Господ унапред рекао да ће учинити.

Дакле, у чему је поента? Можда сте и ви срамно изневерили свог Господа. Можда сте Га се својим поступцима више пута одрекли. Ипак, добра вест гласи да вам је благодат још увек на располагању и да Бог још увек није завршио с вама. Још увек има места за вас у Његовом делу уколико сте спремни да га се прихватите.

Да ли сте се икада, као и Петар, „одрекли“ Господа? Ако јесте, шта вам поручује, не само прича о Петровом одрицању, већ и оно што му је Христос рекао након тога?

ЗАВЕТ ЛЈУБАВИ

При крају тог разговора између Петра и Исуса, видимо њих двојицу како ходају плажом. Док таласи заплјускују обалу, Исус говори Петру о цени учеништва. Он жели да Петру буде сасвим јасно са чим ће се све суочавати ако прихвати Исусов позив да „напаса Његове јагањце“.

Прочитајте текст Јован 21,18.19. Шта је Исус рекао Петру о цени учеништва? Шта мислите, зашто је Исус открио Петру нешто тако узнемирујуће баш у том тренутку његовог живота?

Тим речима, Христос је прорекао мученичку смрт коју ће Петар једног дана доживети. Његове руке биће приковане за крст. Откривајући му то, Христос је Петру понудио избор. Понудио му је највећу животну радост: да види душе освојене за Божје царство. На дан Педесетнице посматраће њих како долазе Христу. Чиниће чуда у Исусово име и прославиће Га пред још многим хиљадама људи. Имаће вечну радост заједништва са Христом у Његовој мисији.

Али та привилегија ће имати своју цену. Она ће захтевати жртву, и то ону највећу. Дакле, од Петра се тражило да се заветује широм отворених очију. Јер, Петар је сада знао да нема те жртве која би га спречила да се придружи Исусу у Његовој мисији на овом свету.

Прочитајте текст 1. Јованова 3,16-18. За Јована, љубав је нешто више од нејасне апстракције. Како Јован дефинише крајњу жртву љубави?

У вечности, ништа што смо икад учинили неће нам изгледати као жртва. Напротив, изгледаће нам да је то што смо овде улагали своје време, труд, па и свој живот, више него изобилно награђено. Каква је то радост кад љубав преточимо у акцију, а намере у предање! Јер, кад без икаквог устезања одговоримо на божанско љубав, настојећи да сведочимо другима као Христови амбасадори, ми заправо испуњавамо сврху свог живота и доживљавамо највећу могућу радост. Као што је Исус згодно приметио: „Кад ово знате, благо вама ако га извршуете“ (Јован 13,17). Највећа животна радост и трајна срећа настају кад остваримо смисао свог постојања, прослављајући Бога својим начином живота, делећи Његову љубав и истину са светом.

Тешко је докучити појам вечности када је једино што познајемо ово мало времена што имамо. Ипак, потрудимо се колико год је у нашој моћи да замислимо вечни живот – добар вечни живот, бољи од било чега што овде поседујемо, и онда дочарајмо себи због чега ништа што имамо овде, у овом делићу времена, није вредно губитка вечног живота који нам је обећан у Исусу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Они који врше духовни надзор над црквом требало би да осмисле средства и начине како би се сваком вернику омогућило да на неки начин учествује у Божјем делу. То се сувише често у прошлости занемаривало. Нису били јасно изложени, нити су спровођени планови на основу којих би таленти свих верника били употребљени у активној служби. Мало је оних који схватају колико је због тога изгубљено.

Водећи људи у Божјем делу морају, као мудре војсковође, правити планове за напредовање дуж читаве борбене линије. У свом планирању, они треба да обрате посебну пажњу на посао који обични верници могу да обаве за своје пријатеље и суседе. Божје дело на земљи не може се довршити све док се мушкарци и жене који сачињавају чланство наше цркве не прихвате посла и не придруже напорима проповедника и службеника цркве.

Спасење грешника захтева озбиљан, лични рад. Ми морамо да однесемо људима реч живота, а не да чекамо да нам они приђу. О, кад бих могла да пронађем одговарајуће речи које би покренуле мушкарце и жене на марљив рад! Преостало нам је тако мало времена. Налазимо се на самој граници вечног света. Не смемо губити време. Сваки тренутак је злата вредан и уопште сувише драгоцен да би се посветио удоваљавању себи. Ко су они који ће усрдно тражити Бога, црпети снагу и благодат од Њега и постати Његови верни радници у мисионском пољу?

У свакој цркви има талената који се, правилним радом, могу развити тако да буду од велике помоћи у делу. Оно што је сада потребно за назидање наших цркава јесте усрдно залагање мудрих радника како би се учили и развили таленти у цркви – таленти који се могу усавршити за службу Учитељу.“ – Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 9, pp. 116, 117.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Која је главна порука Елен Вајт у наведеном тексту? Какав утицај би она могла да има на ваше лично сведочење и на службу ваше цркве?
2. На који начин се права љубав увек показује? Који су то лажни облици љубави, који имају мало тога заједничког са правом љубављу?
3. Разговарајте у разреду о жртвама које су људи претрпели за Господа, укључујући и губитак живота. Шта можете научити на основу тих прича?
4. Сетите се свог одговора на питање постављено при крају поуке за недељу, о томе шта сте ви жртвовали за Христа. Шта сте ви заправо жртвовали? Зашто сте то учинили? Да ли је вредело? Како бисте некоме ко није хришћанин објаснили шта сте учинили и зашто сте то учинили?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ЈУЛ

БРЗО ДОЋИ, ГОСПОДЕ

Исус се брине за нас

1. С Филибљанима 2,28–30. Саосећајни Спаситељ
2. Ч 1. Петрова 5,2.3. Ви сте сви браћа
3. П 1. Петрова 5,5.6. Нема места за понос
4. С 1. Петрова 5,7. Исус се брине за нас

Брзо дођи, Господе

5. Н 2. Коринћанима 4,2. Истина ће победити
6. П Исаија 8,12. Проповедајте Реч
7. У Матеј 23,25. Родови покајања
8. С 1. Петрова 4,7. Брзо дођи, Господе
9. Ч Исаија 59,19. Застава на супрот непријатељу
10. П Матеј 20,26.27. Слава нек је Богу
11. С Матеј 5,13. Духовна со

Савршена вера

12. Н Јован 17,22.23. Љубав без премца
13. П 1. Солуњанима 2,9. Рад је благослов
14. У Приче 3,5. Савршена вера
15. С Титу 1,14. Безумни фанатизам
16. Ч Приче 4,20–22. Исхрана за живот
17. П Матеј 5,16. Живот попут Његовог
18. С Римљанима 12,5.6. Дарови поверени за службу

Отворена врата

19. Н Наум 1,7. Стално присутна помоћ
20. П Проповедник 10,17. Једите да имате снагу
21. У Дела 1,8. Нека ваша светлост заблиста
22. С Јов 23,10. Отворена врата
23. Ч 1. Јованова 5,10–12. Познајете ли свог Господа?
24. П Матеј 10,7–10. Сејте поред свих вода
25. С 1. Коринћанима 3,11. Да ли зидасте на Стени?

Награда за верност

26. Н Матеј 9,29. У складу с вашом вером
27. П Јеремија 18,14. Мали људи – велике теме
28. У Лука 21,34. Награда за верност
29. С Псалам 144,12. Божје обећање родитељима
30. Ч 2. Петрова 1,4. Обећано: Снага за сваки дан
31. П 2. Петрова 1,4. Обећано: Снага за сваки дан

АВГУСТ

У СВЕТУ, АЛИ НЕ ОД СВЕТА

Судеоници у божанској природи

1. С Исаија 5,20.21. Судеоници у божанској природи

Снага истине

2. Н Јован 3,16. Исус, ваш пријатељ на суду
3. П Исаија 58,6. Снага истине
4. У Псалам 19,14. Речи су важне
5. С Филибљанима 3,9. Покривени Христовом правдом
6. Ч Исаија 57,15. Бог награђује понизност
7. П Откривење 3,17. Разумевање дужности
8. С Данило 12,3. Као звезде вазда и довека

Погледајте ка Светлости

9. Н Исаија 49,15. Мајчинска љубав
10. П 1. Коринћанима 2,14. Сотонине смицалице
11. У Псалам 31,20. Ходање с невидљивим Богом
12. С Римљанима 12,12. Погледајте ка Светлости
13. Ч 1. Солуњанима 5,16–18. Не изговарајте обесхрабрујуће речи
14. П Јеврејима 11,7. Нојево време, и наше
15. С 2. Коринћанима 5,21. Божанска Замена

Божје право на вас

16. Н Псалам 78,1. Можете ли тражити Божји печат?
17. П 1. Коринћанима 4,9. Негујте дух среће
18. У 1. Петрова 4,8. Негујте благост у свом дому
19. С Јаков 1,8. Опасност од неодлучности
20. Ч Постање 1,31. Кроз природу до Бога природе
21. П Матеј 24,14. Под контролом Великог Дизајнера
22. С Римљанима 6,13. Божје право на вас

У свету, али не од света

23. Н Јаков 1,22. Испит искренности
24. П Псалам 89,19. Ухватите се за божанску силу
25. У Псалам 89,14. Божји закон је непроменљив
26. С Исаија 8,19. Чувајте се окултног
27. Ч Јаков 4,4. У свету, али не од света
28. П Марко 2,17. Прецртавање Христових метода
29. С Амос 5,13. Хришћанска смотреност

Тајна духовног раста

30. Н Лука 9,23. Право посвећење
31. П Ефесцима 4,13. Тајна духовног раста

СЕПТЕМБАР

СВИ ЉУДИ СУ БРАЋА

Наш Водич у сву истину

1. У 1. Коринћанима 3,8. Примите, да бисте могли дати
2. С Псалам 25,9. Написа се за науку нама
3. Ч Псалам 130,3,4. Привилегованији од анђела
4. П Јован 8,44. Невидљиве силе у сукобу
5. С Јован 14,16. Наш Водич у сву истину

Хришћани данас

6. Н Данило 2,23. Можеш победити
7. П 1. Коринћанима 10,12. Охолост долази пред погибао
8. У Псалам 34,2. Да твоја вера не престане
9. С Јован 3,30. Свест о опроштеним гресима
10. Ч 1. Коринћанима 12,18–21. Христос није подељен
11. П Јован 13,15. Држање курса
12. С 1. Јованова 2,28. Хришћани данас

Сви људи су браћа

13. Н Матеј 4,4–10. Пазите на своје речи
14. П 1. Петрова 3,10. Негујте христолику љубав
15. У Јован 13,18. Да се Јуда покајао
16. С Филибљанима 4,6. Држите Исуса за реч
17. Ч Дела 17,24–26. Сви људи су браћа
18. П Матеј 12,35. Никада не унижавајте заблуделе
19. С Јеврејима 11,16. Како овде имати Небо

Божји сарадници

20. Н Јован 14,8,9. Христос је Пут
21. П Јеврејима 11,3. Бог је особа
22. У 1. Јованова 3,14. Да ли сте прешли из смрти у живот?
23. С Јован 15,24. Он је увек са мнош
24. Ч 1. Коринћанима 3,7. Божји сарадници
25. П 1. Коринћанима 9,16. Божанска милост, наша највећа потреба
26. С 1. Тимотију 5,25. Божји непрестани позив

Трчање ка циљу

27. Н Матеј 6,27,28. Не занемарујте појединости
28. П Филибљанима 3,14. Трчање ка циљу
29. У Приче 22,29. Ваш посао је Божји посао
30. С 1. Коринћанима 14,8,9. Велики посао који треба урадити

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јеремија	36-39
2. «	118	2. «	4-6	2. «	40-42
3. «	119, 1-88	3. «	7-9	3. «	43-45
4. «	119, 89-176	4. «	10-13	4. «	46-49
		5. «	14-17	5. «	50-52
5. «	120-121	6. «	18-20		
6. «	122-124	7. «	21-23	6. Плач	1-3
7. «	125-127	8. «	24-26	7. «	4-5
8. «	128-130			8. Језекиљ	1-4
9. «	131-133	9. «	27-29	9. «	5-7
10. «	134-136	10. «	30-32	10. «	8-10
11. «	137-139	11. «	33-36	11. «	11-12
		12. «	37-40	12. «	13-15
12. «	140-142	13. «	41-43		
13. «	143-147	14. «	44-46	13. «	16-18
14. «	148-150	15. «	47-49	14. «	19-21
15. Приче	1-3			15. «	22-26
16. «	4-6	16. «	50-52	16. «	27-29
17. «	7-9	17. «	53-55	17. «	30-32
18. «	10-12	18. «	56-59	18. «	33-35
		19. «	60-62	19. «	36-38
19. «	13-15	20. «	63-66		
20. «	16-19	21. Јеремија	1-3	20. «	39-41
21. «	20-22	22. «	4-6	21. «	42-44
22. «	23-25			22. «	45-48
23. «	26-28	23. «	7-8	23. Данило	1-4
24. «	29-31	24. «	9-11	24. «	5-8
25. Проповедник	1-3	25. «	12-16	25. «	9-12
		26. «	17-20	26. Осија	1-3
26. «	4-6	27. «	21-23		
27. «	7-9	28. «	24-26	27. «	4-6
28. «	10-12	29. «	27-29	28. «	7-9
29. Песма над песмама	1-3	30. «	30-32	29. «	10-14
30. «	4-6	31. «	33-35	30. Јоило	1-3
31. «	7-8				

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2020. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31
Радовиш, Струмица , Ђевђелија	20,08	20,05	20,00	19,54	19,47
Кавадарци	20,10	20,07	20,02	19,56	19,49
Велес, Прилеп, Битола	20,12	20,09	20,04	19,58	19,51
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,14	20,11	20,06	20,00	19,53
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,16	20,13	20,08	20,02	19,55
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,18	20,15	20,10	20,04	19,57
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,20	20,17	20,12	20,06	19,59
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,22	20,19	20,14	20,08	20,01
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,24	20,21	20,16	20,10	20,03
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,26	20,23	20,18	20,12	20,05
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,28	20,25	20,20	20,14	20,07
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,30	20,27	20,22	20,16	20,09
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,32	20,29	20,24	20,18	20,11
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пељешац	20,34	20,31	20,26	20,20	20,13
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,36	20,33	20,28	20,22	20,15
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,38	20,35	20,30	20,24	20,17
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,40	20,37	20,32	20,26	20,19
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,42	20,39	20,34	20,28	20,21
Вировитица, Биоград	20,44	20,41	20,36	20,30	20,23
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги Оток	20,46	20,43	20,38	20,32	20,25
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,48	20,45	20,40	20,34	20,27
Мурска Субота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,50	20,47	20,42	20,36	20,29
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,52	20,49	20,44	20,38	20,31
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,54	20,51	20,46	20,40	20,33
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,56	20,53	20,48	20,42	20,35
Јесенице , Крањска Гора, Горица	20,58	20,55	20,50	20,44	20,37

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2020. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Струмица	19,38	19,27	19,16	19,05
Радовиш, Ђевђелија	19,40	19,29	19,18	19,07
Пирот , Кавадарци	19,42	19,31	19,20	19,09
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,44	19,33	19,22	19,11
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,46	19,35	19,24	19,13
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,48	19,37	19,26	19,15
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	19,50	19,39	19,28	19,17
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац, Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,52	19,41	19,30	19,19
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	19,54	19,43	19,32	19,21
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	19,56	19,45	19,34	19,23
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	19,58	19,47	19,36	19,25
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,00	19,49	19,38	19,27
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,02	19,51	19,40	19,29
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,04	19,53	19,42	19,31
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,06	19,55	19,44	19,33
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,08	19,57	19,46	19,35
Бјеловар, Приједор, Дрвар, Книн, Шибеник	20,10	19,59	19,48	19,37
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,12	20,01	19,50	19,39
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,14	20,03	19,52	19,41
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,16	20,05	19,54	19,43
Словењ Градец, Џеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,18	20,07	19,56	19,45
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,20	20,09	19,58	19,47
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,22	20,11	20,00	19,49
Крањска Гора , Горица	20,24	20,13	20,02	19,51

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2020. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Струмица	18,56	18,44	18,31	18,18
Пирот , Радовиш, Ђевђелија	18,58	18,46	18,33	18,20
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	19,00	18,48	18,35	18,22
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,02	18,50	18,37	18,24
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,04	18,52	18,39	18,26
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,06	18,54	18,41	18,28
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,08	18,56	18,43	18,30
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,10	18,58	18,45	18,32
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,12	19,00	18,47	18,34
Сомбор , Осидеј, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,14	19,02	18,49	18,36
Бели Манастир , Сарајево, Билећа, Требиње, Дубровник	19,16	19,04	18,51	18,38
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,18	19,06	18,53	18,40
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пељешац	19,20	19,08	18,55	18,42
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,22	19,10	18,57	18,44
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,24	19,12	18,59	18,46
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Загреб , Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,26	19,14	19,01	18,48
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,28	19,16	19,03	18,50
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,30	19,18	19,05	18,52
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,32	19,20	19,07	18,54
Крањска гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,34	19,22	19,09	18,56

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

Благоје Самарџија

ЈОШ ИМА НАДЕ

Благоје Самарџија

Још има наде, охрабри се, подигни главу.

Решење твог животног проблема на домаку ти је руке. Ова књига је непосредна и искрена. Оно што је чини вредном, занимљивом и привлачном јесте уверење до кога долазимо читајући њене редове.

Аутор нам је заиста рекао праву реч у право време. Ова књига ће охрабрити клонуло срце, обрисати сузе, олакшати патње, пружити наду обесхрабренима. Полазећи од тога да сви људи имају проблеме и тегобе и да свако носи понеки терет који му притиска душу, аутор је желео да у књизи свако нађе предах и одговор на питања која га муче.

Књиге можете поручити на телефон: 011/2458-054 или на: tippreporod@gmail.com

САВРЕМЕНИ ЧОВЕК И БИБЛИЈА

Х. Хајнц

Живимо у време фантастичног узлета и напретка свих врста научних дисциплина, у време невероватних проналазака, техничких уређаја и апарата у свим областима технологија, а сваким даном ступају на сцену нови проналасци и уређаји који нас задивљују.

Поставља се есенцијално питање: може ли савремени човек, окружен невероватним научно техничким напредком и достигнућима, веровати Библији, веровати у хришћанске доктрине у које су веровали библијски хришћани кроз све векове?

Аутор ове књиге заиста се потрудио да на веома занимљив начин изнесе велико обиље чињеница и доказа научног, креационистичког, историјског, археолошког и библијског садржаја.

Књига је јединствена по свом садржају, открићима, чињеницама и доказима.

ПОСЛЕДЊЕ ОДБРОЈАВАЊЕ Александрo Бујон

Десет, девет, осам...

Да ли чујете откуцаје сата? Ускоро ће највећи догађај на Земљи.
Како доживљавате то сазнање?

Књига „Последње одбројавање“ открива знаке тог судбоносног тренутка које је дао сам Исус, а затим их приказује у току наше савремене историје. На страницама ове књиге говор знакова преплиће се са узвишеним обећањима која нас позивају да другачије посматрамо свакидашњицу.

ДОГАЂАЈИ ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Елен Г. Вајт

Катастрофе на земљи и мору, несређено стање у друштву, вести о ратовима, све то слуги на зло и најављује да се ближимо догађајима највећих размера. Велике промене ускоро ће се догодити у нашем свету, а завршни догађаји брзо ће се смењивати.

Често се дешава да преувеличавамо невољу док је очекујемо, али се то не може рећи за кризу која је пред нама. Ни најживља машта не може да замисли тежину тог искушења. Више, много више мора да се говори о овим важним темама. Близу је дан када ће за целу вечност бити утврђена судбина свих људи. Ми морамо проучавати велике путоказе који упућују на времена у којима живимо.